

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΣ

ΕΡΓΑ ΑΡΤΙΑΣ

Χρίζουν τόσα χαρτιά με τὸ μελάνι,
Ποῦ θάτανε μεγάλη ἀνοησία
Κανεῖς τὸ φειδωλό μ' αὐτὰ νὰ κάνῃ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ 'ΕΝΩΣΕΩΣ'

10—ΟΔΟΣ ΟΜΗΡΟΥ—10

1883

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

89-14-1179
Επ. Νοτ. 50-70

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΣ

ΕΡΓΑ ΑΡΓΙΑΣ

Χρίζουν τόσα χαρτιά με τὸ μελάνι,
Ποῦ θάτανε μεγάλη ἀνοησία
Κανείς τὸ φειδωλό μ' αὐτὰ νὰ κάνη.

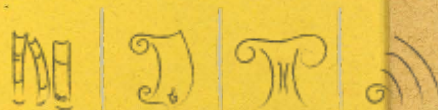

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ «ΕΝΩΣΕΩΣ»

10—ΟΔΟΣ ΟΜΗΡΟΥ—10

1883

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΥΛΟΣ

ΕΡΤΛ ΑΡΤΙΛΙΣ

Χρῆσιμον τόπον ἔχει τὸ βιβλίον
 τοῦ ἀναγνῶντος ἐν αὐτῷ
 ὅτι ἐν αὐτῷ εἰσὶν ἄλλα.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΝ ΤΟΥΤΟΙΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
 10-0202 ΟΜΗΛΟΥ-10

1883

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
 ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

A1.52.Φ10 0011

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τοῦ γκιώνη ὅποιος λέει πῶς ἡ φωνή,
᾿Σ τῆς φύσις τῇ μεγάλη ἁρμονία,
Δὲν εἶναι ἀναγκαία—μὲ συγχωρεῖ—
Μὰ λέει μιὰ μεγάλη ἀνοησία.....
Μονότονο θὰ ἦτανε τὸ ἀηδόνι,
᾿Εὰν δὲν ἦταν κ' ἡ φωνὴ τοῦ γκιώνη.

Γκιώνη φωνὴ καὶ αὐτὰ τὰ στιχουργήματα
Εἶναι, ὅπου τῇ νύχτα ἀντηχάει.
Δὲν εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ποιήματα,
᾿Οπου ἡ Μοῦσα μᾶς κανοναρχάει....
Καὶ ἂν κανέννας τέτοια τὰ προσμένῃ,
᾿Η γνώμη του θὰ εὖγῃ γελασμένη.
Συμπέρασμα λοιπόν.....λεπτὸ δὲν δίνω
Τί τύχη θὲ νὰ λάβουν.....Δὲν μὲ μέλει,
᾿Αν κανέννας Ροῦθης.....Τὸν ἀφίνω
᾿Ελεύθερον νὰ ψάλῃ ὅ,τι θέλει.....
Γιατὶ πρῶτος κ' ἐγώ,—μὰ τὴν ἀλήθεια!—
᾿Ανάλατα τὰ βρίσκω κολοκύθια.

ΜΕΡΟΣ Α'

Ι Α Κ Ω Β Α Τ Ε Ι Ο Σ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΕΟΥΡΙΟΥ

Ι Α Κ Ω Β Α Τ Ε Ι Ο Σ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΕΟΥΡΙΟΥ

ПРОЛОГЪ

Ἀνέλας τὰ βιβλία κολοκυβία.
 Τις τίς πότος κ' ἐγώ; — ἦς τὴν ἀγύθουα! —
 Ἐγὼ ἔθερον νὰ ψάλλῃ ὅτε θέλει.....
 Ἀν' κανέναν Ποῖς;..... Τὸν ἀφίνα.
 Τί τυχὼν θέ νὰ λαβούνα..... Δέν ἦε μέλει;
 Σὺν ἐπαύλῃ λατὼν..... ἔπειτ' ἔν δίνω.
 Ἡ γυνὴν του θὰ εὐχῇ λέγαμέναν.
 Καὶ ἂν κανέναν τέτοια τὰ προσηνῇ.
 Ὅπου ᾗ Μοῦσα ἦε κανοναρχάει.....
 Δέν εἶναι ἀπὸ ἐκείνα τὰ ποικίλτα;
 Εἶναι, ὅπου τὴ νύχτα ἀνταχάει.
 Ἰκνῶν φωνὴ καὶ αὐτὰ ἀστειχομένητα
 Ἐάν δέν ᾔταν κ' ᾗ φωνὴ του Ἰκνῶν.
 Μονότονον θὰ ᾔταν τὸ ἀρδόν.
 Μὴ ἔσει μετὰ μετὰ ἀνοστήτα.....
 Δέν εἶναι ἀνακκία — ἦε συχνοῖς —
 Σ' τὴν φῶτι τὴ μετὰ τὴ ἀβύθουα;
 Τοῦ Ἰκνῶν ὅποιοι ἔσει πῶς ᾗ φωνῇ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ο ΣΕΛΙΜΗΣ ΚΑΙ Η ΦΑΤΙΜΕ
 "Όταν κανέννας ἔχη τὴν τσέπη του γεμάτη ἀγέρα νὰ κλαίῃ πρέπει;...
 "Οχι! 'Σὲ τοῦτο δὲν συμφωνῶ, ποὺ εἶναι ὁ πόνος.
 "Ἐξω τὸ ρίχνω καὶ τραγουδῶ. Ἐνῶ τὸ κεφάλι μου μ' αὐτά, μ' ἐκείνα,
 Φίλοι, μιὰ ζάχαρι, ξεχνῶ τὴν πείνα...
 Διέτε τὸν τὸν καλοκαίρι, ...
 Αὐγὴ, καὶ ἀπόγιομα, καὶ μεσημέρι,
 Ἐέγνωιαστος κάθεται καὶ τραγουδάει...
 "Ὅτι δὲν ἔφαγε ποῖος τὸ νογαί;...
 "Ἐπειτα ἔχουμε κ' ἓνα παμπάλαιο χαρτί—δὲν ξεύρω σὲ ποιὸ κεφάλαιο...
 Ποῦ λέει ξάστερα καὶ παστρικά...
 Νὰ μὴν μᾶς γνοιᾶξῃ γιὰ τὴν κοιλιά...
 Διέτε, μᾶς λέει, τοῦ οὐρανοῦ...
 Τὰ πουλιά, ἂν ἔχετε κουκούτζίνο, ...
 Πάρτε παράδειγμα, λεπτὸ δὲν δίνουνε...
 Πῶς θὲ νὰ κάμουν νὰ τρῶν, νὰ πίνουνε...
 "Ἐχει τὴν ἔγνωια ὁ Θεὸς ψηλά...
 Γιὰ τὸ στομάχι τους, γιὰ τὴν κοιλιά...

Λοιπόν... τες ἔγνοιες ἄς τες ἀφήσουμε,
Καί, ὅλοι γέλοια, ἄς τραγουδήσουμε.
Εἶναι κατάλληλες τέτοιες στιγμές...
Εἶναι τρελλόμερες... ἀποκρηές...
Ὡστε ἀθέλητα τρέχω κ' ἐγὼ
Μπροστινοπίσινα στὸν Παρνασσό...

Avanti, μάτια μου, καὶ τοῦ Σελίμη,
Ποῦ αἰωνία του νὰ ᾔηται ἡ μνήμη,
Καὶ τῆς ἀγάπης τῆς Φατιμές
Τσῆ ὥραιες ἄς ψάλλουμε νυκτοδουλειές,

Πῶς alla barba τοῦ Μουσταφᾶ,
Τέρια ἐγινήκανε οἱ δυὸ κρυφά,
Καὶ πῶς ἐκεῖνος τοὺς ἐκδικήθηκε,
Καὶ τέτοια ἀγάπη δὲν ἐλυπήθηκε.

Μοῦσες καὶ Ἀπόλλωνα τρέξετε τώρα,
Βοηθήσατέ μου 'ς αὐτὴν τὴν ὥρα.
Ὡ! εἰν' ἀδύνατο... πολὺ διστάζω.
Βαρὺ τὸ πρᾶμμα, θέλει βαστάζω,
Πλάτες ἡράκλειες, νεῦρα ἀπὸ κείνα,
Καὶ ποῦ, ὁ δύστυχος, μὲ τέτοια πείνα!
Δὲν μπορῶ, ὅχι, ποτὲ μονάχος
Γιὰ νὰ τὰ βγάλω... ψηλὸς ὁ βράχος!
Βοηθήσατέ μου εἰς τὴν κορφή
Ν' ἀναίβω ἀκόπιαστα, κ' ἀνταμοιθῇ
Ὅ,τι ἔχω ἀπάνω μου... νὰ πιάσῃς τὰ δίνω,
Καὶ ἄλλα ἀκόμα ἔτσι πλουτήνω.

Ἦρθετε;... bravo!... ἔτσι μ' ἀρέσει.
Ὅλες ὁλόγυμνες!... Τί ὥραία μέση!
Τί στήθια μάρμαρο! Τί εὐμορφιά!
Εἶναι, στὴν πίστη μου, μιὰ βουρλισιά!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Εἶναι... Για τοῦτο ὅμως δὲν γνοιάζομαι,
Τί τὸ τραγοῦδί μου ν' ἀρχίσω βιάζομαι.
Ἦταν 'στὰ χίλια... Πλὴν τί μὲ μέλει;
Ἄς ᾔηταν ὅποια ἐποχὴ θέλει.
Μήπως τὸ πρᾶμμα γιὰ τὸ θ' ἀλλάξῃ;
Ἐπειτα, ἡ ποίησι δὲν ἔχει τάξι.
Νά, κι' ὁ Βιργίλιος ποῦ τὴν Διδῶ
Φέρνει 'ς τὸν πόλεμο τὸν Τρωϊκό.
Καὶ τοῦτο σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες,
Ὅπου τοὺς σέβονται ὅλοι οἱ αἰῶνες,
Τοῦ νοῦ τοῦ ἐξοχου, τοῦ μακαρίτη.
Ἀριστοτέλη τοῦ Σταγειρίτη.
Ἦτανε, ἄς ποῦμε, μία φορὰ
Ἐνας λεβέντης καὶ μία νειά.
—Τίς ὑμῖν εἶπεν ὅτι ἦν δύο,
Μᾶς σκούζει ὁ Σοῦτσος ἀπ' τὸ σχολεῖο.
Ὡστε ὀρίζειν τὸν ἀριθμόν;
Πῶς γράφειν θέλετε ὑφ' ὀφθαλμῶν;
Φεῦ! κατεστήσατε τὴν θείαν γλῶσσαν,
Ἀμουσον, ἄρρυθμον, ἐρυθριῶσαν!
—Σώπασε, Σοῦτσε, εἰς τὴ ζωὴ σου,
Καὶ μᾶς ἐσκότισες μὲ τὴ Σχολή σου,
Ξέθαφτε, ἂν θέλῃς, τοὺς πεθαμένους.
Ἄλλ' ἄφησέ μας ἀναπαμένους.
Τὸ φῶς τῆς γλῶσσης ἔχε μετὰ ρομφαίαν,
Μᾶς χρησιμεύει διὰ καθάρσιον.
Αὐτοὶ οἱ δύο, ὁ νειὸς κ' ἡ νειά,
Μυστικὰ σμίγουνε μία νυχτιά,
Ἐνα θαυμάσιο, ὥραϊο περβόλι,
Ποῦναι χτισμὲν οὐκ ἐν Πόλει.

'Σ ἐκεῖνο τρέχουνε νερά δροσάτα,
 Καὶ ὅ,τι γυρέφετε, ράγδι ἢ πατάτα,
 Καρύδια, ἀμύγδαλα, σύκα, καυρμάδες,
 Κουκιά, φασούλια, ἢ λεμονάδες,
 Καὶ ὅ,τι ἐλάλησε γλῶσσα πουλιοῦ,
 "Ολα τὰ φέρνει, στρίψι ματιοῦ,
 "Ενας κουφάλαλος, γέρος καμπούρης,
 "Ονομαζόμενος Χασάν Παντούρης,
 Τὸ περιβόλι μιανοῦ Πασσᾶ
 Εἶναι ιδιόκτημα, τοῦ Μουσταφᾶ
 Αὐτὸς 'στὸν πόλεμο τῆς Ἀραβίας
 "Εκαμε θαύματα παληκαριάς
 "Επιασε σκλάβους καὶ τοὺς ἐπούλησε,
 Καὶ ὅποια τότυχε δὲν τοῦ ἐσκαπούλησε,
 Εἶναι καὶ κόρη του ἐκεῖνη ἢ νέα.
 "Ασπρη σὰν χιόνι, μάτια ώραϊα,
 Μαλλιὰ καὶ φρύδια φτερό κοράκου,
 Ἀγγέλου ἀνάστημα... ἀλλὰ τοῦ χάκου,
 Μ' ὅσα κι' ἂν κάμω, θὰ προσπαθήσω
 Τὴν εὐμορφιά της νὰ ζωγραφήσω
 Μ' ἄτεχνον κάλαμο καὶ κουτσομύτη...
 Σκάω, ἂν μὲ πιάσετε ἀπὸ τὴ μύτη,
 Οποῦ σὲ τοῦτο δὲν ἐμπορῶ
 Νὰ σᾶς δουλέψω σὰν πιθυμῶ
 "Επρεπε γάχω τὸ θεῖο κονδύλι
 Τοῦ Ἀνακρέοντα, ἢ τοῦ Σχορδύλη,
 "Γιὰ νὰ σᾶς κάμω μιὰ ζωγραφιά,
 Ποῦ νᾶναι, μάτια μου, μιὰ βουρλισιά,
 Νὰ μὴν φοβᾶται, νὰ μὴν τρομάξῃ
 Ἀστροπελέκια, χιόνι ἢ χαλάζι,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Κι' ὅ,τι ἐναντίον τῆς ρίχνει ἡ κακία,
 "Ο μαῦρος φθόνος ἢ ἡ ἀσκοφαντία,
 Ἀφοῦ δὲν τόχω, φχαριστηθῆτε!
 "Σ αὐτὸ τὸ λίγο... καὶ τί νὰ πῆτε;
 Μὲς τὴν παδέλα ὡς κ' ἡ φακὴ
 Κάπποτε βράζει χωρὶς ζουμί!
 Τάξτε καὶ πέστε, πῶς τὴν εἰκόνα
 Τὴν βλέπετε ὅλη: κεφάλι, γόνα,
 Πλάτες καὶ στήθια, πόδια καὶ μέση,
 Μάτια καὶ χέρια... καὶ σᾶς ἀρέσει
 Φατιμὲ λέγεται τὸ ὄνομά της,
 Καὶ πολυπέτεται στὴν εὐμορφιά της.
 Τώρα ἄς ἐρθομε καὶ εἰς τὸ Σελίμη.
 "Στὴ μάχῃ ἀπόχτησε περίσσια ψῆμη.
 Εἶναι χρονῶνε εἰκοσιδυὸ
 Κορμάκι εὐμορφο, ψῆλδ, λιγνὸ
 Μύτη ώραϊα καὶ κοντυλένια
 Χειλάκια βέρζινα καὶ ζαχαρένια
 Μάτια, ἀστέρια δυὸ φλογερά
 Χοροῦ ποδάρι: μαλλιὰ σγουρά...
 "Σὲ λίγα λόγια ἡ κορασία
 Οὐρὶ ἂν ἦναι καὶ αὐγῆς δροσιά,
 "Αγγελος εἶναι ἐκεῖνος πάλι
 Καὶ δροσοζέφυρος ἀπ' τὸ ἀκρογιάλι
 "Η κόρη κάθεται εἰς ἓνα σοφᾶ,
 Κ' ἐκεῖνος δίπλα της. Κάτι κρυφά
 Τῆς μουρμουρίζει μέσα εἰς τὴν αὐτί της,
 "Οποῦ κεντᾶνε τὴν ὄρεξί της
 Κρυφογελάει καὶ χασμουριέται,
 Καὶ κάπου—κάπου ξεντολογιέται.

Προβαίνει ὡς τόσα καὶ τὸ φεγγάρι,
 'Σ αὐτὸ τὸ σύμπλεγμα νὰ χύσῃ χάρι.
 'Ωοιμέ ! τί ἐνθύμησι ! Πόσες φορές
 Μαζῇ ἐπεράσαμε τέτοιες νυχτιές !
 Φεγγάρι δλάργυρο τὸν κόσμον ἐφίλει,
 Καὶ 'ς τὴ ψυχὴ μας ἐγλυκομίλει.
 Κ' ἡ μυστικὴ του αὐτὴ φωνή
 'Αγνωστὴ ἔχυνε 'ς τοὺς δυὸ ἡδονή...
 Καὶ τώρα, ἀγάπη μου, ποῦσαι ; Καὶ τώρα
 'Σέ ποιά ναύρισκεσαι ἀγνωστὴ χώρα ;
 'Σέ ποιά ἀγκάλῃ τώρα ἡ ψυχὴ σου
 'Αλησμονάει τὸν ἐραστή σου ;...
 Πᾶνε ἡ ἀγάπες, [λησμονηθήκανε !
 Δάκρυα καὶ ὄρκοι μὲ μιὰ ἐχαθήκανε !
 Κόπιασε, πίστευε τώρα στὲς νειές,
 Γιὰ νὰ παθαίνῃς τέτοιες δουλειές !...
 'Ολες τοὺς, ὄλες τοὺς ἔτσι τὸ κάνουνε ;
 Μὲ τὴν ἀγάπῃ σου σὰν ξεθυμάνουνε,
 Μέσα στὴ μέση, χάχα, σ' ἀφίνουνε,
 Καὶ 'ς ἄλλῃ ἀγκάλῃ αὐτὲς ξεδίνουνε...
 Μᾶγνοια τοὺς, ἔμαθα τ' ἀποκρυφά τοὺς.
 Δέν μὲ γελᾶνε μὲ τ' ἀπ' αὐτὰ τοὺς.
 Καὶ ἂν τὰ πόδια τοὺς μὲ δάκρυα βρέχω,
 Ξέδομα μ' ἔχουνε, ξέδομα τς' ἔχω...
 'Αλλά, τί διάολο ! 'ς τὸ κάτρου—κάτρου,
 Καθ' ἓνας ἔκαμε καὶ τὰ δικὰ του...
 Πέστε τα τρέλλα, πέστε τα ζάλη...
 'Ο ἀναμάρτητος τὴν πέτρα ἄς βάλῃ !...
 'Αλλά, ἐτοῦτα τώρα ἄς τ' ἀφήσουμε,
 Καὶ τὴ διήγησι ἄς ἀκλουθήσουμε...

Ποῦ ἴσια ἐμείναμε ; Εἰς τὸ σοφᾶ
 'Όταν ἐκάθονταν κ' οἱ δυὸ κοντά,
 Σὰν δὲν ἐκάθονταν μ' ἄλλον ποτέ τοὺς...
 Καὶ τὸ φεγγάρι ἐπάνωθ' ἐφίλει,
 Τοὺς βλέπει, μάρτυρας σιωπηλός,
 Καὶ τοὺς σκεπάζει μ' ἀργυρὸ φῶς...
 Παρέχει βρύσις γλυκομουρμούρισμα,
 Εἶν' ἀξιόλογο γι' αὐτοὺς νανούρισμα,
 Καὶ 'ς τὲς πλεξίδες τῆς κορασιᾶς
 Πέφτουνε κάποτε σταξιές δροσιᾶς...
 Τῆς νύχτας ζώνει τοὺς ἡ σιγαλιά...
 Μονάχα κάποτε γκιώνῃ λαλιά...
 Μακρυὰ ἀκούεται 'ς ἐκὰτ' μνήματα,
 'Όσάν τοῦ κόσμου νὰ κλαίῃ τὰ κρίματα...
 'Σ αὐτὰ προσθέσετε τὸ κρυφομίλημα,
 Τὸ χειροσφίξιμο, τὸ γλυκοφίλημα,
 Κ' ἔχετε ὀλόκληρῃ τὴν ταραχή...
 'Όπου ἐγενότουνε τότες ἐκεῖ.
 'Αλλά, Σελίμη, τί πολειμέσαι ;
 Εἶναι αὐτὰ πράγματα ; Δέν συντηριέσαι ;
 Πές μου, ποῖος τίμιος νέος τὰ κάνει,
 Χωρὶς παπᾶδες, χωρὶς στεφάνι ;...
 Καὶ σὺ βρωμοῦσα ; Ντροπὴ, καυμένη !
 Κ' εἶσαι κοπέλα μωσχοθρεμμένη !...
 'Ω ! ἂν τὸ μάθαινε τώρα ὁ πατέρας σου,
 'Ισὼς ἐσθυότουνε γιὰ πάντα ἡ μέρα σου !...
 Πλὴν νὰν τὸ μάθῃ δὲν τὸ παντέχετε.
 'Απ' τὸν Παντοῦρη φόβο δὲν ἔχετε.
 Βαθειὰ κοιμᾶται μὲς τὸ κρεβάτι,
 Ἀφοῦ προτῆτερα ἐπῆρε κατὶ...

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Μεγάλη ἡ δύναμι τοῦ χρυσαφιοῦ !
 Δένει τὰ χέρια, κοιμάει τὸ νοῦ,
 Χαλαεὶ νειούς· γέροντες πρὶς τὴν ἀράδα,
 Καὶ τὴ βαρυμόρη ρίχνει Ἑλλάδα
 Εἰς τῆς Ἀγγλίας τὸν ἀχυριῶνα
 Νὰ τρώγῃ ἄχυρα σκυφτάς τὸ γόνα.
 Τοὺς γύφτους κάνει συχνὰ παπάδες,
 Καὶ πατριάρχιδες καὶ βουλευτάδες,
 Καὶ σὲ κατόχρονου σωριάζει ἀγκάλη
 Μάτια πετρίτη, νεραΐδας κάλλη.
 Ἔτσι εἶναι ὁ κόσμος !... Καὶ τὸν Χασάνη
 Ἐκεῖνη ἐμπόρεσε νὰ τὸν βουθάνη,
 Καὶ νὰ τὸν στείλῃ μακρυὰ ἀπὸ κεῖ,
 Κουφὸν ἔς τοῦ χρέους τοῦ τῆ φωνή !
 Πάρτε παράδειγμα ὅλοι οἱ πατέρες,
 Μὴν ἐμπιστεύεσθε τὲς θυγατέρες,
 Εὐμορφες ἢ ἀσχημες, σὲ τέτοια χέρια,
 Νὰ μὴν παθαίνετε τέτοια χαμπέρια.
 Ἀλλά, ἢ κοπέλες, ὅπου διαβάζουτε
 Αὐτοὺς τοὺς στίχους, ἀκούω φωνάζουτε
 — "Ε! "Ε! Τί ἔπαθες ;... Μὴ μᾶς σκοτιζῇς,
 "Ας τοὺς πατέρες μας, μὴν τοὺς ξυπνίζης.
 Δὲν εἶναι φρόνησι, δὲν δίνει χέρι,
 "Ας βλέπουν ὄνειρα, καὶ μᾶς συμφέρει.
 "Ἦχουμε δίκη. Πάντα κλεισμένες,
 Κάνουν ἐξαίρετα ἢ μαυρισμένες,
 Καὶ αὐτὲς νὰ θέλουνε λίγον ἀγέρα,
 Καὶ σ' ὕπνο αἰώνιο μάνα, πατέρα...
 Ἀλλά, τὸ μάθημα ὡς νὰ τελειώσῃ,
 Ὁ κύρ Σελίμης, ποῦχε γνῶσι,

Ὅση εἶχε δύναμι καὶ ωραιότητα,
 Θυσία ἔκαμε τὴν ἀβωότητα
 Τῆς ἐρωμένης τοῦ στήν Ἀφροδίτη...
 Ἀλλὰ τί τρέχει ;... Ὁ νοῦς μου φρίττει !...
 Ποιὸς ἀπὸ πίσω τους, μέσα στήν ὥρα,
 Χύνεται ἄγριος, τὸ σπαθὶ φόρα ;...
 Εἶν' ὁ πατέρας τῆς !... Τύχη ἀχρεία !
 Πῶς τοὺς ἐφθόνησες τὴν εὐτυχία !...

Μπα ! μπα ! Τί ἔκαμες, κύρ Μυσταφᾶ !
 Γιατί ἐγινήκανε τέρια κρυφά,
 Ἦταν ν' ἀγριέψῃς καὶ νὰ μανιώσῃς,
 Καὶ ἔτσι ἀπάνθρωπα νὰν τοὺς σκοτώσῃς ;...
 "Α ! τέτοια νειότη, ἦτανε κρίμα,
 Νὰν τήνῃ φάη τ' ἄχαρο μνημα !...
 Καὶ τί ἀγάπη !... Νεκρὰ στὸ χῶμα,
 Ἀγκαλιασμένα φιλιῶνται ἀκόμα !...
 Ἀγκαλιασμένες πᾶν κ' ἢ ψυχές,
 Εἰς τοῦ Μωάμεθ τῆς ὠραῖες σκηνές...
 Ἐκεῖ δὲν εἶναι σκληροὶ πατέρες
 Γιὰ νὰ σκοτόνουνε τὲς θυγατέρες.
 Δὲν ἔχουν ἄλαλες ιδέες τιμῆς...
 Ἐκεῖ, κορίτσια μου, πᾶμε κ' ἐμεῖς.
 Ὡρες εὐφρόσυνες θὲ νὰ περνᾶμε.
 Ἀγκαλιασμένοι δὲν θὰ χροικᾶμε
 Γρηῶνε ἄνοστα μωρολογήματα,
 Ποῦ, ἀφοῦ τὲς ἄφησαν, τὰ λένε κρίματα.

(1868)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΑΡΑΚΟΣΤΙΑΝΟ

Guai a colui che ai di nostri
ha occhi per vedere, e non ha
cuore per fremere e lagrimare.

(Monti.)

Χρίζουν τόσα χαρτιά με τὸ μελάνι,
Ποῦ θάτανε μεγάλη ἀνοησία
Κανείς τὸν φειδωλὸ μ' αὐτὰ νὰ πάνη.

Βλέπεις 'ς τοὺς δρόμους νὰ γυρνῶν βιβλία
Κάθε λογῆς, φθηνὰ νὰν τὰ πουλοῦνε
Γιὰ νὰ φωτίζουν ἄνδρες καὶ παιδία,
Κι' ἀκόμα τὲς γυναῖκες, ὁποῦ κλειοῦνε
Μυαλὰ κοφίνι μέσα 'ς τὸ κεφάλι,
Καὶ ὁποῦ νὰ τὰ στολίζουν τὲς μποδοῦνε.

Τὲς δύστυχες! Οἱ χρόνοι ἀγάλι—γάλι
Τσ' ἔδωσαν μ' ἄλυσίδα διαμαντένια...
Ἔτσι θέλει ὁ ἄνδρας ποῦ δὲν σφάλλει.

Περίεργο εἶναι ζῶ! Μόνη του ἔνοια
Πάντα τὴν ὀρεξί του θέλει νάχη...
Γι' αὐτὴ καὶ τᾶσπρα ἀκόμα χρίζει γένεια.

Ἐ αὐτὴ πρέπει νὰ σκύβουν βουνὰ—βράχοι,
Κι' αὐτὸς ὁ Θεὸς τὸ φόρεμα ν' ἀλλάζῃ,
Κι' ὅ,τι τοῦ δώσουν νὰ φορῇ 'ς τὴν ράχι.
Μουτσοῦνα κάθε λίγο ἄλλη νὰ βάζῃ,
Κοντά του ὅποιον θέλουν νὰ καθίζῃ,
Καὶ ὅποιον θέλουν πάλι νὰ κολάζῃ.
Κι' ἂν πῆς: δὲν εἶναι ἔτσι, δὲν οἰδίζει.
Ἕνας πατέρας ἔτσι 'ς τὰ παιδιὰ του
Νὰ φέρνεται, πετιέται καὶ σὲ βρίζει,
Βλυάζοντας σὰν τσακάλι 'ς τὴν φωλειάτου,
Ὁ νέος Ἀθακούμ Καλογεράκης,
Κ' ἐναντίον σου στέρνει τὰ σκυλιά του.
Ἀλλοίμονον 'ς ἐσένα, ὁ Παπουλάκης,
Ἄν πῆς ἦταν τρελλός. Εὐθὺς λαμπάδα
Ἀνάβει καὶ σὲ καίει ὁ Νηστειάκης.
Ἄν ἔχῃς θάρρος, τρέχα 'ς τὴν Βλακάδα
Καὶ πές: ὁ Θεὸς δὲν κλαίει, δὲν γελάει...
Ἡ στερνὴ σου αὐτὴ θᾶν τρελλαμάδα.
Πές, πῶς ὅλους τὸ ἴδιον ἀγαπάει...
Ἡ ἀμάθεια εὐθὺς σὲ καταπίνει...
Σὲ χίλια ὁ Παπᾶ-Τρέχας σὲ ξεσκλαίει...
«Εἶναι, φωνάζει, αὐτὴ ἀθεωσύνη,
«Ποῦ κόβει τοῦ Παπᾶ τὸ μόνο ἐμπόριο,
«Ὅπου δείχνει κ' ἐμὲ τὴν ἀγιωσύνη.—»
«Ὅχι, ποτὲ δὲν θὲ νὰύρῃς συχώριο,
«Ἀθλίε, κατεργάρη, τσαρλατάνε...
Ἐχει ὁ Θεὸς γιὰ σὲ κακάδι ἀφόριο.
Θὰ φαίνεσαι ἐκεῖ, ἐκεῖ ποῦ θᾶναι
Κι' ἄλλοι πολλοὶ νὰ βράζουνε 'ς τὴν πίσσα,
«Ὅχι γιὰ νὰ πληρώσουν ὅ,τι φᾶνε,

Ἡ ὅ,τι προῦνε ἐδῶ... παρὰ τὴ λύσσα,
 Ὅπου τοὺς ἄλλους εἶχανε νὰ γδιοῦνε,...
 Κι' ἄλλος γιατί τὸν ἀδελφὸ του ἐμίσατο...
 Ἄκου' τί λέει ὁ Θεός: «Θὰ κολαστοῦνε,
 » Ἡ ἀρπαγή, ἡ ἐχθρα, ἡ κακία,
 » Ὅσοι τὸ αἷμα τοῦ ἀλλοινοῦ διψοῦνε,
 » Καὶ πρώτη ἀπ' ὅλα ἡ μαύρη ὑποκρισία,
 » Κ' ἐκεῖνη ποῦ κρυφά-κρυφά σκοτόνει
 » Τοῦ ἀνθρώπου τὴ ψυχὴ, ἡ ἀσκοφαντία.»—
 Ἔτσι θανατηφόρα δὲν πληγόνει
 Τίποτε τοὺς ἀνθρώπους σὰν ἐκεῖνη.
 Ὅπου καὶ ἂν κρυφθῇς, κ' ἐκεῖ σὲ σκρόνει.
 Εἶδες ποτὲ φωτιά μὲ ὀρμὴ πῶς χύνει
 Μὲς τὰ ξεράδια; Ἡὼς ἀπὸ μικροῦλα
 Γένεται τόση εὐθὺς ποῦ καίει καμίνι;
 Ἔτσι κ' ἡ ἀσκοφαντία... Μιά φωνοῦλα
 Γίνοι πρῶτα μικρὴ ποῦ δὲν γροικιέται,
 Καὶ σέρνεται 'ς τὴ γῆ σὰν τὴν ὀχιοῦλα.
 Ἐξαφνα μεγαλόνει καὶ πετιέται,
 Κωντσά μου φεῖδι' ὅ,τι βρῇ μπροστά του
 Τὸ φαρμακίζει, καὶ παντοῦ θωριέται.
 Ἐδιάβασα πῶς βρίσκεται ἐκεῖ κάτου,
 'Σ τὸν κόσμον ποῦ ὁ Κολόμβος εἰς τὴ Σπάνια
 Ἔδωκε, φεῖδι ποῦ μὲ τὴν ὁρά του,
 Σὰν διῇ ὅτι περνᾷ, μὲ περηφάνια
 Χύνεται καὶ σὲ σφίγγει, ἕως ποῦ μένουν
 Τὰ κόκκαλά σου σκόνι 'ς τὰ μαγγάνια.
 Ἔτσι εἶδα ν' ἀναφέρνουν ὅσοι πηαίνουν
 Ἐκεῖ γιὰ περιέργεια ἢ γιὰ δουλειά τους,
 Καὶ μὲ τὰ φεῖδια αὐτὰ 'ς τὸ δρόμον νταίνουν.

Κ' ἐκεῖνοι πάλε πῶχουν 'ς τὰ χαρτιά τους
 Μέρα-νύχτα τὸ νοῦ τους καρφωμένο:
 Κι' αὐτὰ μονάχα βλέπουν ἐμπροστά τους,
 Ἐκεῖνοι λὲν πῶς εἶδανε γραμμένο
 Μίαν φορὰ πῶς ἦταν 'ς τὴν Τρωάδα
 Ἔνας ποῦ τὸν ἐλέγαν προκομμένο.
 Νὰ κάμουν μιὰ μεγάλη τρελλαμάδα
 Εἶχανε οἱ Τρωαδίτες, καὶ ν' ἀφήσῃ
 Δὲν ἤθελε ἐκεῖνος. Μὲ γλυκάδα
 Ἐμίληε 'ς τὴν ἀρχή, μήπως τοὺς πείσῃ
 Τὸν κίνδυνον νὰ ἰδοῦν, καὶ νὰ κυττάξουν
 Μὴν τῆς χαρᾶς τοὺς σύρη τὸ μεθύσι.
 Δὲν ἤθελαν αὐτοὶ γνώμη ν' ἀλλάξουν,
 Κ' ἐκεῖνος νὰ μιλή δὲν ἀποσταίνει —
 Ὅσο μποροῦνε χίλιοι νὰ φωνάξουν,
 Τέτοια βγάνει φωνή: «Εἰσθε χαμένοι!»...
 Γύρου εὐθὺς ἡ γῆ μαυρίζει ὅλη,
 Π.ὺ χάνουνε τὸ νοῦ ντόπιοι καὶ ξένοι.
 Πετιῶνται ἀπὸ τὸ κῦμα, σὰν διαβόλοι,
 Δυὸ φεῖδια μαῦρα, ἔτσι τὰ βιβλία
 Λένε, καὶ τοῦ κολλᾶν σὰν ἀνακῶλητ
 Εἶχε μαζὴ του δυὸ μικρὰ παιδιά...
 Ἐπνίξανε αὐτὸν καὶ τὰ παιδιὰ του.
 Πληρώνουνε καὶ αὐτὰ τὴν ἁμαρτία,
 Ποῦ κάνει ὁ πατέρας ἐδῶ κάτου!...
 Ἔτσι λέει τὸ στόμα μερικῶνε,
 Ποῦναι νὰ χάσῃ κανεῖς τὰ σύγκαλά του.
 Ἐκεῖνα τὰ βιβλία ἀπὸ σοφόνε
 Εἶναι βέβαια γραμμένα καὶ μᾶς λένε,
 Εἰς ἄλλα λόγια, ὅτι μὲ φειδιῶνε

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ὅρες οἱ συκαφάντες περιπλένε
 Ὅσους τς' ἀνοήσιες δὲν παινᾶνε
 Τοῦ ὄχλου, ὅπου πρέπει νὰν τοὺς κλαῖνε.
 Ὅσοι θέλουν 'ς τὸν Κόσμο νὰ περνᾶνε
 Ζωὴ εὐτυχισμένη πρέπει κάθε
 Ἀρετὴ φανερά νὰ τὴν κλοτσᾶνε.
 Πῶς ! Ἐτσι δὲν σ' ἀρέσει; Λοιπὸν πάθε
 Βάσανα χίλια, καὶ 'ς τὴν κοινωνία
 Πῶς, πρέπει γιὰ νὰ ζῇς μ' ἐκεῖνα μάθε.
 Ἄν διαβάσῃς καλὰ τὴν ἱστορία,
 Ὁ Κόσμος ὅτι εἶναι ἀναγογιέσαι
 Ἐγκλημα μοναχὸ καὶ ὑποκρισία.
 Τί ! Ἀρετὴ γυρεύεις; Δὲν βαρύνεσαι;
 Ἐφυγε ἀπὸ καιρὸ εἰς ἄλλα ἀστέρια...
 Ἡ πιθυμᾶς μ' ὀνειράτα νὰ ντέσαι;
 Κύτταξε τῶν ἀνθρώπων τὰ χέρια...
 Ὡς τὰ αἵματα θὰ ἰδῇς νᾶνα βαμμένα,
 Κι' ἄς τρέχουνε ν' ἀνάβουν λιανοκέρια...
 Αἵματα, ὅπου ἄσπλαχνα χυμένα
 Ἐχουν ἀπ' ὀρφανά, ἀπὸ χηράδες,
 Ποῦ τὰ κόκκαλα τσῶχουν φαγωμένα...
 Αὐτὰ δὲν τὰ κυττάζουνε οἱ παπάδες...
 Κυττάζουνε κανεῖς μὴ βλαστημήση,
 Μὴ χαλάση κανεῖς σαρακοστάδες.
 Τότες χαλάει ὁ Κόσμος. Εἰς τὴ δύσι
 Θὰ μένη πάντα ὁ ἥλιος, δὲν θὰ βγαίνη
 Τὸν Κόσμο μὲ τὸ φῶς του νὰ στολίσῃ.
 Καὶ τοῦτο, ὡς νὰ σβυστῇ καλὰ πλυμένη,
 Μὲ σαραντάρια, προσευχές, νηστεία,
 Ἡ ἁμαρτία αὐτὴ ποῦ μᾶς βαραίνει.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ἀγύρτες ! Ἐως πότε ἡ ἀγυρτεία
 Τὸν κόσμο θὰ νὰ σέρνῃ ἀπὸ τὴ μύτη,
 Καὶ σαράκι θὰ τρώῃ τὴν κοινωνία;
 Ὡς πότε θὰ νὰ κἀνῃ τὸν προφήτη
 Ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος, κ' ἡ ἀλαλιές του
 Θαυρίσκουν ἀνοιχτὸ καθεὸς σπῆτι;
 Καὶ πότε θὰ ἰδοῦμε 'ς τὲς σπηλιές του
 Νὰ κρυφθῇ τὸ θεριὸ τῆς ἀγυρτείας,
 Καὶ νὰ μὴν ξαναβγῇ 'ς τὴ γῆ ποτές του;
 Εἶναι ἐλπίδα; Τί νὰ πῶ; Μὲ μίας
 Εἶμαι ἀπελπισμένος, εἰς τὴ μέση
 Ὅσο εἶναι τὸ θρόνι τῆς ἀμαθείας.
 Ἄ ! πρῶτα-πρῶτα αὐτὸ πρέπει νὰ πέσῃ...
 Γιατί ὅσο ἐκεῖ εἶναι στημένο,
 Τὸ θεριὸ τς' ἀγυρτείας βρίσκει θέσι.
 Κι' ἤσυχα 'ς ἐκεῖνο καθισμένο,
 Ἀπὸ μιὰν ἄκρῃ 'ς ἄλλη βασιλεύει
 Ἀμπόδιστα 'ς τὸν Κόσμο τὸ σκασμένο!
 Καὶ γιὰ τὲς ὀρεξές του ὅλο ξοδεύει
 Τὸ αἷμα τοῦ φτωχοῦ, τὸν ἰδρωτὰ του...
 Καὶ ποτέ δὲν χορταίνει, ὅλο γυρεύει...
 Κάτου λοιπὸν ἡ ἀμάθεια, κάτου, κάτου.
 (1878).

ΚΥΚΛΩΝ

Παράδοξον ! Γηράσκομεν, πλήν μένομεν, παιδιά.
 Οὐδ' ἔνν κόκκον εἰς τὸν νοῦν προσθέτ' ἡ ἡλικία !
 Ἀλλάζομεν τὰ παίγνια μόνον. Ἀντὶ ξυλίων !
 Ὅπλων, ἔχομεν Σνάϊτερ. Ἀντὶ τῶν μολυβδίνων
 Στρατῶν, ἔχομεν τάγματα με κόκκαλα καὶ κρέας !
 Ἀντὶ τῶν πάλαι ἀετῶν, ἔχομεν τὰς σημαίας.
 Ἀντὶ σφαιρῶν ἐλαστικῶν, ἔχομεν βόμβας τῶρα !
 Ἐπειτα τοῦ πολιτισμοῦ ἐξαίρομεν τὰ δῶρα !
 Παιδιά, μετὰ τὸ γένειον διήκον ἄχρι στήθους,
 Μετὰ μωρᾶς οἰήσεως, μετὰ βλακώδους ἡθους,
 Μετὰ τὸ εἶναι παίζομεν καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων,
 Ὡς ἄλλοτε μετὰ κουκλῶν, καλάμων καὶ ὑλίων !
 Κύπτομεν εἰς φαντάσματα, τρέμομεν τὰς πλαγγόνας,
 Καὶ ὁμῶς τὴν ἀξίωσιν ἔχομεν τοὺς αἰῶνας
 Τοῦ ἄρματός μας ὀπισθεν νὰ σύρωμεν δεσμίους,
 Νὰ φέρωμεν ἔς τὰ στήθη μας κομβία τοὺς ἡλίους.
 Ἴδού, ἰδού τί εἴμεθα οἱ ἄνδρες οἱ σπουδαῖοι !
 Μειράκια καὶ γέροντες, μειράκια καὶ νέοι !
 Ὑποκριταὶ ἔς τὸ θέατρον, ὅπερ καλεῖται βίος,
 Καὶ θεαταί, καὶ θέαμα εἴμεθα αἰωνίως.

Εὐδαίμων δὲ τὸ μέρος τοῦ ὅστις ἐντέχνως παίζει,
 Ἐπὶ τεθρίππου τιμαλφοῦς τὸ στάδιον θὰ τρέξῃ.
 Πῶς πάντες ἐξεκλίναμεν ! Αἱ ἀρεταὶ ἐκείναι
 Τῶν παιδικῶν ἀνάμνησις σήμερον χρόνων εἶναι.
 Ἐὰν δέ τις ὑφίσταται, ἀντὶ νὰ ἐκτιμᾶται,
 Ποτίζεται τὸ κώνειον, χλευάζεται, κρεμάται.
 Ὡ, πῶς αἱ λέξεις ἔχασαν τὴν πρώτην σημασίαν,
 Καὶ ἔχουσι νῦν ἔννοιαν τὴν πάλαι ἐναντίαν !
 Τί εἶναι τὸ δικαίωμα ; Τί εἶναι τὸ καθήκον ;
 Κλειδὸς λεπταί, ἀνοίγουσαι τοῦ γείτονος τὸν οἶκον !
 Χρῶμα πρὸς ἀποπλάνησιν τῶν γηραιῶν παιδίων !
 Πρὸς ἀλιείαν δέλεαρ κοινωνικῶν ἰχθύων.
 Αἱ δὲ θρησκεῖαι ; Προσωπῖς, ἣν ἔτριψεν ὁ χρόνος,
 Ἦν ὁ ταρτοῦφος τὰ κοῦνα σήμερον φέρει μόνος.
 Ἐν βλέμμα μόνον ρίψατε εἰς τὰς εὐπόρους τάξεις .
 Τίς τρώγει ὡς ὁ Λούκουλος ; Τίς τρέχει ἐφ' ἀμάξης ;
 Ὁ τοκογλύφος, ὁ ληστής, ὁ δόλιος, ὁ πλάνος !
 Αὐτοὺς βλέπετε βαίνοντας μόνους ὑπερηφάνως !
 Εἰς μέγαρα μαρμάρινα αὐτοὶ ἐνδιαίτωνται,
 Ἐνῶ τὰ τέκνα τοῦ λαοῦ ἔς τὸ ὑπαιθρον κοιμῶνται !
 Πτωχεῖ λαέ ! Ἐργάζεσθαι ἰδρῶτα, αἷμα χύνεις.
 Ἄνευ τροφῆς τὰ τέκνα σου συχνότατα ἀφίνεις,
 Εἰς ἀπολαύσεις καὶ τρυφὰς ὅπως βιῶσιν ἄλλοι !
 Ὁ βίος σου διηνεκὴς κατὰ τῆς Μοίρας πάλῃ !
 Ἡ ὑπαρξὶς σου Κόλασις ! Παίγνιον ἡ τιμὴ σου !
 Καὶ χρησιμεύει ὡς βαθμὶς συχνὰ ἡ κεφαλὴ σου,
 Γαῦροι ὅπως ἀνέλθωσιν οἱ Τρόπμαν εἰς τὸν θρόνον,
 Καὶ στέμματα φορέσωσι τὰ αἵτη τῶν αἰώνων !
 Τί σήμερον δοξάζεται ἀνάγκη νὰ εἰπῶμεν ;
 Ὑπὸ αἰσχύνῃς διατὶ νὰ μὴ ἐρυθριῶμεν ;

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

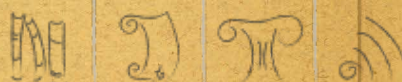
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΕΙΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

(8781)

Ἔτι χθές εἰς τοῦ σχολείου ἐναθήμην τὸ θρανίον,
 Σήμερον δὲ διευθύνω καὶ Βουλὴν καὶ ὑπουργεῖον,
 Καὶ τὸ ἔθνος ὅλον παίζω ἄθυρμα ἔς τὰ δάκτυλά μου,
 Ἐννεοὶ καὶ κεχηγνότες μένουσι πάντες ἐμπροστίᾳ μου.
 Βλέπετε τοὺς διαβάτας; Μὲ τὸν πῖλον εἰς τὴν χεῖρα
 Ἰστανται καὶ χαιρετῶσι τῆς πατρίδος τὸν σωτήρα.
 Ἦσυχίαν δὲν εὐρίσκω. Ὅσον τὸν περίπατον, ἔς τὸ γεῦμα,
 Μὲ κυκλοῦσιν ἐπατοῦντες ἐν εὐνοϊκόν μου νεῦμα.
 Ἐν μειδιάμᾳ μου φθάνει, καὶ πληροῦνται ἐξ ἐλπίδων...
 Χθές ἐβάδιζον ἡρέμα εἰς τὰς στήλας, — αἴφνης εἶδον
 Νὰ μὲ πλησιάσῃ νέα, ἧς ἐφλογίζε τὸ βλέμμα...
 Καὶ μοὶ λέγει: — «Ὁ πατήρ μου, ὅστις ἔχυσε τὸ αἷμα
 Εἰς Ἀράχობαν, Βαλτέτζι, Δολιανὰ καὶ Κερατσίνι,
 Θνήσκει νῦν ἐπὶ τῆς ψάθης καὶ χολὴν καὶ ὄξος πίνει,
 Ἐνῶ χίλιοι κηφῆνες τρέφονται ἐκ τοῦ ταμείου,
 Σπαταλῶντες τοὺς ἰδρώτας τοῦ ἐργάτου τοῦ ἀθλίου —»
 Καὶ τὰ ὄμματά της ἦσαν ἀφθονος πηγὴ δακρύων...
 «Θάρσει, κόρη μου, τῇ εἶπον. Αὖριον ἔς τὸ ὑπουργεῖον,
 Ἡ καλλίτερον ἔς τὸν οἶκον μεεὐρίσκεις τὴν δεκάτην...»
 Καὶ... ἐθώπευσα ἡδέως τὴν ἀφρόλεγχόν της πλάτην

Ἄνθρωπος καὶ ἐγὼ εἶμαι, ἄνθρωπος καὶ συγχινοῦμαι,
 Καὶ τῶν ἀδελφῶν μου βλέπων τὰ παθήματα λυποῦμαι.
 Οὐδὲ ὕπνον μὲ ἀφίνουν μίαν ὥραν νὰ χορτάσω.
 Πῶς μοὶ ἔρχεται πολλὰκις ἀπ' τὸ πείσμά μου νὰ σκάσω,
 Κ' εἰς τὸν διάβολον νὰ στείλω καὶ πατρίδα κ' ἦν
 [ὑπουργεῖον!]
 Πλὴν ἀπὸ ψυχῆς λυποῦμαι τὸ ταλαίπωρον ταμεῖον,
 Μὴ εἰς Ἀρπυιῶν ἐμπέσῃ ὄνυχας κατηραμένους,
 Καὶ σφαγιασθῇ τὸ μέλλον τοῦ πολυπαθοῦς μας Γένους!
 Ἐπειτα, καὶ οἱ ἐχθροὶ μας πολυτρόπως μὲ λυποῦσι,
 Καὶ νὰ μᾶς διαδεχθῶσι γῆν καὶ οὐρανὸν κινουσι,
 Ἐφευρίσκουσι μυρία καθ' ἡμῶν καὶ διαδίδουν:
 Εἰς τοὺς Τούρκους τὴν πατρίδα ὅτι οἱ φίλοι μᾶς
 [προδίδουν].
 Τοὺς τοῦ δυστυχοῦς μᾶς ἔθνους πόρους ὅτι σπαταλῶμεν,
 Ὅτι κλέπτωμεν τὸ Κράτος, ὅχι ὅτι κυβερνῶμεν;
 Ὅτι εἰς τὴν καλτσοδέταν τῆς Ἀγγλίας τὴν
 [πατρίδα]
 Ἐκρεμάσαμεν, ἔς ἐκείνην πᾶσαι θέσαντες ἐλπίδα,
 Ὡς αἱ γραφαὶ τὰς ἐλπίδας θέτουσι ἔς τὰ φυλακτά των,
 Κ' ἐξ ἐκείνων περιμένουν τὴν ὑγίαν τῶν φιλτάτων.
 Σήμερον πρῶτὴ τὴν κλίνην ἔτι δὲν εἶχον ἀφήσει,
 Κ' εἰς ξεμωραμένους γέρων ἔρχεται νὰ μὲ ζαλίσῃ,
 Λέγων μοι ὅτι τὸ ἔθνος εἰς τὸν ὀλεθρόν του βαίνει:
 Ὅτι ἡ μαύρη φιλαρχία τὸ σπαράσσει, τὸ μαραίνει:
 Ὅτι μᾶτην ἀτενίζουν πρὸς ἡμᾶς οἱ ἀδελφοὶ μας:
 Ὅτι εἶναι δι' ἀγχόνην πάντες οἱ πολιτικοὶ μᾶς.
 Ὅτι κατὰ δυστυχίαν ἔρμαιον τῶν λαζαρόνων
 Ἐγεῖνε τῶν Θρασυβούλων ἡ πατρίς καὶ τῶν Κιμώνων.
 Ὅτι, Πλὴν ἡ ἀποθνήσκουσα τῆς πατρίδος μᾶς τὴν μοῖραν

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Δέν τὸν ἄφησα, τοῦ οἴκου δείξας εἰς αὐτὸν τὴν θύραν...
 Τί! ; ...τὰ πράγματα τοῦ ἔθνους δέν βαδίζουσιν αἰσίως
 Φαίνεται τῶν ἐναντίων ἦτο φίλος καὶ οἰκεῖος,
 Κ' ἦλθε νὰ μὲ σκανδαλίση τὴν πατρίδα τάχα κλαίων...
 Παλαιὸν παιγνίδι τοῦτο, πέρασιν δέν ἔχει πλέον.
 Ἔσκασαν ὅτι κατέχω τὴν ἀρχὴν τοσούτους μῆνας,
 Καὶ ραδιουργοῦν καὶ φέρουν ἄνω κάτω τὰς Ἀθήνας.
 Προσωπίδα πατριώτου εἰς τὴν μούρην τῶν καθίζουν,
 Καὶ Ἱερεμίαι νέοι τὴν πατρίδα ταλανίζουν.
 Ξεύρομεν δὰ τί σημαίνουν τὰ θερμά των ἐλεγεία,
 Καὶ ἡ πατριωτικὴ των διατί κτυπᾷ καρδιά.
 ὦ, ματαίως κοπιᾶζουν, κόκκαλον δέν λείχουν πλέον...
 Ὑπουργεῖον καθ' ἐκάστην ὁ λαὸς νὰ βλέπη νέον
 Εὐαγύνθη. ὦ, ἐκ τούτου φασκελλόνοι τοὺς σω-

[τῆρας,

Τοὺς μὴ βλέποντας τὴν ὥραν νὰ βυθίσωσι τὰς χεῖρας
 Εἰς τὰ λοθητὰ ἐκεῖνα συρταρακία τοῦ ταμείου,
 Ὅπου νόμοι καὶ προφῆται κ' εὐλογία τοῦ Κυρίου...

(1876).

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

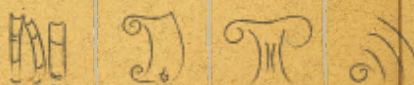
Τί τρέχει; Ποῖος θόρυβος τὰ ὦτά μου προσβάλλει;
 Τίς συνταράσσει τὸν λαὸν σφοδρὰ ἀνεμοζάλη;
 Τρέχουσιν εἰς τὰς ἀγυῖας, εἰς τὰς ὁδοὺς τὰ πλήθη
 Μαινόμενα! ὦ Πῶς ὁ Τζῶν Μπὸλ ἐξαίφνης με-
 [τεβλήθη;
 Πῶς ἄφησε τὸν πέλεκυν, τὸν πρίονα, τὴν σφύραν,
 Καὶ ἄλλα ἄδει ἄσματα, καὶ ἄλλην κρούει λύραν;
 Τί τρέχει; Ποῖον φύσημα τὸν φέρει Ἑριννύος;
 Πῶς ἐξηγέρθη; Διατί; τὸν ὁδηγεῖ δὲ ποῖος; ...
 Ποῖαι ἤχοῦσιν ἄγριαι κραυγαί; ... Τὰ μεγαρά μου
 Σείονται ὡς ἡ κορυφή τὸν ἀνεμονι καλᾶμου. ...
 —Κάτω οἱ Τοῦρκοι! —Διατί; —Κάτω οἱ δολοφόνοι!
 Ἐρρέτωσαν ὡς ὕαινα! — Ἡ κραυγὴ αὕτη μόνη
 Δέν εἶναι. Τί ἀκούεται; —Κάτω τὸ ὑπουργεῖον,
 Τὸ τὴν Ἀγγλίαν σύμμαχον ποιῆσαν τῶν ἀγρίων;
 Ἄ! Γλάδστων, Γλάδστων, ἐννοῶ. Ὑποκινεῖ, ἡ χεῖρ σου
 Τὴν μαινομένην θύελλαν. ὦχρία ὁ ἀστήρ σου,

Κ' ἔδραξες τὴν περίστασιν λάμπειν νὰ δώσης νέαν
 'Σ αὐτόν, τὴν φιланθρωπικὴν δῆθεν ὑψὼν σημαίαν.
 'Α! Γλάδστων, Γλάδστων, ἀδικεῖς σαυτόν καὶ τὴν
 [Πατρίδα,

Τοιαύτην διὰ τὶ ποτε ἐγείρων καταιγίδα.
 Οἱ Τοῦρκοι τί σᾶς ἔκαμαν; Πρὸς τί τόση μανία;
 —'Επνίγη ἡ ταλαίπωρος 'ς τὸ αἷμα Βουλγαρία! —
 Μέγα τῷ ὄντι ἔγκλημα! ὀλίγαι χιλιάδες
 'Εσφάγησαν. — Ἐκάησαν χωρία. Πεδιάδες,
 Στάχων πλήρης πρὸ μικροῦ, ἐγένοντο Σαχάρας
 'Ερημοί. — "Ε! καὶ δι' αὐτὰ ἐκπέμπετε κατάρας;
 "Ἄνδρες σπουδαῖοι δι' αὐτὰ πρέπει νὰ μεριμνῶσι;
 "Επειτα, τάχα καὶ πρὸς τί φιλανθρωπία τόση;
 Μήπως οἱ Τοῦρκοι ἔπραξαν πλείονα ὅσων ἄλλοι;
 Διατί τόσῳ κατ' αὐτῶν καταφορά μεγάλη;
 'Επράξαμεν ἑλάσσονα ἡμεῖς εἰς Ἰρλανδίαν,
 Οἱ Πρώτοι εἰς τοὺς Πολωνοὺς, οἱ Πρώτοι εἰς τὴν
 [Γαλλίαν;
 'Ο 'Αἰνῶν ἐπράξεν; 'Ο Μάκ-Μαὼν ἀκόμη πορροῦ;
 Προχέει; Εἰς τὰ Παρίσια ἀχνίζουσιν οἱ δρόμοι;
 'Απὸ ἀθῶα γυναικῶν αἵματα καὶ παιδιῶν,
 Οὐδεὶς ὅμως ἐκράυγασεν ὅτι εἰς τὸ βιβλίον γράψῃ;
 Δὲν πρέπει πλέον τῆς ζωῆς νὰ ᾔηται ἡ Γαλλία;
 Πάντα ἐλητμόνηθησαν γυναικες καὶ παιδιᾶ;
 Καὶ λῦσσα τῶν στρατιωτῶν καὶ αἰλιάσσομαὶ ἰδύναται;
 Καὶ αἰσὺλ' ἡ ἑθνην τρομερὰ ἀνδρὸσφαγαὶ ἐκείναι;
 'Η δὲ Εὐρώπη; "Εσπευσεν ἐν μέσῳ πόσων θρήνων
 Νὰ συγχαρῇ ὡς ἥρωα τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον;
 "Οσοὶ τὴν ἡτταν τοῦ Σεδάν ἐζήτησε νὰ πικύνηται;
 Εἰς αἵματα Παρισινῶν ἰδοὺ δίκαιον ἐλπίον;

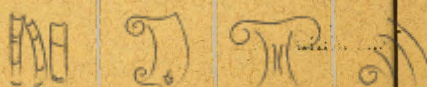
Τί τῶρα καταφέρεται κατὰ τῶν Κιρκασσιῶν;
 Εἶναι καὶ ἐκεῖνοι ὄργανα βουλῶν προαιωνίων;
 Τίς εἶδε ποῖαν ἔχουσιν ἐδῶ μυστηριώδη
 'Αποστολὴν καὶ οἱ ἄγριοι ἐκεῖνοι! Τὰ λυσιώδη
 'Εγκλήματα, ὡς λέγουσιν, ἴσως εἰς τῆς Προνοίας
 Συντείνουσιν ἵνα σκοπὸν εἰς ἔργον σωτηρίας
 —'Ὡς ἄλλοτε συνέτεινον αἱ νίκαι τῶν Ρωμαίων
 Εἰς τοῦ Χριστοῦ ν' ἀνοίξωσι τὴν πίστιν δρόμον νέον.
 Λοιπὸν; . . . Λοιπὸν αὐτόχρομα δὲν εἶναι ἀφροσύνη;
 Νὰ θελῇ τις εἰς τὰς βουλὰς αὐτὰς νὰ ἀντιτείνῃ;
 Καὶ — ὡς ἀντιτασσόμενος δῆθεν εἰς τὸν δυνάστην —
 Σκώληξ αὐτὸς ἐμπόδια νὰ φέρῃ εἰς τὸν Πλάστην;
 'Α! Γλάδστων, Γλάδστων, σ' ἐννοῶ. 'Αλλ' ὅχι μὴ
 [σὲ μέλη.

'Ακόμη δὲν ἐγνώρισες καλῶς τὸν Δισραῆλ. . .
 Μαίνου καὶ διαρράγηθι. . . 'Εξεύρω νὰ σὲ παίξω. . .
 'Αμέσως ἄς διαδοθῇ ὑπὸ τῶν φίλων ἔξω,
 Κατὰ τὸ πάλαι σύστημα τοῦ ἡξεῖς καὶ ἀφήξεις,
 "Οτι σφοδρὰς ἐκάμαμεν 'ς τὴν Πύλην ἐπιπλήξεις. —
 Τοὺς φόνους, τὰς ὁμότητες εἰς δὲν τιμωρήσῃ,
 'Σ τὴν ὑποστήριξιν ἡμῶν πλέον ἄς μὴ ἐλπίσῃ. —
 "Οτι ἡ Πύλη ἔστερξε, καὶ μετὰ τὴν εἰρήνην
 Θὰ ἀποδώσῃ 'ς ἕκαστον εὐθὺς δικαιοσύνην,
 Καὶ δέκα χάρτι χουμαγιοῦν ἀμέσως θὰ ἐκδώσῃ,
 Δι' ὧν εἰς τοὺς χριστιανοὺς προνόμια θὰ δώσῃ.
 'Η δὲ Εὐρώπη θὰ ἰδῇ τότε, ἂν δὲν κοιμάται,
 Πῶς διοικοῦν τοὺς ὑπ' αὐτοὺς οἱ Τοῦρκοι διπλωμάται.
 Οὕτω κερδίζομεν καιρόν. 'Ο ὅχλος ἡσυχαίνει.
 'Αποσοβεῖτ' ἡ θύελλα. — "Ἄν δὲ ὁ τοῦρκος σφάζῃ,

Καὶ ἐχάθη!... Πᾶσαν ἄλλην ἐργασίαν, Ἀβδηῖται,
Ἄφετε καὶ τὸν Κρονίδην κλαίοντες παρακαλεῖτε
τὴν πολύκλαυστόν μας κῆνα, ἂν ὑπάρχη ἐν τοῖς ζῶσι,
Τάχιστα ἔς τὰ σύνοικα τῆς κτήνῃ νὰ τὴν ἀποδώσῃ.
Ἄν δὲ ἔκοψε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῆς σκληρὰ Μοῖρα,
Νὰ ἐκτείνῃ ἐκ τοῦ ὕψους τὴν τιτανοφόνον χεῖρα
Καὶ ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, ἐντὸς ἀμβροσίας θήκης,
Νὰ τὴν φέρῃ ἔς τοὺς ἀστέρας, ὥς ποτὲ τῆς Βερενίκης
Ἐφερε τὴν χρυσὴν κόμην, καὶ νὰ τὴν ἀποθεώσῃ,
Ὅπως ἴδωσιν ἐμπράκτως καὶ πεισθῶσιν ὅτι ὅσοι
Πόδας λείχοντες καὶ χεῖρας ἐδῶ κατὰ οὐρὰν σείουν,
Καὶ ἐδῶ εἰς ἀπολαύσεις πλούτου καὶ τιμῶν μεθύουν,
Καὶ θανόντες τοῦ Κρονίδου ἀπολαύουν τῆς εὐνοίας,
Καὶ θεοποιοῦνται γάρ τινες ἐν ζῶσι κολακείας.

(1874.)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΟΡΑΤΙΟΥ ΩΔΗ 11 ΒΙΒΛΙΟΥ Β'.

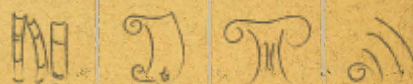
[ἐλευθερία μετὰ φράσεις.]

᾿Ωοιμένα! ᾿ωοιμένα, Σπῦρό μου, πῶς φεύγουνε τὰ
[χρόνια!]

Ἡ γρύλλες, τὰ γεράματα, ὁ θάνατος προβαίνει,
Καὶ ἄσπλαγχνος ἔς τὸν ἄνθρωπο μιὰν ὥρα δὲν χαρίζει. .
Κάνε ὅσες θέλεις προσευχές, θυσιάσε χιλιάδες
Ταύρους ἔς τοῦ Ἀδὲ τοῦ Θεοῦ, πάντοτε ὁ ἴδιος μένει.
Δὲν ἔφυγαν τὰ κύματα τῆς Στύγας ἄλλοι κι' ἄλλοι.
Σκεπάζουμε τὸ Θόδωρο, κρύβουν τὸ Μικελάκη.
Ἐκεῖνοι ὅπου θρέφονται με γῆς καρπούς, ἔς τὸ θρόνο
Ἦ καθόνται περήφανοι ἢ διακονεῦν κάτου,
Ὅλοι θεὸ νὰ περάτουνε ἔς τὸ ὕστερο ταξεῖδι. .
Τοῦ χάκου ἀπὸ τὸν πόλεμο φεύγουμε ἀπὸ τὸ κῆμα
Τὸ ἄγριο τῆς θάλασσας τοῦ χάκου· τὸν ἀγέρα,
Ποῦ φέρνει τὸ φθινόπωρο χιλιάδες ἔς τὰ φτερά του
Ἀρρώστιες, φίλε, φεύγουμε τοῦ χάκου. . ὦ, θὰ ἰδοῦμε,
Θὰ ἰδοῦμε κ' ἐμεῖς, Σπῦρό μου, τὸν Κωκυτὸ νὰ σέρνῃ

Ἄργά, ἀργά ἔς τὸν Τάρταρο τὸ ἀραχνιασμένο κῦμα.
 Θὰ ἰδοῦμε τ' ἄτιμα παῖδιά τοῦ Δαναοῦ. Θὰ ἰδοῦμε
 Τὸ Σίσυφο σὲ βάσανο νὰ παραδέρνῃ αἰώνιο.
 Θ' ἀφήσῃς τὴν πατρίδα σου, τὸ σπίτι σου θ' ἀφήσῃς,
 Σπῦρό μου, καὶ τὴν κ' ἄσ' σου τὴν πολυαγαπημένη
 Δένδρα δ' αὖ θέλεις φύτευε. Κανένα ἀπὸ κείνα
 Νὰ σ' ἀχλουθήσῃ δὲν μπορεῖ, τὸ κυπαρίσσι μόνο.
 Ὡς τὸν τάφο σου θὰ χαίρωνται, Σπῦρό μου, οἱ κλη-
 [ρονόμοι,
 Σχορπίζοντες τὰ πλούτια σου, τοὺς τόσους ἰδρωτές σου.
 Τρελλὸς ἐκεῖνος ποῦ ἄπληστα μὲ στέρησες συναῖζει,
 Ἄλλοι νὰ ταῦρουν νὰ χαροῦν, ἄλλοι νὰ τὰ τκορ-
 [πίσουν.

Ὡς τὸν τάφο σου θὰ χαίρωνται, Σπῦρό μου, οἱ κλη-
 [ρονόμοι,
 Σχορπίζοντες τὰ πλούτια σου, τοὺς τόσους ἰδρωτές σου.
 Τρελλὸς ἐκεῖνος ποῦ ἄπληστα μὲ στέρησες συναῖζει,
 Ἄλλοι νὰ ταῦρουν νὰ χαροῦν, ἄλλοι νὰ τὰ τκορ-
 [πίσουν.

Κυρίες, Κύριοι, ἔς τὸ νέο χρόνο
 Μίαν εὐχολά μου ν' ἀκοῦστε μόνο
 Σταῆτε, νάχετε τὸ Θεὸ βοηθεῖα.
 Εἴ.αι παμπάλαιη αὐτὴ ἡ συνθηεῖα,
 Μ' ἔ.α χαμόγελο ἱλικὸ ἔς τὰ χεῖλη,
 Νὰ ψάλλουμε ὅλοι μας τὸν Ἄϊ Γαῖλη.
 Λοιτὸν ἀρχίζω:—Εἰς τὰς Κυρες
 Εὐχομαι πρῶτα γέλοια, χάρες,
 Θεάτρη, μπάλου, δις σιεδάσεις
 Ἄϊ—Θοδῶρου, Μύλου καὶ Λάσης:
 Δέρμα ρζόγαλο, μάτια τοῦ μπούφου,
 Σκηνης ἀέρα, κόκους καὶ πούφου:
 Ὅνειρ, νειότης, γειᾶς ἀγαθὰ
 Καὶ περὶ πᾶτους τοῦ Γαῖθα θ ᾱ (α).

(α).—Λ: θόστρωτον (ἐβραϊστὶ Γαῖθα θ ᾱ), κεντρικὴ δδός
 ἐν Ἀργοστολίῳ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Δέν 'ς τὴ χαρίζει, ξεῦρέτο· ξεύρει νὰ σέ μπουρλιάσῃ.
 Καὶ 'ς τοῦ βωδίου τὸ κέρατο ἂν πᾶς, θε νὰ σέ φθάσῃ.
Μ. Γιανοῦλά μου, σέ ἄφησα κ' ἐμίλησες μιὰν ὥρα.
 Ἠλὴν ξεῦρε· ἔχεις ἄδικο εἰς ὅσα μοῦ πες τώρα.
 Σ' ὑπόμεινα, γιατί ὁ Χριστὸς ὑπομονὴ διατάζει...
 Αὐτὸ τὸ Εὐαγγέλιο τὸ ξεύρει ὅποιος διαβάζει.
 Σε συχωράω· συχώρεσι ἀκόμα ἐπιβάνει
 Σ' ὅποιον θέλει, σαν αὐτός, ἐδῶ 'ς τὴ γῆ νὰ κάνῃ.
 Γιανοῦλα, ἂν σέ τρομάζουνε τα μαῦρα γηρατειά μου.
 Ἐγὼ ἐμπράχτως σάθεξα πῶς εἶναι ναιὰ τὴ καρδιά μου.
 Πλὴν τοῦτα ἄς τ' ἀφήσουμε, καὶ τώρα ἄς εἰποῦμε
 Τί ἔκανες, τί ἔκανα ἴσια ν' ἀνταμωθοῦμε.
 Γιὰ πές μου, τὰ μισόβολα ποῦ σ' ἄφησα, Γιανοῦλα,
 Σ' ἐφθάσανε, σὸ μείνανε, ἢ ἐπετάξαν οὐλα;
Γ. — Αἰ τί! μ' ἐπῆρες, Μανιανή, πῶς εἶμαι κατσί-
 [βέλα,
 Νὰ ζῶ μ' ἀγριολάχανα καὶ μὲ μισὴ σαρδέλλα;
 Ἀκοῦς ἐκεῖ! Δυὸ τάλλαρα νὰ φθάσουνε ἀνὸ μῆνες!..
 Ἐ, πάλε-πάλε καὶ ντροπὴ, μ' ἐπῆρες γιὰ πὸ κεῖνες;
Μ. — Ἀλήθεια! πλὴν σοῦ ἄφησα καὶ λάδι· μιά μπο-
 [τσούλα
 Καὶ μιὰ μισυ πίντα κρασί, θυμήσου, το Γιανοῦλα.
 Τοῦτα δεν ἦσαν ἀρκετά; Δυὸ μῆνες πάλε—πάλε.
 Δέν εἶναι χρόνι· ἐπειτα, δέν ἦταν καὶ ἀρνεβάλει.
 Κ' ἐγὼ, κ' ἐγὼ εἰς τοὺς Κορφοὺς ἐπιστεύεις; μιά
 [σαρδέλλα,
 Ἀπ' τὴ Βουλὴ σὰν ἐβγαίνα, ἐμπηγα 'ς τὴν ὁμ-
 [πρέλλα,
 Ἡ καὶ μισὴ ὀγγιὰ χαλβὰ ἔπερνα τὴν ἡμέρα!..
 Γιατί ἄλλῃως δεν ἐβγάνα τα ἐξοδά μου πέρα.

Εἴμαστε ἄνθρωποι φτωχοὶ μὲ κέρδη πολὺ λίγα,
 Γιατὸ πρέπει νὰ βγάλουμε καὶ σπλῆνα ἀπὸ τὴ μυῖγα.
Μ. ἐνόησες, Γιανοῦλά μου; Τὰ πρῶτά σου ν' ἀφήσῃς.
 Πρέπει καὶ νὰ συμμορφωθῇς μ' ἐμένανε, νὰ ζήσῃς.
Γ. — Γιὰ στάσου-στάσου, Μανιανή, ποῦ ἡ ὁρμὴ σέ
 σέρνει;
 Αὐτᾶνα καλπικοὺς παρᾶς, μ' πακάλης δέν
 τὸν πέρνει.
 Ἄν τόσο ἡσουνε φτωχός, γιὰ πές μου, 'ς τὸ Θεό σου,
 Γιατί καὶ σὺ ἀπαράτησες 'ς τὴν χάσσα τὸ μι-
 σθό σου;
Μ. — Καῦμένη! ἐγὼ ἔκαμα ὅ, τι 'ς ἐμέ συμφέρει,
 Ἀλλὰ ἐσ' εἶσαι ἀνόητη καὶ δέν πέρνεις χαμπερί.
 Ἐγὼ μισθὸ ἀπαράτουνο; καὶ σὺ τὸ λές, καῦμένη;
 Ἐγὼ, ποῦ 'ς τὸ μισόβολο λαμπύδα ἔχω ἀναμμένη;
 Εἶναι ἀλήθεια· εὐρέθηκα παραπολὺ ἐθεμένος,
 Ὅταν ὁ ἕνας ἀποδῶ σηκώθηκε (ὁ χαμένος!)
Κ' εἶπε· Δέν θέλω ἐγὼ μισθό. — **Κι'** ὁ ἄλλος
 (ἀπὸ πίσω.
 Ἀμέσως 'ς τὴν παραίτησι τὸ βάσταξε τὸ ἴσο.
 Τότες κ' ἐγὼ, Γιανοῦλά μου, σκοτίσθηκα, σ' τὸ λέω.
 Σ' τὴν ἀγκωνὴ ἐτραβίχθηκα, κ' ἀρχίνησα νὰ κλαίω.
 Ἀλλ' ἔξαφνα ὁ Ὑψιστος μ' ἐπόνεσε, καὶ μιά
 ἰδέα μοῦ ἐσούριξε ὡραία καὶ ἀγία,
 Κ' ἐπίτυχα ἀξιόλογα νὰ πέρνω τὸ μισθό μου,
 Ἀλλὰ χωρὶς νὰ φαίνεται μ' ἐνόησες, Γιανιό μου;
Γ. — Ὁρί, τὴν κατάφερες· πλὴν πές μου πῶς, νὰ
 [ζήσῃς,
 Τοὺς ἄλλους ἐκατόρθωσες· ἐκεῖ νὰ ἀποκοιμίσῃς;

Μ.—Ω! ἀπὸ τέτοιους ἐκατὸ ξεύρω νὰ πεδουκλώσω,...

Τοῦς εἶπα, πῶς ἔς ὠφέλιμα ἔργα θὰ τόνε δώσω...

Γ.—Καὶ ἔπειτα;

Μ.— Καὶ ἔπειτα, μὲ ἀναγκαιοῦν βιβλία.—

Στέρνω καὶ μοῦ τὰ φέρνουνε ἀπὸ τῇ Γερμανίᾳ.

Καὶ ὅταν πῶ πῶς γιὰ κοινὴ ὠφέλεια τὰ θέλω,

Τὰ πέρνω καὶ πωλεῖσθ' φθηνά· μὲ ἐνόησες;

Γ.— Ω μπέλλο!

Πλὴν πέε· μοῦ, τὸ αἰτεράκι σου σὲ τοῦτα συμ-

φωνάει;

Μ.— Οὐρ, τώρα καὶ τοῦ λόγου σου! Ὅποιος πειρᾷ,

Τὸ ξεύρεις, τ' αἰερίκι μου πολὺ μὲν τὰ βυσπαίνω,

Ὅταν μοῦ λήγῃ καλλίτερα μακριὰ ἀπὸ αὐτὰ νὰ μένω.

Γ.— Κ' ἐκεῖνοι, ποῦ σ' ἐκλέξαντε τάχα γιὰ ριζοσπάστη,

Τί λένε τώρα;

Μ.— Γιὰνὸ μου, τὴν ὁμιλίαν ἄστη.

Ἄς ποῦνε ὅ, τι θέλουνε, κουκουτζί· ἐγὼ δὲν δίνω.

Ξέρω νὰ τρώγω ὅταν πεινώ, καὶ ὅταν διψῶ νὰ πίνω.

Τὸ ξεύρανε πῶς· εὐκόλος εἶμαι γιὰ νὰ γυρίζω.

Καὶ μόνον τὸ συμφέρον μοῦ πάντα νὰ λιβανίζω.

Μία φορὰ ἔς τὰ πράγματα ἦταν ὁ Λεωρδάτος,

Κ' ἐγὼ τὸν ὑπεράσπιζα σὰν ἄνθρωπος ἀπιδάτος,

Καὶ χίλιες ἀθηναϊκῆς γιόμμιζα ἐφημερίδες

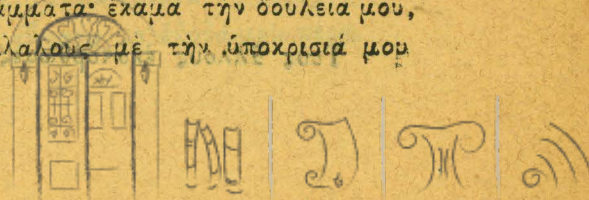
Με ἀρθρὰ ἐπικινετικά. Ἰσως καὶ σὺ τὰ εἶδες,...

Ἀφ' ὅμως ἀπ' τὰ πρᾶγματα ἐξέπεσεν ἐκεῖνος,

Πῆρα τὸ μέρος τοῦ λαοῦ, σὰν κατεργάρης φίνος.

Ἐχώθηκα ἔς τὰ πρᾶγματα ἕκαμα τὴν δουλειά μου,

Κ' ἐγέλασα τοὺς ἄλλους μὲ τὴν ὑποκρισιά μου

ΛΑΟΣ ἐξωθεν.

Ἀλήθεια, μᾶς ἐγέλασες· ἀλλ' ὅμως θεὸς νὰ μένη

Ἡ μνήμη σου αἰώνια, καυμένη, ἀτιμασμένη.

Τὸ ὄνομά σου ἐγγραψ' ἐς τὸ μελανὸ βιβλίο.

Γιούχά σου γιούχά σου καὶ σε ὑποκρισιᾶς δοχεῖο..

(1862).

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑΝ

(Hesperus)

Καὶ ὅταν πῶ πῶς γιὰ κοινὴ ὠφέλεια τὰ θέλω,
Τὰ πέρνω καὶ πωλεῖσθ' φθηνά· μὲ ἐνόησες;
Ω μπέλλο!
Πλὴν πέε· μοῦ, τὸ αἰτεράκι σου σὲ τοῦτα συμ-
φωνάει;
Οὐρ, τώρα καὶ τοῦ λόγου σου! Ὅποιος πειρᾷ,
Τὸ ξεύρεις, τ' αἰερίκι μου πολὺ μὲν τὰ βυσπαίνω,
Ὅταν μοῦ λήγῃ καλλίτερα μακριὰ ἀπὸ αὐτὰ νὰ μένω.
Κ' ἐκεῖνοι, ποῦ σ' ἐκλέξαντε τάχα γιὰ ριζοσπάστη,
Τί λένε τώρα;
Γιὰνὸ μου, τὴν ὁμιλίαν ἄστη.
Ἄς ποῦνε ὅ, τι θέλουνε, κουκουτζί· ἐγὼ δὲν δίνω.
Ξέρω νὰ τρώγω ὅταν πεινώ, καὶ ὅταν διψῶ νὰ πίνω.
Τὸ ξεύρανε πῶς· εὐκόλος εἶμαι γιὰ νὰ γυρίζω.
Καὶ μόνον τὸ συμφέρον μοῦ πάντα νὰ λιβανίζω.
Μία φορὰ ἔς τὰ πράγματα ἦταν ὁ Λεωρδάτος,
Κ' ἐγὼ τὸν ὑπεράσπιζα σὰν ἄνθρωπος ἀπιδάτος,
Καὶ χίλιες ἀθηναϊκῆς γιόμμιζα ἐφημερίδες
Με ἀρθρὰ ἐπικινετικά. Ἰσως καὶ σὺ τὰ εἶδες,...

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΞΟΥΡΙΟΥ

...
...
...
...
...

(ΣΟΦΙ)

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΣΙΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

(Προσφωνήσις).

Καλῶς μᾶς ὤρισε^ς Τυπογραφεῖο!
Ὡσάν ἐσένα νάχαμε δύο,
Τότες θὰ φθάναμε σὲ μεγαλήτερα
Καὶ ἔς τὸ Ταμεῖο μιὰν ὥρα ἀρχήτερα
Ἦσυχα ἤσυχα θάρράζαμε ὅλοι,
Καὶ οἱ δαιμόνοι καὶ οἱ διαβόλοι.
ὦ! πόσο τότες καλὰ θὰ ζούσαμε!
Ὡσάν πρεν τζίποιοι θὰ τὴν περνούσαμε.
Μὲ τόσα ψάρια εἰς τὴ γραδέλλα,
Θὰ βουβαινότουνε τὸ τραλαλέλα
Ποῦ τόσα χρόνια κάνει ἡ κοιλιὰ μας
Καὶ τὸ στομάχι καὶ τ' ἄντερά μας.
Ἄλλος θὰ χτύπαε τὰ τριάντα.
Ἄλλος θὰ σούφρονε τὰ σαράντα.

Μὲ δεκαπέντε, ἢ μὲ ντουζῖν αἰ...
Ἀπὸ τὸ σπῆτι θάφευγε ἡ πείνα.
Θὲ νὰ μᾶς ἤρχετο μὲ τὴν κρώτη...
Ἡ εὐλογία μιανοῦ Δεσπότη...
Κ' ἓνας ἔς τὸν ἄλλο τότες θὰ εὐχιότουνε,
Πολὺ ψηλότερα νὰ σηκοιότουνε.
Καλῶς μᾶς ὤρισε^ς Τυπογραφεῖο!
Γιὰ μᾶς ἐσ' εἶσαι χάρισμα θεῖο.
Μὲ σὲ τὴν ἐν ὧσι θὰ φωνάζουμε,
Καὶ τοὺς παράδες θὰ σακκουλιάζουμε.
Μὲ σὲ στὰ μάτια στάχτη θὰ ρίχνουμε,
Τὴ νύχτα μέρα θε' νάποδείχνουμε.
Κι' ὅποιος ἐνάντια νὰ πῇ τολμήσῃ,
Μιὰ μαγκανιά σου θὰ πὸν τσακίσῃ.
Ἐπὺ θὰ χύνη^ς χίλιες τὴν ὥρα
Συκοφαντίες μέσα ἔς τὴ χώρα.
Ἐπὺ θὰ κάνῃς τὸ ἄσπρὸ μαῦρο,
Καὶ τὸ κατσίκι μεγάλον ταῦρο.
Μὲ σὲ τὴν ἔρα θε' νὰ διαλέμε.
Μὲ σέ. . . πλὴν τώρα τί νὰν τὰ λέμε;
Ἐς λίγο ἀκόμα, καὶ ξετρυπώνει
Γιὰ νὰ λαλήσῃ γλυκὰ τ' ἀηδόνι.
Ἔτσι δουλεύεται ἡ Προστασία,
Χωρὶς νὰ φαίνεται ἡ προδοσία.
Κ' ἐνῶ θὰ χώνουμε εἰς τὸ σακί,
Κάνουμε πόμπα γιὰ ἐθνικοί.
Τρέξετε, τρέξετε καλαμαράδες,
Δεῖτε πῶς εἴσαστε παληκαράδες.
Τὸν καβέλλάρη ἀκολουθατε,
Κι' ὅπου σὰς λείει ἐκεῖ χτυπάτε.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ἄβάντι, ἥρωες, εἰς τὴν μάχην,
 Κι' ὅποιος δεν τρέξει κακοχρονάχην.
 Βγάτε, χτυπήσετε μὲ τὰ σωστά σας,
 Κ' εἶναι τὰ λάφυρα ὅλα δικά σας.
 Ἀλλά, τί διάβολο! τί στήματ' αἰνέτε;
 Τί ξαλαφιάεσθε; γιατί κρναίνετε;
 Ἐδῶ δεν εἶαι σχολεῖον μαθήματα,
 Ἀλλὰ θανάσιμα πενοχτυπήματα.
 Λοιπὸν 'ς τὴν μάχην, εἰς τὴν ζωή σας,
 Τὸ Γαζὶ ἔχετε πάντα μαζή σας.
 Μὴ λησμονῆτε τὸ Βουτουμάρο,
 Γιατί μετέπειτα τί νὰ σὰς κάνω;
 Εἶναι διαβόλοι κ' ἐκεῖνοι ἐκεῖ,
 Δεν τὰ χωνεύουνε μετὸ σακκί.
 Ἐμπρός, καὶ ἄς γένῃ θάλασσα ἡ γῆ,
 Μὴν κιτρινίζετε, κ' εἶναι ντροπή.
 Κ' ὅταν τὴν μάχην αὐτὴ κερδίσουμε,
 Μὲ μια λετίγα θὰ σὰς γυρίσουμε.
 Εἴκοσι βόλτες μέσα 'ς τὴν χῶρα,
 Καθὰ σὰς σκούζουμε χίλια φόρα.
 Καὶ ἡ σωῆς μας θὲ νάναι θοῦνε,
 'Σ τὸ Θεὸ ἐπάνω, καὶ θὰν τοῦ ποῦνε.
 Νὰ σὰς φιλήῃ χρόνους πολλούς,
 Για νὰ πρωταῦτε 'ς τοὺς Κολοβούσους.

(1862).

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ

Ἐ! δὲν ἀκοῦτε; Συμμαζωχθῆτε.
 Ἀπ' τὴν περίστασιν ὠφελήθητε.
 Τρέχετε ὅλοι σας γιὰ ν' ἀγοράσετε,
 Γιατί μεθαύριο θὲ νὰν τοὺς χάσετε.
 Καὶ σεῖς! μὴν τρέχετε πάντα 'ς τὴν φθνήντα.
 Δόστε περισσότερα λίγα σελλήνια,
 Κ' ἐπὶ ζωῆς τοὺς θὰ σὰς δουλεύουνε,
 Πόλος ὁ κόσμος νὰ σὰς ζουλεύουνε.
 Κυττάξετέ τους ἐπάνου ὡς κατ' οὐ.
 Ἐχει καθένας τὸ χάρισμά του.
 Ἐχουν γεμάτη νοῦ τὴν κεφάλαια.
 Καὶ ἂν ᾔν' τὰ δόντια τους λίγο μεγάλα,
 Μὴν σὰς τρομάξουνε καὶ τοὺς μουντζώσετε.
 Ξεύρετε, τρῶνε ὅ,τι τοὺς δώσετε.
 Ἐχουνε μῦλο ὅπου ξωφλάει,
 Χωρὶς ὁ ἄλλος νὰν τὸ νογᾷ.
 Κυττάξετέ τους καλὰ 'ς τὰ χέρια.
 Ἐχουνε νύχια σὰν τὰ ξεφτέρια,
 Κι' ὅ,τι μπορέσουνε καὶ τσαχώσουνε.
 Ποτὲ ὅποιος θὲ θὰ τὸ δώσουνε.

Ἦς τὲς συμφωνίαις δὲν χωρατεύουνε,
Ὅσο τοὺς δίνει, τόσο γυρεύουνε.
Ἔχουν ἀδλέμονα εἰς τὲς κοιλιές.
Μισᾶν θανάσιμα τς' ἀναβολές.
Τὸ σακκὶ θέλουνε πάντα γεμάτο.
Εἶναι πιθάρια μὲ δίχως πάτο.
Μόνον πιστεύουνε εἰς τὸ σέλλῃνι.
Θεὸ τοὺς ἔχουνε ὅποιον τοὺς δίνει.
Καὶ τί δὲν κάνουνε γιὰ πινομή του;
Ὅλα τοὺς τᾶχουνε ἔς τὴ διαθεσί του.
Ἔνα του νεῦμα φθάνει μονάχο,
Κ' εὐθὺς γκρεμίζονται ἀπὸ τὸ βράχο.
Μ' ἀνίσως ἄλλος κάτι προσθέσει,
Εἰς τὸ μισθὸ τοὺς, ἀλλάζουν θέσι.
Γυρίζουν εὐκολα ὡσὰν τὸ μῦλο,
Κ' ἐχθρό τοὺς κάνουνε τὸν πρῶτο φίλο.
Εἶναι ποδήματα, πῶχουν τὴ χάρι,
Νὰ εὐχαριστᾶνε κάθε ποδάρι,
Εἶναι. . . πλὴν ὅλα ἂν τ' ἀριθμήσουμε,
Μὲ τόσες χάρες θὰ σᾶς σκοτίσουμε.
Πάρτε τοὺς, πάρτε τοὺς εἰς τὴν αὐτὴν ἡ.
Γιὰ ὅ,τι θέλετε εἶναι καλοί.
Μὴν τοὺς κυττᾶτε πῶς κάτου νεύουνε.
Ξεύρουν ἐκεῖνοι τὸ τί γυρεύουνε.
Πιστεφὲ το, δὲν εἶν' χουτοί. . .
Εἶν' κ' ἡ ὑπόκρισι ἀρετή. . .
Εἶναι ἔς τὸ φέμμα φωτιά καὶ φλόγα. . .
Ἔτσι τοὺς ἔμαθαν εἰς τὴν Κατώγα.

(1862.)

Ο ΚΑΛΑΜΑΡΑΣ

Ὡ ταφλαμπᾶ περίφημε, παράσιτο κεφάλι,
Ἦς τὴ λάσπη τῆς γραμματικῆς ὡς τὸ λαιμὸ χωσμένε,
Σὺ θὰ διδάξης γράμματα, βοιωτικὸ βουβάλι!
Δὲν ὕτρεπεσαι καὶ μένε,
Παληάρμαρο, ποῦ σέπονται ἔς ἐκεῖνο τὰ βιβλία.
Χολεριασμένο κούρβουλο· σίδερο σκουργιασμένο.
Σὲ σάρκα καὶ σὲ κόκκαλα μονάτη ἀνοησία.
Μυαλὸ μουνουχισμένο!
Γιὰτί μὲ ξένα ἐνδύματα ντύνεσαι καὶ προβαίνεις;
Μπορεῖ νὰ παρουσιασθῇ γιὰ ἀηδόνι ἢ καλιακουδᾶ;
Μαῖμοῦ-μαῖμοῦ σὲ σκούζουνε, ὅθεν περνοδιαβαίνεις,
Καὶ Ζώιλο καὶ Ἰουδα! . .
Ἄφησε τὰ πηδήματα, κολοκυθοκεφάλι, . .
Τοῦ κάκου μὴν παιδεύεσαι, καὶ σὲ γελᾶν οἱ ἄλλοι.

(1862.)

(1862.)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΙΝΟΣ;

ΣΑΡΑΝΔΑΛΑ Ο

Τὸ κατώρθωσες ἐν τέλει· ἤρπασες τὸ ὑπουργεῖον,
Καὶ ἐκάθησες ἰθὺντῶρ εἰς τὸ ἐθνικὸν μας πλοῦτον,
Τοῦ πανελληνίου αἰσχούς τὴν σημαίαν ἀνυψώσας,
Καὶ τὴν τάλαιναν πατρίδα, ἔρμαφρόδιτε, προδώσας.
Σὺρφετὸς αἰσχρῶν κολάκων, ἄθλιε! σὲ περιζώνει..
Κ' ἡ πατρίς βαρυσταλγοῦσα δακρυδέν ἀνυψώνει
εἰς τὸν οὐρανὸν τὸ βλέμμα, ἐκ τοῦ βάθους τῆς
[καρδίας
Εὐχομένη τιμωρίαν τῆς αἰσχρᾶς σοῦ προδοσίας.
Ἐρπῶν, ἐκπεφυλισμένε, εἰς τοῦ θρόνου τὰ βαθμίδας,
Τὰς τοῦ ἔθνους μας γλυκεῖας ἐθυσίας εὐπιδάσας.
Ἐσφαγίνας τὴν Κρήτην τὸν βωμὸν τῶν ἀνακτόρων,
Κ' ἐδώκες τὴν κεφαλήν της ἑς τὴν Ἡρωδιάδα δῶρον..
Ἀλλὰ τρέμε· οἱ προδότες ἐν τῇ γῇ τῶν Ἀρμοδίων
Ἐν γαλήνῃ εὐφροσύνῃ δὲν περαίνουσιν τὸν βίον..
Πλάξ ἐπὶ τοῦ μνήματός των ἡ ἀτίμωσις θά μένη,
Καὶ ἡ μνήμη των θά ᾔηται ἐς αἰὲς κατηραμένη.

(1869).

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΜΗΝΥΣΙΣ

ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ

ΕΝ ΠΙΟΝ

ΤΗΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ

Ἐξουνα ἐπάνω ἑς τὰ βουνά, καὶ τῆς αὐγῆς ἑς ἄεριν
Εἶχα μονάχο σύντροφο, μοναχο μου αἰτέρι.
Ἐκεῖ κλαίοντα πουλιὰ τριγύρω μου ἀγροικοῦσα
Νὰ φάλλουε ὅ,τι ἐτύμβετε ἡ ἀπλοϊκὴ μου Μοῦσα.
Πλούτια, τιμὲς ἐμίσουνα. Δὲν ἄλλαζα ἐκείνη
Τῇ φυσικῇ εὐτυχίᾳ μου μὲ ὅ,τι ὁ Κόσμος δίνει.
Καὶ ἔτσι, ὦ Κυρία μου, διαβαίνοντας τὴν χρόνια
Μ' ἀφίνανε ὅποια μ' εὐρίσκαν. Τοῦ κόσμου ἡ κατα-
[φρόνια
Δὲν ἔφθανε ἑς ἐμέναν. Καὶ ἀλέρωτῃ παρθένα
Μὲ δάφνης φύλλα τὰ μαλλιά εἶχα στεφανωμένα..
Μία φορὰ, ποῦ ἑς τὴν θροσὶά τῆς νύχτας ξαπλωμένη
Ἦμουνα, βλέπω ἕνανε οἰμᾶ καὶ σταματᾷναι.
Τσαρούχια ἐφόρει ἀκούρευτα, φλοκάτη, φουρτανέλλα.
Εἶχε τοῦ κλέφτη τὴ θωριά. Μ' ἐκύτταζε κ' ἐγέλα.
Πῶς ἦτανε ἐστοχάστηκα ἀπ' τοὺς παληοὺς ἐκείνους,
Ποῦ ἀπὸ μικροῦ ἀνάθρεψας τὴ δόξα, ἑστὸς κινδύνους.

Ἐχαμογέλασα κ' ἐγώ. Τὸν ἔκραξα σιμά μου,
Καὶ νὰ φορέσῃ τὸδωκα ἀπὸ τὰ στέφανά μου.
Ἄλλὰ, κλέφτης δὲν ἦτανε, ἀπ' τὰ παιδιὰ ὁποῦχα..
Ἦτανε ἀρχοντόπουλο μὲ ψεύτικα τὰ ροῦχα.
Καὶ ἔς τοῦ βουνοῦ τὸ ἔστειλαν τὴν κορυφή οἱ ἐχθροί
[μου,

Πῶς εἶμαι τάχα μοναχή, νὰ πάρῃ τὴν τιμή μου.
Πόσα ἐμεταχειρίσθηκε! Χίλιες μορφές ἀλλάζει
Βλαχάδας πότε γένεται, πότε τοῦ Δήμου μοιάζει,
Καὶ πότε τὰ ἀντρίλια του φορέματα ἀφίνει
Κ' ἐντύνεται σὰν μιὰ φορὰ ἔς τὰ Γιάννινα ἢ Φροσύνη.
Τοῦ Διάκου τώρα ὕστερα ἐντύθη τὴ φλοκάτη,
Καὶ ἔς τὸ ἀνθινὸ μου ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ κρεββάτι.
Ἄλλο μὴν ὑποφέροντας τὲς τόσες του ἀπάτες,
Ἔβαλα καὶ τοῦ ἔδεσαν ὀπίσω ἀπὸ τὲς πλάτες
Τὰ χέρια μ' ἄλυσες χονδρές, κ' ἔτσι καλὰ δεμένον
Τὸν ἔχω, ὦ Κυρία μου, ἔς τὴ φυλακὴ κλεισμένον.
Καὶ τώρα τὸν κατηγορῶ, πῶς ἦλθε μὲ ἀπάτη
Νι μου μιάνη, ὁ ἄθλιος, τὸ καθαρὸ κρεββάτι.
Ἀνίσως δὲ καὶ ἀπόδειξες νὰ φέρω εἶναι χρεῖα,
Φέρνω τὸν Λόγος τὸν Ὁρθὸ καὶ τὴν Κάλαισθησία.
Αὐτοὺς προτείνω μάρτυρες. Αὐτοί, αὐτοὶ ἄς ποῦνε
Τὸν κίνδυνον ὁποῦ ἔτρεξα ἀτιμὴ νὰ μὲ ἰδοῦνε.
Τώρα λοιπὸν τοὺς μάρτυρες, Κυρία, ἀφοῦ ἀγροικήσῃς,
Παρακαλῶ τὴν τόλμην του σκληρὰ νὰ τιμωρήσῃς.
Καὶ τοῦτο γιὰ παράδειγμα· νὰ μὴν τολμήσουν ἄλλοι
Τέτοια ἔς ἐμὲ νὰ κάμουνε ἐξύβρισι μεγάλη.

(1868.)

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΝΤΑΓΗ

Πάρε δυὸ σύγνεφα: μιὰ λίτρ' ἀγέρα·
Δροσιᾶς δυὸ γράνα καὶ μιὰ φλογέρα·
Τρεῖς τόννους Πίνδο· τέσσαρους χιόνι·
Μιὰ λίτρ' ἀνάσασι καὶ ἓνα ἀηδόني,
Δειμάτια τέσσερα δάφνες, μυρτοῦλες·
Ράσσα· ξεσκληδία· γύφτους· αὐγοῦλες·
Πέντ' ἔξη σήμαντρα· γλάν-γλάν καμπόσα·
Χιλιάδα κύματα· Ὀλυμπο καὶ Ὀσσα·
Κρεββάτια· γαίματα· σάπια κουφάρια·
Ἀστροπελέκια· σκύλους καὶ ψάρια·
Ἐνα ξεφτέρι· δυὸ πῆχες ράμμα·
Καμπόσα δάκρυα μέσα σὲ γράμμα·
Λαψάνες· λάπατα καὶ καυκαλίδες·
Περικοκλάδι καὶ τσουτσουμίδες·
Δυὸ δράμια ἄγρια, σκληρὰ σκουλήκια·
Βροντές· βορειάδες· ρόδα καὶ φύκια·
Ἀητὸ κλωσσοῦρα· δέκα φλοκάτες·
Δυὸ ραμπαούνια· μάτια πιινιάτες·
Μιὰ νυχτερίδα· μιὰ χελῶνα·
Νειόφυη ἀνοιξι· προστὸ χειμῶνα·

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Βλαστήμιες ἄπειρες· σάρκα καμπόση
 Καὶ νεκρολούλουδα χορτάτη δόσι.
 Ἀχτίδες· σάββανα καὶ ἔρμα πλάγια·
 Ἐνα βρυκόλακα· μιὰ κουκούβάγια·
 Ἐναν Ἀλήπασσα· καντάρι τρέλλα,..
 Ὡς μιὰ θεόχτιστη ρίζ' τα παδέλλα.
 Ὑστερα, κρούσταλλο ρίξε νεράκι,
 Βρυσούλας γέννημα.. ἤ καὶ ἀπ' αὐλάκι.
 Πέτε τ' ἀνάσκελα καὶ πύθωσέ τα
 Ὡς τὰ ἔρμα στήθια σου, καὶ βάσταέ τα.
 Φύσησε, φύσησε ἔς τὰ σάθικα σου.
 Καμίνι ἀναψε μες ἔς τὴν καρδιά σου.
 Ἄς τὴν παδέλλα νὰ παρῇ βράσι,
 Μονάχα πρόσεχε νὰ μὴ σοῦ σπᾶσῃ.
 Ἄς πάρῃ μπουρμπουλα μονάχα τρία,
 Καὶ εἶναι ἔτοιμο μ' ἐπιτυχία
 Γιαχνι ἀθάνατο, ποιητικό...
 Κένωστο, κένωστο ζεστό-ζεστό
 Ὡς ἀλαβάστρινο σκουτέλι ἢ πιάτο...
 Καὶ πὲς τοῦ κόσμου· «Κόπιζε, φάτο.»

(1868.)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Εἶμαι πλούσια, εἶμαι ὡραία.
 Ἐχω χάρες, ποῦ ἐμπροστά μου μουντζες νάχῃ κάθε νέα.
 Ἐχω μᾶτια τοῦ πετρίτη, ὅπου σφάζουνε Δεσπότη,
 Κ' ἐκατό χολκᾶνε ἀγάπες ἔς τὴν ἀγάπη μου τὴν πρώτη.
 Ἐχω τὰ μαλλιά τῆς νύχτας, καὶ γαϊτανάκι φρύδι,
 Καὶ κορμὶ κυπαρισσένιο, ἕνα στόμα δαχτυλίδι.

II ΠΕΡΠΕΡΟΥΛΑ

Ὅσο εἰμ' εὐτυχισμένη! Ἐχω πλούτια κ' εὐμορφάδα.
 Φαίνομαι μετὰ ἔς τες ἄλλες, σὰν ἔς τὰ γκάθια ἢ μπου-
 [μπουκάδα.
 Σειῶμαι· σειῶμαι καὶ λιγιῶμαι, ποῦ με βλέπουνε καὶ
 [σκᾶνε,
 Καὶ ἀπ' τῇ ζούλια τοὺς τὰ νύχια ἀπελπιστικά δαγκᾶνε.
 Εἶμαι πλούσια, εἶμαι ὡραία.
 Ἐχω χάρες, ποῦ ἐμπροστά μου μουντζες νάχῃ κάθε νέα.
 Ἐχω μᾶτια τοῦ πετρίτη, ὅπου σφάζουνε Δεσπότη,
 Κ' ἐκατό χολκᾶνε ἀγάπες ἔς τὴν ἀγάπη μου τὴν πρώτη.
 Ἐχω τὰ μαλλιά τῆς νύχτας, καὶ γαϊτανάκι φρύδι,
 Καὶ κορμὶ κυπαρισσένιο, ἕνα στόμα δαχτυλίδι.
 Εἶμαι πλούσια, εἶμαι ὡραία.
 Ἐμπροστά μου ποιά τοῖμάει νὰ προβάλῃ ἄλλη νέα.
 Πρῶτα ἔχανα τὸ νοῦμου γιὰ στολίδια καὶ γιὰ λούσα.
 Ἀλλὰ εἶα πῶς, τοὺς δρόμους τὰ φορεῖ κάθε βρωμοῦσα.
 Ἀλλαξά λοῖπόν· συνήθειο, κ' ἐπαράτησα τὴ μόδα,
 Καὶ ἀρχίνησα νὰ ντυῶμαι με ἀπλότητα καὶ σόδα.

Εἶμαι πλούσια, εἶμ' ὠραία.
Τέτοια δὲν μπορεῖ νὰ γείνη μὲ τὰ λούσα κάθε νέα.

Μὲ κοντεύουνε οἱ νέοι καὶ μοῦ λένε ἀπὸ κεῖνα.
Ἀλλ' ἐγὼ τοὺς περιπαίζω καὶ τοὺς βάζω 'ς τὴν

[μπερλίνα.

Ἕνας-ἕνας ποῦ μὲ βλέπει τοῦ μυαλοῦ του λέει ἀντίο!
Ἐδῶ τρεῖς μὲ χαιρετοῦνε, ἀπὸ κεῖ μοῦ νεύουν δύο.

Εἶμαι πλούσια, εἶμ' ὠραία.

Τόσες χάρες εἰς τὸν Κόσμο ποῖα τὲς ἔχει ἄλλη νέα;..

Τώρα κάνω πῶς στεναίω, τώρα κάνω πῶς λιγόνω.
Μοῦ πιστεύουνε ἐκεῖνοι, καὶ ἀπὸ πίσω τοὺς μουντζόνω.
Εἰς τὸν ἔρωτα, 'ς τὴν κόρτε εἶμαι τοῦ διαβόλου κόρη.
Μ' ἕνα βλέμμα μου μονάχο γέροι πέρουνε τὰ ὄρη.

Εἶμαι πλούσια, εἶμ' ὠραία.

Εἰς τὰ δάχτυλά μου παίζω κάθε νέο, κάθε νέα.

Εἶμαι ἥλιος, ὁποῦ σέρνω ἀπὸ πίσω μου πλανῆτες.
Ἐχω 'ς τὸν κατάλογό μου κοσμικοὺς κι' ἀγιονορίτες.
Μιὰν ἡμέρα θὰ τυπώσω τ' ἀπομνημονεύματά μου,
Καὶ θὰ ἰδῆτε τὲς ἰδέες ὁποῦ ἔχω περὶ γάμου.

Κ' ἦτανε, θὰ πῆτε, ὠραία,
Εἶχε δὲ καὶ τότο πνεῦμα, ποῦ δὲν τόχε ἄλλη νέα.

Μοῦ ἐπέρασεν ἰδέα νέα Λάουρα νὰ γένω.
Εὐρηκα ἔ-αν Πετράρχη εἰς τὰ δίχτυα μου τὸν ντένω.
Καὶ ἀφοῦ τρελλὸν τὸν εἶδα δι' ἐμένα νὰ γείνη,
Τὸν ἀφίνω μιὰν ἡμέρα εἰς τὸ φρέσκο ν' ἀπομείνη,

Λέγοντάς του· Εἶμ' ὠραία,
Εἶμαι πλούσια, σύρε ναῦρη· ν' ἀγαπήσης ἄλλη νέα.

Ἐλπίζω νὰ κατορθώσω νὰ τὸν διῶ ξεμυαλισμένο
Καὶ τραγοῦδιὰ νὰ μοῦ γράψῃ, ποῦ περὶ φημὶ νὰ γένω.

Ἀλλ' αὐτὸς, διαβόλου κάλτσα, ἔκαμε ἀδιαφορία,
Κ' εἰς ἐκεῖνα ποῦ τοῦ εἶπα ἀπεκρίθη κρύα-κρύα:

Εἶσαι πλούσια, εἶσ' ὠραία.

Μὲ τὲς γειές σου. Βρίσκω ἄλλη καὶ καλλίτερή σου νέα.

Δὲν τὸν εἶδα ἀπὸ τότε· προσβολὴ γιὰ μὲ μεγάλη!..

Δὲν πειράζει. Μὲ τὸν τόκο τὴν πληρώνουνε οἱ ἄλλοι.

Ἐχω πέντε γιὰ τὴν ὥρα εἰς τὴν Κέρκυρα στερμένους·

Ἄλλους πέντε εἰς τὴν Τῆνο. Κι' ἄλλους δέκα χτι-
κισμένους·

Τί δὲν κάμνει μία νέα,

Ὅταν ᾔηται, σὰν ἐμένα, πλούσια, ἔξυπνη κι' ὠραία!..

(1868.)

Κι' ανίσως τύχη ζήλιαρης ; . . . Τὰ ρουχά μου τινάζω,
Και 'ς τὴν ιδέα μοναχὴ τοῦ γάμου ἀνατριχιάζω.
Κακοχρονάχη ὁ γαμπρός, αὐτὸς καὶ τὰ καλά του ! . . .
Μὲ τὴν ιδέα μοναχὴ νὰ ζοῦμε τοῦ θανάτου ; . . .
'Σ ἐκεῖνον ν' ἀπιθόνουμε ὅλες μας τὲς ἐλπίδες,
Πὼς θὰ μᾶς κάμῃ ἐλεύθερες μιὰ μέρα ἀπ' τὲς φροντίδες ;
'Ο γάμος εἰς τὸ θάνατο νὰ βλέπῃ τὸ σωτῆρα ; . . .
Κ' ἡ νύφη νὰ στοχάζεται πότε θὰ γένῃ χήρα ;
'Οχι· δὲν θέλω παντρεῖά ! 'Ανύπαντρη θὰ μείνω,
Μὲ πανηγύρια, μὲ χορούς, μ' ἀγάπες νὰ ξεδίνω.

Η. ΙΔΕΞ ΤΗΣ ΠΕΡΗΕΡΟΥΛΑΣ

Τοὺς τόπα. Εἶν' ἀδύνατο. Δὲν θέλω ἄνδρα νὰ παρῶ.
"Ω! προτιμάω, πιστέψτε το, καλλίτερα τὸ χάρο.
Τί εἶν' ὁ γάμος ; Βάσανα, μαρτύρια καὶ πάγια.
"Ενα κρ. βδά·τι εὐμορφο στρωμένο με ἀγκάθια.
Δὲν θέλω γάμο. Ἐλεύθερη τὴ ζῆσι θὰ περάσω.
Σαμάρι ἐγὼ 'ς τὴ ράχι μου δὲν βάνω νὰ χτικιάσω.
Τὴν εὐμορφη ἢ ἀνύπαντρη ὁμοιάζει· κωλοτσούσα,
Πλὴν κουκουβάγια ἂν παντρευτῇ γένεται καὶ βρωμοῦσα.
Νὰ μὴ λογιάζεται ἡ καρδιά ! Τὸ αἶσθημα νὰ σβύεται !
Νᾶναι πουλί, ποῦ στὸ κλουβὶ μονάχο πάει καὶ κλειέται ! . .
Παιδιά, ἀρρώστιες, βάσανα· τέτοια τὴν τριγυρίζουν !
Καὶ πίκρες ἕνα ξαφνικὸ τὰ στήθια τῆς ξεσχίζουν.
Τὸ πρόσωπό τῆς γένεται· σὰν ἄνθι μαραμένο ! . . .
"Οχι δὲν θέλω παντρεῖά· καλλίτερα πεθαίνω.
'Ο γάμος, 'ς τᾶλλα ἀνάμεσα, τὴν ἐξυπνὴ κουτσίανει,
Καὶ σὰν βουνὸ θεώρατο 'ς τὰ στήθια τῆς βραίνει ! . .
Πάει ἡ πρώτη ἐλευθεριά ! Τὸ πρῶτο γέλοιό πάει.
Μὲ γνώμῃ ἄλλου θὰ ἐνδοθῇ ! μὲ γνώμῃ ἄλλου θὰ φάῃ !

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

(1876.)

ΤΟ ΘΥΜΑ

Τὸν βλέπετε; Μὲ κύπτουσιν τὴν κεφαλὴν βαδίζει.
Τοὺς διαβάτας βλοσυρῶς κ' ὑπόδρα ἀτενίζει,
Καὶ τρώγει τὴν καρδίαν τοῦ σκληρὰ ζηλοτυπία...
Ἡ λύπη εἰς τὴν ὄψιν τοῦ τὸν θρόνον ἔχει στήσει.
Ἄ! διατί, ἡ ἀσπλαγχνος, οὕτω νὰ τὸν ἀφήσῃ

Εἰς τοῦ λουτροῦ τὰ κρία;...

Προσέξατε! Εἰσέρχεται ἀργὰ εἰς τὸ Ὠδεῖον
Καὶ ρίπτει εἰς τὴν θέσιν τῆς ἐν βλέμμα, 'ς τὸ ὅποιον
Ὀλόκληρον τοῦ στήθους τοῦ τὸ πῦρ ἀνταναχλάται...
Πλὴν δὲν τὴν βλέπει! χρώματα ἡ ὄψις τοῦ μυρία
Ἀλλάσσει, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐν ἀγωνία

Κολάσεως συσπᾶται...

Καὶ ὅμως ἡ ἀγάπη τοῦ φιλάργυρος δὲν ἦτο!
Ἐφρόνει τὸ βαλάντιον νὰ καταστῇ μαγνήτης.
Ἀλλά... αὐτὸς ἐφλέγετο, αὐτὴ προσεποιεῖτο,
Κ' ἐπαίξε μὲ τὸν ἔρωτα ἡ βοήμη ἀλήτης!..
Ὡ ἄνθρωποι, λυπήθητε τὸ θυμὰ τῆς δόνης,
Ἀλλήν αὐτῶ εὐχόμενοι νὰ εὖρῃ ἀντ' ἐκείνης...

(1876.)

ΤΗ. ΛΥΒΙΑ.

Ρίψ' ἓνα βλέμμα κ' εἰς ἐμέ, καὶ ἰδὲ τὴ ματωμένη
Καρδιάμου, πῶς 'ς τὴ φλόγα σου μαραίνεται ἡ καυμένη!
Κύτταξε ἐδῶ τὰ μάτια μου πῶς ἐγίνηκαν βρύσι,
Καὶ πλησιάζει ὁ ἥλιος μου παράκαιρα νὰ δύσῃ!..
Πῖε ἐκεῖνος ὁ καιρὸς ποῦ ἓνα γλυκύ σου βλέμμα
Μ' ἔφερνε 'ς τὴν Παράδεισο, μοῦ ἐθέρμαινε τὸ αἷμα..
Ποῦ μ' ἔκανε νὰ αἰσθάνωμαι ζωὴ με τὴν ἀλήθεια!..
Καὶ τώρα;.. Ἐχὼ τὴν Κόλασιν τῆς ζήλιας εἰς τὰ στήθια!
Λυβία μου! τί σ' ἔκαμε γνώμη νὰ μεταβάλῃς.
Ἄν ἄφησες τὸν ἔρωτα ὅλως διόλου, σφάλλεις.
Ἄν πάλιν 'ς ἄλλον ἐραστὴν ἔδωκες τὴν καρδίαν,
Τρέμε τοῦ Γιάννη τὸν θυμόν, τοῦ Γιάννη τὴν ζηλίαν!..
Ὡ! ὅταν πᾶρῶ ἀπόφασι «οὐδέν, οὐδέν πτοεῖ με»..
Ἄν ἤμην «προξενός» χαρᾶς, δακρύων νῦν θὰ ἤμην..
Γλυκὲς ἐλπίδες, μοῦ ἐδίδες, θυμᾶσαι; πῶς θὰ ἐνδώσῃς.
Μιὰ μέρα μὲ τὸν τίτλον μου τὴν προϊκιά σου νὰ ἐνώσῃς.
Καὶ τώρα; ὡς τρομάξασα δὴθεν τὰς Ἐρινύδας,
Τὸ ποθητὸν συμβόλαιον ἔσχισες τῆς καρδίας..
Ὡ! σκέψου, σκέψου μιὰ στιγμή. εἶναι καιρὸς ἀκόμα.
Ἀλλως... ταχέως πτώματος θὰ αἰσθανθῇς τὴ βρώμα.

(1876.)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΑΜΑΡΤΩΛΟΥ

Ἐπὶ ῥῆξά ἐπιστάτης ποτὲ εἰς μέγα κτῆμα...
 Ταχέως πλὴν ἐκείθεν μ' ἀπέβαλον... Τί κρίμα!
 Διότι κολλημένον ἔς τὰς χεῖράς μου, ἐν θέρος,
 Ἐνόμισαν ὅτ' εἶδον τῶν προϊόντων μέρος.
 Ἀλλά... πιστεύσατέ με... μ' ἠδίκησεν ἡ τύχη.
 Ἐπειτα, τίς τὸ μέλι κρατεῖ καὶ δὲν τὸ λείχει;...
 Ἦλθον ἐδῶ μὲ τσέπην «μηδενικά» γεμάτην.
 Εἰς ὅσους ἀπετάθην μ' ἐγύρισαν τὴν πλάτην.
 Ἀφοῦ ὅμως τὸν τόπον ἐσπούδασα καὶ εἶδα
 Ὅτι διὰ τὴν ζήσιν δὲν πρέπει τις ρανίδα.
 Νὰ ἔχη φιλοτίμου... ἐκόλλησα εἰς ἓνα
 Μεγάλον, μὲ ταμεῖον βαρὺ καὶ ἐλαφρὰ φρένα...
 Ὅπως εὐχαριστήσω αὐτόν, τί δὲν ἐφεύρον;
 Μέσον ἐπιτυχίας τὴν κολακείαν εὖρον.
 Ὅπου δ' ἐνδύουν ὅτι ἰσχὺν εἶχεν ὁ Ἔρως,
 Ἐπαιζον μετὰ τέχνης καὶ τοῦ Ἑρμοῦ τὸ μέρος.
 Πολλοὶ μ' ἐνατηγόρουν, ἀλλ' ὅμως μὲ ἠδίκουν.
 Ἐστὸν νόμον τῆς ἀνάγκης καὶ οἱ Θεοὶ ὑπέκλινον!
 Ἐδῶκα ἔς εὐεργέτας τὸ λάκτισμα τοῦ ὄνου.
 Ἐπαιζὰ δὲ πολλάκις τὸ μέρος τοῦ «μπουφόνου».

Ἠκόνισα τὴν γλῶσσαν... καὶ εἰς τροχοὺς ὁποίους!
 Ξένους καὶ συγγενεῖς μου κατέστησα γελοίους.
 Καλλιεργῶν τῶν ἄλλων τὰ πάθη, τὴν μωρίαν,
 Ἐδῶκα ἐπιστήμης μορφὴν ἔς τὴν μοχθηρίαν.
 Κάποτε ἔς τὸνειρόν μου ἀκούω λύπης ἄσμα,
 Καὶ φαίνεται ἐμπρὸς μου ὠχρόλευκον τὸ φᾶσμα
 Βρέφους μικροῦ, τεθέντος προῶρως εἰς τὸν τάφον,
 Διότι τὴν τροφὸν τοῦ ὠδήγησα ἔς τὴν Πάφον...
 Οἱ κάτοικοι τῶν τάφων ματαίως πλὴν μοχθοῦσι...
 Ἐνύπνια τοιαῦτα οὐδόλως μὲ πτοοῦσι....

Εἰς τὰ κοινὰ ἐντέχνως ἐχώθη ἡ οὐρά μου...
 Ἀλλὰ γνωστὰ εἰς ὅλους τὰ κατορθώματά μου
 Εἶναι τοῦ τότε χρόνου.—Τοὺς ἔκαμ' ἄνω-κάτω,
 Καὶ εἶχον τὸ πουγγί μου πατόκορφα γεμάτο...
 Εἰς τῶν μεγάλων δῆθεν προσκολληθεὶς τὸ κόμμα,
 Ἐξύβριζα τοὺς ὄχλους... καὶ ἐγέμιζα τὸ στόμα.
 Καὶ σήμερον;.. οἱ βλάκες ἀπὸ τὴν κοινωνίαν
 Ποτὲ-ποτὲ δὲν λείπουν... Ὡς ἐκείνην τὴν οἰκίαν,
 Ὃν ἄλλοτε ἔς τὴν χλεῦην παρέδωκα τοῦ κόσμου,
 Πληροῦται καθ' ἐκάστην καλῶς ὁ στόμαχός μου...
 Εἶμαι δ' εὐτυχισμένος, μὲ ἁμαρτίας τόσας,
 Νὰ μὲ τιμῶσι πάντες ἐν τέλει κατορθώσας.

(1876)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΚΑΛΑΝΑΔΑ

Πάει, επέταξε και ἄλλος χρόνος
Μέσα ᾽ς τοῦ Ἄπειρου τὸ χωνευτήρι. .
Μ' αὐτὸν τὰ βάσανα, τὰ πάθια, ὁ πόνος,
Νὰ πάνε εὐχομαι εἰς τὸ μὴ γύρι.
Νὰ πάνε, κι' ἄλλοτε νὰ μὴ φανοῦνε. . .
Ἄνθια εὐτυχίας μόνον ν' ἀνθοῦνε. . .
Ἡλιος εὐφρόσυνος νὰ ἀνατείλῃ,
Μὲ δίχως σύγνεφα, δίχως μαυράδι.
Ὅλοι ἀδιάκριτα, ἐχθροὶ καὶ φίλοι,
Νὰ χαίρωνται εὐχομαι αὐγὴ καὶ βράδυ.
Ὅπλα, στρατεύματα ν' ἀφανιστοῦνε,
Ροῦσσοι καὶ Τοῦρκοι ν' ἀγκαλιαστοῦνε. . .
Οἱ λαοὶ εὐχομαι μυαλὸ νὰ βάλουνε·
Νὰν τοὺς σκεπάζῃ πάντοτε εἰρήνη·
Ἐνα τραγοῦδι ὅλοι νὰ ψάλλουνε:
Ἐλευθερία, Ἀδελφωσύνη
Καὶ πλήρῃ Ἰσότητα. . . Ὡς αὐτὰ τὰ τρία
Κρυμμένη βρίσκεται ἡ εὐτυχία. .

Καὶ ἂν κανένας ἀπὸ ἐκείνους,
Ποῦ ἄχθη ἐ τὼ σια ἡ γῆ βασταίνει,
Θελήσῃ ὀπίσω νὰ φέρῃ θρήνους,
Εὐχομαι τὺμπα νο ν εὐθὺς νὰ γένη,
Φωτιὰ ψηλάθενε νὰν τόνε κάψῃ,
Μητέρα ἢ σύζυγος νὰ μὴν τὸν κλάψῃ. .
Ὡς τὴν πολυμήχανη διπλωματία,
Συνείδησι εὐχομαι νάχῃ κομμάτι
Νὰ μὴ ζητᾷ τὰ πέντε τρία,
Οὔτε τὴ ζάχαρι νὰ κἀνῃ ἀλάτι,
Νὰ ἐνθυμῆται καὶ ἡ ἀνθρωπότητα,
Πῶς δὲν εἶν' ὥο μὲ τὴν ὁλότητα. .
Πῶς καὶ τὰ δάκρυα τῶν λαῶν κἀνουνε,
Κάποτε ἄγριο-φρικτὸ ποτάμι,
Ὅποῦ ᾽ς τὴν ἄβυσσο ὅσα καὶ ἂν φτιάνουνε,
Ὡς τὴ στιγμὴ ἀνέλπιστα τὰ σέρνει ἀντάμω,
Καὶ πῶς συντρίβονται ὅσοι τολμήσουνε
Τὸ σιδηρόδρομο νὰ σταματήσουνε. .
Ὡς τὸν κληρο εὐχομαι νὰ μὴν ξεχάνῃ,
Πῶς μέλος εἶναι καὶ αὐτὸς τοῦ κόσμου,
Πῶς πρέπει κάποτε κάτι νὰ κἀνῃ,
Πῶς πλέον δὲν εἶναι καιρὸς τοῦ ὁ ὅς μανιόλῃ,
Πῶς εἶναι ἐγκλημα μὲ τὸ ὅ,τι λᾶχῃ
Νὰ ζῇ ἀξέγναιαστα ἡ ξένη ράχι. .
Εἰς τοὺς ἐμπόρους πέρα καὶ πέρα
Ν' ἀρχοῦνται εὐχομαι εἰς τὰ ὀλίγα·
Οὔτε νὰ κἀνουνε τὴ νύχτα μέρα,
Οὔτε νὰ βγάνουνε σπλῆνα ἀπ' τὴ μυῖγα·
Νὰ μὴ γυρεύουνε ᾽ς τὴ δυστυχία
Τοῦ κόσμου ναῦρουνε Καλλιφορνία. .

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Σ τοὺς δικηγόρους, εἰς τοὺς μεσίτες,
 Νὰ παύσουν πλέον νὰ λένε ψεύματα.
 Εἰς τοὺς μπακάλιδες τοὺς ἁγιογδύτες,
 Νὰ μὴ νερόνουνε τὰ οἰνοπνεύματα:
 Νὰ μὴ ζυγιάζουνε μὲ ζύγια σκάρσα.
 Σ τοὺς βουλευτάδες, νὰ παύσῃ ἡ φάρσα.
 Σ τοὺς μαθητάδες τοῦ Ἱπποκράτη,
 Λιγώτερα εὐχομαι διαβατήρια.
 Εἰς τοὺς σπετζιέριδες, σὰν τίς, χομμάτι,
 Σ τὰ φάρμακα ἔκπτωσι καὶ ἔς τὰ κλυστήρια:
 Νὰ μὴν πουλοῦνε νερὸ μονάτο.
 Μὲ λίγη ζάχαρι πῶς εἶναι ἐστράτοιο.
 Ἐρωτες εὐχομαι εἰς τοὺς νταντίδες,
 Κρυφομιλήματα, γλυκοκομματούλες,
 Χειροσφιγίματα, σκουντιές, ἐλπίδες,
 Καὶ νέες στὰ δίχτυα τοὺς περιστερούλες.
 Καὶ εἰς τὸ ὕστερον προῖκα καλή,
 Κ' ἡ νύφη ἃς ἦναι κουτζή ἢ τυφλή.
 Σ τὲς κορασίδες, ὅ,τι ποθοῦνε.
 Σ τὲς πανδρεμένες, ἐλευθερία.
 Σ τὲς χῆρες, πάλι νὰ εὐρεθοῦνε
 Μὲ τὴν πολύκλαυστη τὴν συντροφία.
 Εἰς τὲς γερόντισσες, ἀρετὴν ὄνων.
 Σ τοὺς γέρους, λήθην τῶν πάλαι χρόνων.
 Εἰς τοὺς ἀνάργυρους, χρυσὲς ἐλπίδες.
 Εἰς τὰ ἀνδρόγυνα, νὰ μὴ μαλόνουνε.
 Κ' εἰς ὅσους γράφουνε ἐφημερίδες,
 Συνδρομητάδες ποῦ νὰ πληρόνουνε.
 Σὲ λίγα λόγια, ἔτη πολλὰ
 Εὐχομαι ἔς ὅλους, γρόσια, μυαλά!

(Ἐν Βουλιαγμένην, 1877.)

ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΠΡΟΣ ΕΚΑΘΕΝ ΕΝΑΣ

Ὡς εἶν τὰ πράγματα, δὲν εἶναι χρεῖα
 Ὁ ἀντιπρόσωπος νάχη σοφία,
 Μὲ τὰ Συντάγματα νὰ βασανίζῃ
 Τὸ νοῦ, τὸ δίκαιον νὰ ξενυχίζῃ,
 Ἡ νὰ σκοτίζεται τίς τὴν πατρίδα
 Τώρα χρειάζεται. Μιὰ ἐφημερίδα
 Μὲ σοβαρότητα σὰν καππαλίζῃ,
 Κι' ὅ,τι ἐκαππάκισε ἀποστηθίζῃ,
 Φθάνει. Ἄλλο τίποτα δὲν θέλει ἐκεῖνος,
 Λυκοῦργος, Σόλωνας εἶναι καὶ Μίνως.
 Ἐὰν δὲν ἔμαθε τὰ νομικά,
 Δὲν εἶναι τίποτα, Ψυχρά κακὰ
 Μὲ τοὺς Μινίστρον μας σὰν τὰ βολεῦῃ,
 Φθάνει, πιστεύουμε, καὶ περισσεύῃ.
 Γιὰ τὰ συμφέροντα τοῦ δημοσίου
 Εἶναι ἀξετίμητος. Ἡ χεὶρ Κυρίου
 Ἀφίνει ἡσυχὰ νὰ τὰ ξεμπλέξῃ,
 Στρίβει τὲς πλάτες του καί, ὅ,τι βρέξῃ.
 Μονάτος γαῖδαρος μὲ αὐτιά ἕναν πῆχυν
 Εἶναι ὅποιος σκέπτεται γιὰ ξένη τύχη:

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ὅποιος τὸ σκότι τοῦ λέει πῶς πρέπει
 Μὲ ξένα μάγκανα νὰ τρώη, νὰ σέπη.
 Σήμερα ὁ Κύριος· Ἐγὼ πλησίον
 Εἶναι ἔς τὸν ἄνθρωπο μόνος... Καὶ ποῖον
 *Κανέναν ἄλλονε θὰ ἀγαπήσῃ;..
 Ἰὸ ἐγὼ ἔς τὸν ἄνθρωπο εἶναι ὅλη ἡ φύσι.
 Τιμῇ; Συνείδησι; Εἶναι παγίδα.
 Ὅποιος εἶναι ἄξιος πηδᾷ.. Ἡ πατρίδα;
 Εἶν' ἓνα εὐμορφο καὶ πλούσιο ἀμπέλι
 Μὲ δίχως φράγματα.. Τρυγᾷ ὅποιος θέλει.
 Λαός; Δικαίωμα;.. Στὰ μάτια σκόνι.
 Ὅπῃ δύνامي τρώει πεπόνι.
 Ἡ Ἀδελφότητα;.. Σκύλοι καὶ γάτοι...
 Καὶ ἡ Ἰσότης;.. Λόγια, ἀπάτη..
 Ἀδέλφια εἴμαστε ὅλοι, σᾶς λένε·
 Ἀλλὰ τ' ἀδέλφια μας καὶ ν' ἀναπνέειν
 Χωρὶς τὴ γνώμη μας δεν ἐμποροῦνε.
 Ἰκέψι καὶ θέλῃσι δῶ δεν χωροῦνε.
 Πίστι χρειάζεται. Αὐτὴ σᾶς σώνει..
 Γνώμη ἐξεφράσσετε;.. Ἐς τὴν ἀγχόνη.
 Λοιπόν.. Πολίτες μου ν' ἀκολουθήστε,
 Θέλτε δεν θέλετε, καὶ νὰ ψηφίστε,
 Πρέπει χαμᾶλιδες ἢ ἀγύρτες φίνους.
 Τιμὴν νὰ κάνουνε ἔς τοὺς Βεδουίνους.

(1891)

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΟΥΣΑΝ ΜΟΥ

Μουσά μου, ἐξ αἰτίας σου θὰ εὕρω τὸν μπέλιά μου.
 Ἦσυχο δὲν μ' ἀφίνουνε νὰ κάμω τὴ δουλειά μου.
 Ὅλοι μ' ἐμένα τάχουνε. Μὲ βρίζουν, μ' ἀπειλοῦνε.
 Χίλια σκυλιὰ ἀπὸ πίσω μου ἀδιάκοπα ἀλυχτοῦνε..
 Τὰ βλέπεις; Δεν σοῦ τάλεγα; Τί σοῦρθε ν' ἀρχινήσῃς;
 Δεν ξεύρεις πῶς τὴ σάτυρα ὅλοι μισοῦν ἐπίσης;
 Μουσά μου, ἂν θέλῃς νὰ περνᾷς καλὰ ἔς τὴν κοινωνία,
 Ἄλλες χορδὲς γρατσούνιζε, βγάινε ἄλλη ἀρμονία..
 Ἄν οἱ Ταρτοῦφοι ἐμπαίζουνε τὸν κόσμον, τὴ Θεότη,..
 Ἄς κάνουνε ὅ,τι θέλουνε· ἔτσ' εἶναι ἡ ἀνθρωπότη.
 Ἀφοῦ ὁ κόσμος ἐγεινε, ἰδοὺ κ' ἡ ὑποκρισία
 Ἔστησε ἀκούνηγο θρονὶ μέτῃ ἔς τὴν κοινωνία.
 Γύρου ἔστησε τὰ δίχτυα της, καὶ βόσκει ἀγάλι-γάλι
 Ξέγνοιαστη, σὰν τὸ σπύθουλα ποῦ βόσκει ἔς τὸ τροφάλι.
 Ἄς βόσκη, ἄς βόσκη ξέγνοιαστη.. ἐσένα τί σὲ μέλει;..
 Ἐπλάσθηκε ὁ ἄνθρωπος νὰ κἀνῃ ὅ,τι θέλει.
 Ἐχομε αὐτεξούσιο τὸν ἄνθρωπον ἢ Θεότη..
 Καὶ σὺ δεν τόχεις γιὰ καλὰ;.. " ! μὴ χαλᾷς τὸ σκότι.
 Ὁ κόσμος ἔτσι ἐφτιάστηκε, καὶ ἔτσι θὰ τελειώσῃ.
 Ηἰάσε ἄλλο δρόμον, Μουσά μου· βάλε, καυμένη, γνώσι

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ἄν βλέπῃς νὰ θεώνεται βασίλισσα ἡ ἀπάτη·
 Ἄν βλέπῃς τὸ λακούργημα ἔς τὸ νυφικὸ κρεββάτι·
 Ἄν βλέπῃς νὰ δοξάζωνται ἔς τὸν κόσμον οἱ λαοπλάνοι,
 Καὶ νὰ περνᾷν γιὰ γίγαντες καὶ παληκάρια οἱ νάνοι·
 Ἄν βλέπῃς νὰ φωνάζουνε θρησκεία καὶ πατρίδα,
 Ὅσοι ἀπὸ τέτοια μέσα τοὺς δὲν ἔχουν λιματίδα·
 Ἄν βλέπῃς πῶς γιὰ τὸ λαὸ σκούζουνε κι' ἀλυχτοῦνε,
 Ὅσοι νὰ ἰδοῦν νὰ κρέμεται ἔς τὴ φοῦρκα ἐπιθυμοῦνε·
 Ἄν βλέπῃς νὰ κηρύττουνε ἕναν τρελλὸ προφήτη,
 Κ' ἐμπρὸς τὰ ζούδια οἱ ἄνθρωποι νὰ σκύβουνε τὴ μύτη·
 Ἄν βλέπῃς τοὺς ἀγράμματους νὰ γένωνται δασκάλοι·
 Εἰσαγγελέα, δικαστή, ἂν βλέπῃς τὸ χαμᾶλη·
 Ἄν βλέπῃς αὐταπάρνησι νὰ σκούζουνε οἱ ληστάδες,
 Ἡ Φρόνες τιμιότητα, μετάνοια οἱ παπάδες·
 Ἄν βλέπῃς ἀδιάντροπα τοὺς Κίτσους νὰ σταυροῦνουν,
 Καὶ ὑπουργοὶ ἀχόρταγοι τὸ ἔθνος νὰ γυμνόνουν·
 Ἄν βλέπῃς τὸ ἐμπόριο... Μοῦσά μου, τί σὲ γνοιάζει;
 Ἐσ' εἶσαι πρᾶμμα ἄλλο, κανεῖς δὲν σὲ πειράζει...
 Καλὰ ἂν θέλῃς, Μοῦσά μου, νὰν τάχῃς καὶ μαζὶ μου,
 Καὶ μὲ τὸν κόσμον ὅλονε, ἄκου τὴ συμβουλή μου·
 Ἀρχίνησε λιθάνιζε ἕνα-ἕνα τοὺς μεγάλους·
 Ἐδῶ αὐτοὺς κολάκευε· γλύφε ἐκεῖ τοὺς ἄλλους·
 Οἱ ὑπουργοί, κοπάνιζε, σώζουνε τὴν Ἑλλάδα·
 Μὲ μία δὲ φαρόβαρκα τὴν τούρκικην ἀρμάδα,
 Ἄν θέλουμε, τὴ σέρνουμε ἔς τὸν Πίνδο ἐπάνω ὄλη,
 Καὶ ἐν οὐδετερότητι θὰ πάρωμε τὴν Πόλιν...
 Αὐτὰ νὰ γράφῃς, Μοῦσά μου. Στὸν Κούτση καὶ στὸ Λάλα
 Μὲ τὰ δύο χέρια χάριζε ἐπίθετα μεγάλα.
 Γένε δὲ ἴσκιος τοῦ μιανοῦ, γένε τοῦ ἄλλου φίλος,
 Καὶ κύνειε ἔς ὅλους τὴν ὁρὰν πεινασμένος σκύλος

Ναί· τὲς χορδὲς τῆς σάτυρας ἀπὸ τὴ λύρα βγάλε·
 Τέντωσε μαλακώτερες, κ' ἔπαινους πάντα ψάλλε.
 Τότε νὰ ἰδῇς χαρίσματα. Τότε νὰ ἰδῇς φιλίες,
 Καὶ γεύματα καὶ χρήματα... Ποτὲ δὲν θάχῃς χρεῖτες·
 Ἀκοῦς; Ἄν θέλῃς ἄκουσε, καὶ μάσε τὰ μυαλά σου.
 Ξαλληῶς, ἔς τὸ λέω παστρικά, κόπιασε ἔς τὴ δουλειά σου.
 Ἄλλο δὲν θέλω νὰ σὲ ἰδῶ, ὅσο ποῦ νὰ πεθάνω...
 Κ' ἐγὼ δὲν θέλω μάγκανα, καὶ ἔχθρητες νὰ κάνω...

(1868.)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΟΥΣΑΣ ΜΟΥ

Ποτέ μου δὲν ἐπάνταιχα ν' ἀκούσω ἀπὸ σένα
 Ὅσα ἐπροχθὲς ἐδιάβασα 'ς τὸ γράμμα σου γραμμένα.
 Πάντα μου ἐστοχαζόμουν πῶς ἔχεις λίγη γνῶσι..
 Ἰὼς δὲν θ' ἀκούς τοὺς ἀλαλους γιὰ ὅσα καὶ ἂν ξερνῶσι,
 Καὶ τῆς ἀλήθειας κήρυκας, ἃς ἔχη καὶ κινδύνους..
 Ἀλλὰ, βλέπω, τὴν ἐπαθα! εἶσαι καὶ σὺ ἀπὸ 'κείνους,
 Ποῦ, τσαρλατάνοι, βγαίνουνε μὲ ὑπόσχεςες, μὲ τόσα,..
 Καὶ ἔπειτα ἀλλάζουνε κ' αἰσθήματα καὶ γλῶσσα!..
 Δὲν φταῖ; ἐσύ· ἔτσι κάνουνε οἱ λαοπλάνοι ὅλοι.
 Μὲ φουσκαμμένο πρόγραμμα πετιῶνται, οἱ διαβόλοι,..
 Πατρίδα, δικαίωματα ἔχουνε εἰς τὰ χεῖλια,
 Καί εἰς τοὺς ὀχλοὺς τάζουνε λαγούς μὲ πετραχήλια.
 Καὶ ἔπειτα;.. ἀδιάντροπα ἀλλάζουν μονοπάτι!
 Καὶ 'ς τοῦ Προκρούστη ἂν βλέπουνε νὰ ρίχνουν τὸ
 κρεβάτι.
 Οἱ δῆμιοι τὴν πατρίδα τους, λεπτὰ δὲν δίνουν τρία·
 Μιλοῦν γιὰ τὸ Θεόδωρο καὶ τὴν Ἀβυσσινία..
 Θυμᾶσαι, γιατί μ' ἐκράξες; Ρώτησε νὰ σοῦ ποῦνε.
 Πῶς τὸ γελοῖο ἔλεγες θὰ κολληθῶς ὁποῦναι.

Πῶς θὲ νὰ δείχνης ἀφοβὰ τὴν ἀσχημὴ μορφή του,
 Διωχτῆς του ἀκούραστος, ὡς νὰ σωθῇ ἡ πνοή του.
 Πῶς τὴν κακία, ἔλεγες, ἀσπλαχνα θὰ κεντρῶνῃ;
 Πῶς τὴν αἰσχυρὴ ὑπόκρισι σκληρὰ θὰ μαστιγῶνῃ;
 Πῶς πάντα τοὺς πολιτικοὺς θὰ σκρόνῃς τσαρλατάνους,
 Ἀλέκους, Δημητράκιδες, καὶ Κώστηδες καὶ Θάνους..
 Γιαυτά, γιαυτά μ' ἐλάλεσες νὰ μ' ἔχῃς βοηθὸ σου.
 Κ' ἐγώ, γιατί ἐσυμφώνουνα μ' ἐτοῦτον τὸ σκοπὸ σου,
 Τες ἀδελφάδες μου ἀφήσα, φεύγω τὸν Ὀλυμπὸ μου,
 Κ' ἤρθα τὴν ἀγανάκτησι ἔχοντας σύντροφὸ μου.
 Ἐκανα ὅ,τι ἐμπόρουνα νὰ σ' ὀδηγᾶω τὸ χέρι,
 Νὰ γράφῃ ὅ,τι ἔβλεπα πῶς ἐμπορεῖ νὰ φέρῃ
 Εἰς τὴν κακία σταμάτημα. Πῶς θὰ ἐμπορέσῃ κάτι
 Νὰ ρίξῃ ἀπὸσα ἔστησαν τὸ ψεῦδος κ' ἡ ἀπάτη..
 Εὐμορφη τώρα ἀντάμειψ! Θέλεις νὰ κολακέψῃς
 Ἐκείνους ποὺ ὠρκίσθηκες ἄπονα νὰ παιδεύῃς!
 Εἶναι αὐτὴ συνείδησι; Τέτοιο εἶν' τὸ πρόγραμμα σου;
 Ἡ μήπως τάκατάφερες νὰ κάμῃς τὴ δουλειά σου;
 Τώρα δὲν σοῦ χρειάζομαι. Κάνεις χωρὶς ἐμένα.
 Ὅσα ὡς τώρα ἔγραψες, ἐγὼ τάχω γραμμένα.
 Ὅλοι λοιπὸν ἐμένανε πρέπει νὰ ἐχθρευθοῦνε.
 Γιὰ σένα, μπᾶ! τίποτε δὲν ἔχουνε νὰ ποῦνε.
 Ἐγὼ εἶπα πῶς εἶν' ἀλαλος ὁ δεῖνας καὶ ὁ τάδες.
 Ἐγὼ γιὰ τόσους ἔγραφα πῶς εἶναι μασκαράδες.
 Ἐγὼ, ἐγὼ ἐγνώριζα τὸν Κῶστα ἢ τὸ Μιχάλη,
 Πῶς εἶναι πρῶτος γιογλεντῆς καὶ κούφιο ἔχει κεφάλι.
 Ἐγὼ τοῦ ὑπουργείου σας τὴν καταβόθρα ἐκείνη
 Ὅσα εὐρίσκει ἐγνώριζα πῶς τόσα καταπίνει.
 Ἐγὼ τοὺς τσαρλατάνους σας σὸλεγα χτύπα-χτύπα.
 Ἐγὼ τὸν πατριώτη σας πῶς εἶν' ἀγύρτης εἶπα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ἐγώ, ἐγὼ ἐπερίπαιξα τοὺς ἀμαθεῖς δασκάλους,
Τὸν Κώστα καὶ τὸ Θόδωρο, καὶ τόσοις-τόσους ἄλλους.
Ὅλα ἐγὼ τὰ ἔκαμα. Ἀπὸ τὸν κόσμον ξένη,
Κ' ἔξω ἀπὸ δῶ εἰς τὴν κορφή βουνοῦ ἀναθρεμμένη,
Ἐγὼ ποῦ τοὺς ἐγνώριζα;... ὦ! ἄστα Παναγιώτη!..
Καὶ ἀνίσως ἐστοχάστηκες τὴν στράτα σου τὴν πρώτη,
Εἶτε γιατί ἐφοβήθηκες, ἢ ξεύρω γώ, ν' ἀφήσης,...
Μή, μὴ ζητᾷς κ' ἐμένανε 'ς αὐτὸ νὰ καταπείσης.
Ἐγώ, τὸ ξεύρεις φίλε μου, πῶς δὲν φοβοῦμαι ζούδια,
Οὔτε νὰ ψάλλω ἔμαθα 'ς τοὺς ἰσχυροὺς τραγούδια.

(1868)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Η ΔΕΚΑ ΕΝΤΟΛΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

1.

Τὸ χρυσάφι πρῶτα ἀγάπα, λάτρευέ το γιὰ Θεό σου.
Ἐπειτα ἔχε τὸ ἀσῆμι γιὰ πλησίον κι' ἀδελφό σου.

2.

Τίμα πάντα τοὺς γονεῖς σου, ὅταν ἔχουν νὰ σ' ἀφή-
σουν

3.

Μιὰ καλὴ κληρονομία, σὰν ἐδῶθε ξεπροβίσουν.

4.

Πρόσεξε εἰς τὴ ζωὴ σου νὰ μὴν ψευδομαρτυρήσης..
Ἀπ' τὸν ψεύτικόν σου ὅρκον πρῶτα κάτι ἂν δὲν κερ-
[δήσης.

5.

Φύλαε πάντα τῆς παρθένας τὴν τιμὴν· ἐκτὸς ἀνίσως
'Σ ἐμποδίζει νὰν τὸ κάμης κέρδος, ὅρεξι ἢ μῖσος.

6.

Τὴν πατρίδα σου ἀγάπα. Πρόσεξε μὴ τὴν προδώσης,
Τὴν τιμὴ τῆς προδοσίας πρὶν 'ς τὴν τσέπη σακκουλώσης,

7.

Λήστευε τὲς ἑξή μερες, καὶ τὴν ἑβδομὴ ν' ἀφίνης
Διὰ νὰ διασκεδάζης, γιὰ νὰ τρῶς καὶ γιὰ νὰ πίνης.

8.

Μὴν φονεύσης, παρὰ ὅταν νὰ τὸ κάμης ἐμπορέσης
Χωρὶς φόβο εἰς τὰ νύχια τῆς ἀνάκρισις νὰ πέσης.

9.

Ἀπὸ τὴν κλοπὴ προτίμα πάντα τὴν πλαστογραφία.
Τῶν βαρβάρων μόνων εἶναι ἡ κλοπὴ κληρονομία.

10.

Τοῦ γειτόνου σου τὸ πρᾶμμα ποτὲ μὴν ἐπιθυμήσης,
Ὅταν δὲν ὑπάρχη τρόπος μιὰ φορὰ νὰν τ' ἀποκτήσης.

Αὐτὰ ὅλα ἐὰν κάμνης θεὸ νὰ ζῆς εὐτυχισμένος,
Καὶ ὁ κόσμος ὅ,τι λέγεις θὰν τὰκούη ξεχασμένος.

(1868)

ΕΙΣ ΗΤΩΣΙΝ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ

Τὸ ἐσπέρας διένεμε χάριτας,
Θέσεις, παύσεις καὶ τῶσα ἐντάλματα,
Καὶ γελῶν τοῖς φίλοις παρέδιδε
Τοῦ Ταμείου τὰς κλεῖδας ὑψαύχενον!

Τὴν πρωίαν χαμαὶ ἐκυλίετο,
Ἀρπαγῆς δυσωδῶν ὀλέγοντα
Ἀναδίδον, σφαδάζον καὶ ἄτιμον,
Τοῖς ἀνθρώποις οἰκτροτάτον θέαμα.
Καὶ πληγὴ εἰς τοὺς φίλους ἀνιάτος!

Ποῖος δαίμων ἀλάστῳ ἐφθόνησε
Τόσους φίλους, ὡς μὺς, ροχανίζοντας
Τοῦ Ταμείου ἡσύχως τὰ χρήματα;..

Ποῖος δαίμων ἀλάστῳ ἐφθόνησε
Ὅσα ἐκκαλεῖν, ὅσους μαχαρῆς
Τὴν Ἑλλάδα ὡς κτῆμα ἐνέμοντο;..

Οἱμοὶ! πῶς αἱ ἐλπίδες εἶν' ὄνειρον!
Πόσα σχέδια ἔξαφνα θραύονται!
Πόσαι τσέπαι κεναὶ ἀπομένουσι!
Εὐτυχέστατοι ὅσοι ἐπρόφθασαν
Καὶ ἐπῆραν ἐγκαίρως μερίδιον
Ἀπὸ ταῦτα τοῦ Κράτους τὰ λάφυρα!..

Ὅσοι ὅμως ἐφθάσατε ὕστεροι,
Καὶ ὁ θάνατος ἔξω σὰς ἄφησε,
Ἐν χορῷ—μὴν ἀργῇτε—ἀρχίσατε
Λυγμούς, θρήνους καὶ δάκρυα, πέπονες!
Κ' εἰς τὰ νέφη τὰς χεῖρας ὑψόνοντες,
Ἐπικήδειον ἄσμα τονίσατε·

α' Ὑπουργοὶ πεπτωκότες, τρισημέριστοι
Τῆς φατρίας θερμοὶ ἀντιλήπτορες,
Προστασίας πῶς ἄνευ ἀφίνετε
Θεσιθῆρας τοσούτους καὶ ἄρπαγας;
Τί θὰ γίνωσιν, οἴμοι! οἱ θέσαντες
Τὰς ἐλπίδας εἰς σὰς;—Οἱ ἀπόστολοι
Τῆς φατρίας;—Οἱ πόσοι ἀχόρταγοι
Ἐρασταὶ τοῦ Ταμείου... Οἱ ἄθλιοι!
Τῆς Βουλῆς μας οἱ κ. ὠζοντες κόρακες
Τί θὰ γίνωσιν, "Ε! τί θὰ γίνωσιν;
Δυστυχεῖς, δυστυχεῖς, τί ἐπάθομεν!
Τοῦ κρανίου τὰς τρίχας μαδήσωμεν,
Δεινὸν ὄντως μᾶς εὖρε, δυστύχημα...

(1868.)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ

ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐκδόσεως
[ἄρ.]
[ἄρ.]

Τὴν ἐκδόσιν τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐκδόσεως
[ἄρ.]
[ἄρ.]

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΤΟΜΑΡΙΝΗΝ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

(ἀποστ. ἑλ. 1868. αὐτῇ τῇ παραστάσει τοῦ ΣΩΤΗΡΟΣ.)

Πρώτη μέρα, ὅπου σ' εἶδα, φίλτατέ μου Τομαρίνη,
Πῶς δὲν δίνεις γιὰ τὸν κόσμον ἐνοιῶσα ἓνα κατρίνι
Πῶς ποτὲ νὰ μὴν ἀνοίγῃς σοῦ ἀρέσει τὸ πουγγί σου
Τὸ λεπτό γιὰ σέ πῶς εἶναι Θεός, πίστις καὶ πατρίς σου.
Εὐγέ σου! εἰς' ἀδελφός μου. Καὶ ἐμὲ νὰ σακουλώνω
Μοῦ ἀρέσει ὅπως κιόπως διὰ τοῦτο σὲ σταυρόνω.
Ἐς τὴν πατρίδα σου πῶς σέχουν ἔμαθα. Πλὴν τί
[μέ μέλει;
Τί κυβέρνησι εἶν' ἐκείνη ποῦ δὲν κάνει ὅ,τι θέλει;
Ἐπειτα, πῶς σοῦ λαί φίλος ἢ καρδιά σου δὲν σοῦ λείπει;
Τί μέ μέλει ἔς ὅσα λένε δύο τρεῖς κατέργαρέοι.
Ἄς φωνάζουν πῶς τὸ δίκιο μέ τὴν πρᾶξί μου σκοτόνω.
Μοῦ ἀρέζεις ὅπως κιόπως διὰ τοῦτο σὲ σταυρόνω.
Εἶσαι χριστιανός, τὸ ξεύρω. Δὲν περνάει ἀκολουθία,
Ποῦ νὰ μὴ βρεθῇς ὁ πρῶτος πάντοτε ἔς τὴν ἐκκλησίαν.

Ἐκεῖνος γέρος, ἄσχημος, φιλόργυρος, μαγκούφης,
Μουῆας, μεβήχα ἀδιάκοπο, αἰώνιο φοροσχορύφη,
Συχαμερός, ἀδιάντροπος καὶ παλαιός — τί τρέλλα!
Νὰ πέρνη γιὰ γυναῖκά του μιὰν εὐμορφή κοπέλα!
Τί θὰν τὸν ἀκλουθήσουνε γιατί δὲν συλλογιέται;
Καὶ ἂν ἐκείνη, ἀνόητη, γιὰ χρήματα πουλιέται;
Αὐτὸς ποτὲ δὲν ἔπρεπε τὸ σῶμα ν' ἀγοράσῃ.
Γιατί ἡ καρδιά δὲν παίζειται, πολλὰ θὲ νὰν τοῦ φτιάσῃ.
Ἡ Φύσι ἔχει τοὺς νόμους της. Κανείς ἂς μὴ νομίσῃ,
Ὅτι μπορεῖ ἀτιμώρητα νὰν τοὺς ποδοπατήσῃ.

(1868.)

αὐτὴν εἰς τὰ θέατρα, εἰς τὴν μουσικὴν καὶ εἰς τοὺς περιπάτους.
Τὴν δ' εὐτυχίαν αὐτῆς ὑπολογίζει ἀνυπόστατος ἀδαμάντινος, δι' ὧν
μέλλει νὰ τὴν κοσμήσῃ. — Οὐδεὶς αὐτῶν τὴν καρδίαν λαμβάνει ὑπ'
ὄψιν. Οἱ παλμοὶ ταύτης πρέπει νὰ σιγήσωσιν ἐνώπιον τῆς φωνῆς
τοῦ συμφέροντος. Ἀλλ' ἡ καρδιά, δι' αὐτὸν τὸν στιγματιστὸν ἐξου-
τελισμὸν, δὲν βραδύνει νὰ ἐκδικηθῇ φρικωδῶς. — Τὸ ἐγκλημα φω-
λεύει ἐπὶ τῆς νυμφικῆς κλίνης, — ἦν μόνον ὁ ἄγγελος τῆς ἀγάπης
ἔπρεπε διὰ τῶν περὶ αὐτοῦ νὰ σκιάζῃ, — ὁ δὲ νυμφικὸς κοι-
τῶν μεταβάλλεται εἰς ἐργαστήριον Λαίῳ, ἐνθα πωλεῖται τιμὴ
καὶ ἀνθρωπίνη σὰρξ...

Καὶ τὰ τέκνα;... Συλλαμβανόμενα ἀνευ φρονήματος, ἀλλ' ἐν τῇ
ὀρμῇ τοῦ φυσικοῦ ἐνστικτοῦ, γεννῶνται ἐκτεφυλισμένα, ἀπο-
κτηνωμένα...

Τίς πταίει;...

ΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ ΜΟΥ

Μιά μέρα ὁ πάππος μου 'ς τὴν κάμαρά του
Μ' ἔκραξε, μ' ἔκατσε 'ς τὰ γόνατά του,
Καὶ μὲ τὸ πρόσωπο σοβαρεμένο,
'Σέ λίγο, γυιέ μου, μοῦπε πεθαίνω.
Καὶ σὺ θὰ μείνης ἐδῶ μονάχος.
Εἶν' ἐπικίνδυνος τοῦ κόσμου ὁ βράχος,
Κ' ἰδὲς 'ς ἐκείνονε μὴ ναυαγήσης.
Κύτταξε, κύτταξε καλὰ νὰ ζήσης.
Ἄφησε κάθε ἀνοησία,
Ἄσε τὰ θέατρα, τὰ καφφενεῖα.
Ἄς τες ἀγάπες σου, ἄς τες κοπέλες.
Σπίττα δὲν φτιάνονται μ' αὐτὲς τὲς τρέλλες.
Τὸν κόσμο γινώρισε. Μάστ' τὰ μυαλά σου.
Κύττα τὸ πρᾶμμά σου καὶ τὴ δουλειά σου.
Σὰν ἔχης χρήματα σὲ ἐπαινοῦνε,
Σὲ ὑπολήπτουται καὶ σὲ τιμοῦνε.
Ἐξυπνος, φρόνιμος καὶ τιμημένος
Εἶσαι, φωστήρας καὶ προκομμένος.
Δὲν ἔχεις χρήματα; εἶται τριλήρης,
Χάχας, μαγκούφης καὶ χαχομοίρης.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Μὴν ἀκοῦς ἓνας κι' ἄλλος τί γράφει..
 'Σ τὸν κόσμον ἐτούτονε μὲ τὸ χρυσάφι
 'Όλα ζυγιάζονται, .. ὅλα πουλιῶνται,..
 'Όσοι δὲν ἔχουνε οὔτε θυμιῶνται.
 'Σ αὐτὸ τὸ θέατρο, ποῦ Κόσμος λένε,
 'Άλλοι χορεύουνε καὶ ἄλλοι κλαῖνε.
 'Απὸ τοὺς δεύτερους μὴ,—μὴ θελήσης
 Νᾶσαι, παιδάκι μου, ποὺ νὰ μοῦ ζήσης;
 'Ό Κόσμος εὐμόρφο εἶναι χρεβάτι;
 Πόχει γιὰ στρώσιμο ἐπάνου ΑΠΑΤΗ.

'Αγλιά'ς ἐκείνονε ὁπόχει τόση
 Τρέλλα καὶ βάνεται νάνι τὸ ξεστρώτη.
 Μόνος ἐκεῖνος καλὰ πηγαίνει,
 Ποῦ δόλους—ψέμματα—ξέρει καὶ ὑφαίνει.
 Ποῦ 'ς ὅλους ἀφθονοὺς λησάνει καίει.
 Ποῦ ὅ,τι θέλουνε ἐκεῖνο λείπει.
 Ποῦ μ' ὅλους πάντοτε εἶναι καλάμι,
 Κ' ἔχει συνείδησι τὴν ἀπαλάμη.
 Τὸ δρῦ τσακίνεται 'σέ πρῶτο ἀγέρα,
 Πλὴν τὸ καλάμι τὰ βγάνει πέρα.
 Βλέπει τὸν κίνδυνον, τὸ σῶμα κλίνει,
 Περνάει 'ὁ ἀνέμος καὶ σῶο τ' ἀφίνει.
 'Όποιος ἐτοῦτο ἔχει ὁδηγὸς του,
 Πίστεψε, πάντοτε καθεὶ σκοπὸς του.
 'Ησυχα—ἤσυχα τὸν πιτυχαίνει,
 Καὶ ἀσπροπρόσωπος πάντοτε βγαίνει.
 —Αὐτὴ τοῦ πάππου μου ἡ νοσοθεσία.
 'Ηταν,—Τὴν ξέχασα, τὴν δούλεψα.

(1868).

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

(Ρωμαϊτικὴ Σχολή).

'Ελαμπε τὴν νύκτα ταύτην ἥλιος ἀκτινοβόλος,
 Καὶ ἔχυνε τὸ μαῦρον περίξ φῶς τῶν κεραυνῶν.
 'Εν σιγῇ βρονταὶ ἐβόων. 'Ηστραπτε τῆς γῆς ὁ θόλος,
 Καὶ τὸ ἔδαφος ἐν λύπῃ ἔχαιρε τῶν οὐρανῶν.

'Ορβιος ἐν ἐγρηγόρσει ἐκοιμώμην ἐν τῇ κλίνῃ,
 'Ότε αἴφνης ἐμπροσθέν μου ἑστὴ γερῶν νεαρὸς,
 Κ' ἐν εὐγλωττῷ σιγῇ λέγει· τί ἀνησυχὸς γαλήνῃ;
 Τί ἀκτινοβόλον σκότος; τί τερψίλυπος καιρὸς;

Εἰσελθε ἐπὶ τοῦ ἵππου, κ' ἓνα μόνον κάμε γυρὸν
 Εἰς τὰ νῶτα τοῦ πυθμένος τοῦ στησίρρου ποταμοῦ.
 'Η 'ς τοὺς πάγους τῆς Σαχάρας, φίλε, μετὰ τῶν ξε-
 φύρων

'Ας ἀπέλθωμεν ἀμέσως, μένοντες ἐδῶ ὁμοῦ.
 Ταῦτα εἶπε, κ' εἰς τὸν τόπον ἐμείνεν ἀναχωρήσας,
 Χωρὶς λέξιν νὰ ἀκούσω, χωρὶς λέξιν νὰ εἰπῇ.
 Καὶ ἐσθέσθησαν τὰ σκότη, καὶ ἡκτινοβόλοι δῦσαι,
 'Ό ἐβενινόθριξ Φοῖβος καὶ ἡ μαύρῃ ἀστραπῇ.

(1872).

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ο ΜΑΡΚΟ-ΚΡΑΛΙΟΣ

(Κατὰ τὴν νέαν Σχολήν).

Ἦν ἓνα βουνὸ θεώρατο, ποῦ κρύβεται ἔς τὰ νέφια,
Ποῦ κατοικᾶνε ἀστραπές, βροντές κι' ἀνεμοζάλες,
Ἀνέβαινε ὁλομόναχος τὴ νύχτα ὁ Μάρκο-Κράλιος.
Ἦν τὸ πάτημά του τοῦ βουνοῦ ἐτρέμανε ἡ ράχες·
Ἐζάρωναν οἱ ἄνεμοι εἰς τὸν ἀνασασμό του,
Καὶ ἀπὸ τὸ φόβο ἐρύπωναν εἰς τὴ σπηλιὴ οἱ λύκοι.
Ἦτανε τὸ μoustάκι του σὰν γάτου ἀγριεμένου,
Κ' ἡ τρίχες του ἐφαινότανε κοντάρια τοῦ θανάτου,
Ὅπου ἐδιψοῦσαν αἵματα, ὅπου ἐδιψοῦσαν φόνους.
Εἶχε ἔς τὴ μέση τὸ σπαθί, ὅπου πληγὴ ποτὲ του,
Ποτὲ δὲν ἐδευτέρωσε ἔς τὸ χέρι γιὰ κοντάρι
Ἐβάστανε εἰκοσάπηχυ τοῦ Αἵμου κυπαρίσσι...
Ἀνέβηκε εἰς τὴν κορυφή. Ἐκεῖ ἦτανε καλὰτι,
Ποῦχε τοὺς τοίχους του χρυσοὺς τὴς σκάλες ἀσημένιες·
Ρουμπίνια γιὰ στολίσματα· διαμάντια γιὰ λαμπάδες,
Ποῦ φῶς τριγύρω ἐχύνανε ὡς χιλιάδες ἥλιοι.
Εἰς τὸ παλάτι ἐτρέχανε γύρω νερά δροσάτα,
Τὴ φύσι νανουρίζοντας μὲ τὸ μουρμούρισμά τους.

Ἐκεῖ ἀηδόνια ἀμέτρητα, πουλιὰ ποῦ δὲν μετριῶνται,
Ὀλόγυρα ἐσκόρπιζανε μαγευτικὰ τραγούδια· οὐδὲ ὅτι
Καὶ μέσα ἐκεῖ μιὰ λιγερή, εὐμορφὴ σὰν τὸν κρῖνο νεῖ
Ποῦ νίβεται χαρούμενος εἰς τὰ νερά τῆς λίμνης,
Τοῦ Μάρκο-Κράλιου ἐξέστανε τὴ νύχτα τὸ κρεβάτι.
Ὁ Ἥλιος δὲν ἀπάντησε ποτὲ τοῦ τέτοια κόρη,
Κ' ἐφαίνονταν ἡ ἀχτίνες του ἐμπρὸς τῆς ἀχνισμένης.
Ἀναφορφοῦλιασε ἡ καρδιά τοῦ Μάρκου, τὸ παλάτι
Σὰν εἶδε, καὶ ἐχτύπησε συχνότερα ἔς τὰ στήθια.
Ἀλλὰ, γιατί ἐσυγνέφιασε μὲ μιὰ τὸ πρόσωπό του,
Σὰν συγνεφιάζει ὁ οὐρανὸς ὅταν ἀπὸ τὸν Ἀδην
Εὐγουνε τὰ φαντάσματα νὰ καταπιοῦν τὴν πλάσι;
Εἶδε τὴν πόρτα ἀνοιχτὴ καὶ τὸν πιστὸ τοῦ σκύλα
Πνιγμένον ἔς τὸ αἷμά του εἰς τὸ κατώφλι ἐπάνω.
Μὲ τέσσαρα πηδήματα ἀναίθνηκε τὴς σκάλες.
Γυρίζει ἐδῶ, γυρίζει ἐκεῖ, ἀλλὰ ψυχὴ δὲν βλέπει...
Φωνάζει, δὲν ἀκοῦεται ἀπάντησι καμμία.
Μὲς τὴν καρδιά του βράζουνε χίλιες ἀνεμοζάλες.
Ἀλλοίμονον, ἀν' ξεχυθῶν τὸν κόσμον θὰ χαλάσουν.
Ἐξαφνὰ ἀκούει στεναγμοὺς ἔς τὸ περιβόλι μέσα.
Σὰν ἀστράπη ἐχύθηκε. Τί βλέπει; ξαπλωμένη
Μὲ ἑκατὸ λαβωματιὰς τὴν εὐμορφὴ Ἀννίκα,
Καὶ τὴν ἐκλαίγαν τὰ πουλιὰ, ἡ βρύσες καὶ τὰ δένδρα!
Ἐτρίξανε τὰ δόντια του ἀπὸ θυμὸ καὶ λύσσα,
Κ' ἐφάνη πῶς ἐχτύπησε ἡ γῆ μὲ τὸ φεγγάρι.
Τὴν πέρνει ἔς τὴς ἀγκάλες του, τὴν σφίγγει ἔς τὴν
Καὶ φλογερά, ἀμέτρητὰ φιλήματα τῆς δίνει.
Ἦν τὴ φλόγα ἐκείνη ἀνοίξει τὰ μάτια τῆς ἡ Κόρη.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

Μάρκος, τοῦ λείψανος ἐκδίκησιν. Μ' ἐσκότωσε ὁ Σελίμης.
Τὸ λόγο δὲν ἀπόσωσε, καὶ ἔφυγε ἡ ψυχὴ τῆς κοίτης.
Δὲν κλαίει γὰρ Μάρκος, τοῦ θυμοῦ τὴν φλόγα πᾶσι
Τὰς βρύσας ἐκατάκαψε πόχυναν τὸ δάκρυ. οὐκ ἔστι
Χιλιάδες χύνουνε ἀστραψίδες, ἀγριέμενα μάτια. Ὁ
Καὶ αὐτοὶ δένδρα ἐκάρπυε ποῦ ἐτύχανε κοντὰ τοῦ ὄφιν.
Τὴν πεθαμένην ἀφῆκε, καὶ ἀνέλιον γὰρ χύνει φόνον.
Σελίμη, πρέμει, ἐσήμανε ἡ ὑστερή σου ὥρα. καὶ εἶπε νῦν
Ἦταν ἐχθρὸς πᾶμπάλαιος τοῦ Μάρκου ὁ Σελίμης.
Κ' ἐγύρευε περιστάσι κακὴ γὰρ γὰν τοῦ κάμη-γυο νῦν
Ἐγνώριζε τὸν ἔρωτα ὅπουχε ἐς τὴν Ἀννίκα, ἐννοεῖ
Καὶ ἔμαθε πῶς αὐτὴ μακρὸν ταξίδι εἶχε μισέψει.
Μία ψυχὴ τὴν ἀποφάσισε. Μὲ χίλια παληκάρια ἐννοεῖ
Ἀνέβηκε εἰς τὸ βουνὸν κ' ἐσφαξομένην Ἀννίκα πᾶσι
Μά. δὲν ἐχάρηκε πολὺν ἰσχυρὸν ὁδοῦνι, κάτου ἰσχυ-
Εἰς νοίαστος ἐκχέτουνε, ὡς ἀναπαυθῆναι γὰρ
Καὶ ἀρματωμένα γόρω του σὰ χίλια παληκάρια
Τὸν ὄφιν τοῦ ἐφυλάγανε ὁ κανεῖς ὡς μὴν ταραξῆναι.
Ἐξάφνης ἀκούει τὸ βουνὸν καὶ τρέμει τὰ λαγκάδια.
Τριγύρω νᾶμου γκρίζουνε τρυφὴ λῦκους γὰρ οὐρλιάζουν.
Καὶ τὲς ἀρκαυδοὶ βνέπουνε νὰ φεύγουν, τρομασμέ-
Τὰ τρέχει, Μὴ ἐσήμανε ὁ χαλάσμος τοῦ Κόσμου.
Ζητᾷ ὁ Σελίμης ἄρματα, καὶ τὰ σπαθὶ γυμνὰ ἐννοεῖ
Τί γὰρ τὰ κάμης τὰ ἄρματα, Σελίμη, δὲν σπάζειζον.
Ἀνεμοζάλη ἄγρια, ὁ Μάρκος αὐτὴν πλάκωνει.
Χίλια κοντάρια ἐχτύπησαν τὸ θώρακα τοῦ Μάρκου.
Ἀλλά, λιγύζει τὸ βουνόν, καὶ αὐτὰς γαῖαν ἀληγύζει.
Εἶκοσι εἰς τὸ κοντάρι τοῦ ἐπέρασε ἕνα ἕνα, γόλφ ἦν
Σὰν βαθρακοὺς εἰς τὸ σουβλί. Ἐβγάλε τὸ σπαθί του,

Καὶ εἰς τὰ σκέρι ἐχύθηκε. Ποιὸς τώρα θὰ γλυτώσῃ;..
Εἶδες λεοντάρη νὰ χυθῇ μέσα 'ς ἄρνιὰ κοπάδι;
Ξεσχίζει ἐδῶ, ξεσχίζει ἐκεῖ, ξεσχίζει λυσσασμένο,
Ὅσο βλέπει ἕνα ζωντανὸ 'ς τὰ πόδια του νὰ στέκη.
Ἔτσι κι' ὁ Μάρκος ἄγριος δὲν παύει νὰ σκοτόνῃ...
Σχίζει κεφάλια ἀποδῶ, τρυπάει κοιλιὰς παρέκει.
Ἐδῶ σκορπίζει τὰ μυαλά, τὰ σωθικά ἐκεῖ χύνει.
Οὐτ' ἕνας μένει ζωντανός.—Μονάχος ὁ Σελίμης
Εἰς τὴν κουφάλα τρέμοντας κρυβότουν μιανοῦ δένδρου.
Ἀλλά, τοῦ κάκου κρύβεται. Τὸν ξάνοιξεν ὁ Μάρκος.
Τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὰ μαλλιά, εἰς τὴν κορφή τὸν σέρνει,
Καὶ τότε σφάζει ἀλύπητα εἰς τὴν Ἀννίκα ἐπάνω.
Ἦ πεθαμένη ἐχάρηκε. Ἐς τὴν ὄψιν τῆς ἐχύθη ὁ νῦν
Μία ἀχτίνα δροσερὴ, ποῦ λὲς θὰ ζωντανέψῃ.

(1870.)

παρρησιᾶς καὶ κατὰ ὅλον οὐδὲν ἐστὶν
(α) ἡτορμῆς καὶ ἡτορμῆς καὶ ἡτορμῆς καὶ ἡτορμῆς

καὶ ἡτορμῆς καὶ ἡτορμῆς καὶ ἡτορμῆς καὶ ἡτορμῆς
καὶ ἡτορμῆς καὶ ἡτορμῆς καὶ ἡτορμῆς καὶ ἡτορμῆς

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

1.

Εἶναι φωνὴ τὸ πρῶτόν μου καρδίας σπαραχθείσης,
Καὶ ἔχει μόνον ὄπλον τοῦ αὐτοῦ ὁ ἀσθενής.
Τὸ δεύτερον ἀπαίσιον τέκνον φοιχώδους λύτης,
Τῶν τυραννούντων δι' αἶον καὶ νόμος ἀπηνής.

Καταστροφὰς προὔξენσα, ὀδύνας ὑπερτάτας.
Ἐξήλθον ἐκ τῶν σπλάγχχνων μου κατακτηταί, λιμοί.
Τί με ζητεῖς; Εὐρίσκομαι εἰς χώρας ἀπωτάτας.
Ἐρημοὶ μᾶς χωρίζουσι, θάλασσαί, ποταμοί.

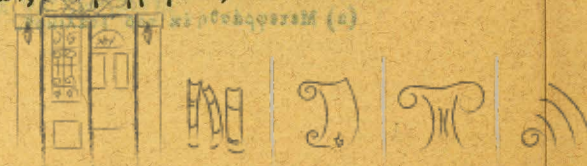
2.

Τῆς Κολάσεως τὸ πρῶτον εἰς τὰς θύρας θ' ἀπαντήσης.
Τοῦ Θεοῦ τὸ δεύτερόν μου εἰς τὴν θέσιν ἀνυψώ.
Ἄν τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ὅμως ἀναγραμματίσης,
Θὰ εἴης ὅτι νοσῶ.

Ἐπ' ἐμοῦ ποτὲ ἱππεύσας δυστυχῆς τις πατροκτόνος
Ἐδικαίωσε πατέρα κατὰ τοῦ υἱοῦ... Λοιπόν;...
Δυσκολεύεσαι νὰ μ' εὕρῃς;. Φίλτατέ μοι, εἶσαι μόνος
Ἐν τῇ γῇ τοῦ Σοφοκλέους ἐκουσίως μυωπῶν.

3.

Κοινὴ εἶμαι ιδιότης πάντων γενικῶς τῶν ὄντων
Τῶν ἀστέρων, τῶν μορίων, τῶν μυρμήκων, τῶν λεόντων.

Τῶν μερῶν μου ἐν 'ς τὸν θρόνον κάθηται δεδοξα-
[σμένον].

Καὶ τὸ ἄλλο θεωρεῖται ὡς ὑποταγὴν σημαίνον.
Ἄν τὸ στήθος μου δὲν εἶχεν ὡς διάδημα ἡ Πύλη,
Πνεῦμα μὲν θὰ εἶχεν. ὅμως ἀδρανῆς θὰ ἦτο ὕλη.
Θὰ εὕρῃς τὴν κεφαλὴν μου εἰς τὸ ὕδωρ ἀν' σκαλίσης,
Κ' ἔδωκε 'ς τὸ ἄρρεν γένος τὴν κοιλίαν μου ἡ φύσις.
Τοὺς δὲ πόδας μου εὐρίσχεις ἀν' κυττάξης εἰς τὸ
[χῶμα].
Φίλε μου, τί συλλογεῖσαι;. Δὲν μ' ἐνόησες ἀκόμα;.

4.

Μὲ φέρεις εἰς τὴν χειρὰ σου, ἀν' μ' ἀποκεφαλίσῃς,
Εἰς βαθὺ σκότος ἔξαφνα τὴν γῆν θέλει βυθίσεις.

5.

Εἶμαι ἀρχαία τις θεά. Δύο στοιχεῖα μόνον
Μ' ἀποτελοῦσιν. Ἐπ' αὐτῶν στηρίζεται ἡ Ἴρις,
Καὶ τῆς ἰσχύος ἡ ἀρχὴ εἶναι τῶν ἡγεμόνων.
Ἄνευ αὐτῶν οὐδέποτε ἡ ἱστορία πλήρης
Θὰ ἦναι. Ἄν, ὦ φίλε μου, εἰς δύο μὲ χωρίσης,
Ἀμφοτέρω τὰ μέλη μου 'ς τὸ σῶμά σου εὐρήσεις.

6.

Ὑπῆρξα πάλαι στρατηγὸς ἐν ἐλευθέρᾳ πόλει,
Κ' ἐνώπιόν μου ἔφευγον οἱ τῶν βαρβάρων στόλοι.
Στολίζω δὲ ἀνάκτορα, ναοὺς, ἀκαδημίας,
Τὴν κεφαλὴν ἀγέρωχον ὑφοῦν ἀνεῦ κοιλίας.
Ἄν ὅμως καὶ ἀκέφαλον συγχρόνως μὲ ἀφήσης,
Ἱστορικὸν καὶ ὄνομα ἔθνους θὰ ἀπαντήσης.
Ἄν κόψῃς καὶ τὸ στήθος μου... Μεταβολὴ ὅποια!
Καίει εὐθὺς 'ς τοὺς πόδας μου λίβανον ἡ θρησκεία.

7.

Εἶναι μικρὸν τετράπουν τὰ πρῶτά μου τὰ τρία.
Ἐὰν ἀφαιρεθῶσι τὸ στήθος, ἡ κοιλία,
Προκύπτει τι ὑπάρχον ἐν παντὶ τόπῳ μόνον.
Τοὺς πόδας μου εὐρίσκεις ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων.
Τὸ ὄλον δέ;.. Τὸ ὄλον, ὡς ἡ γεωγραφία
Διδάσκει, χώρας ἦτο ποτὲ προσωδυμία.

8.

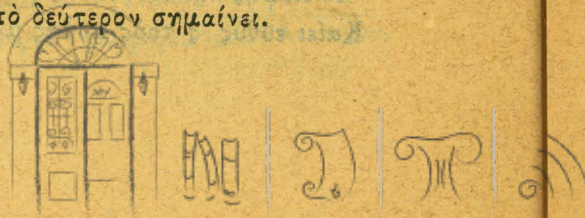
Μὲ τὸ πρῶτόν μου νὰ μάθῃ ὅστις ἀγνοεῖ γυρεῦει.
Τὸ δὲ δεύτερον ἐντόνως καὶ ρητῶς ἀπαγορεύει.
Ἀπαντῶμαι εἰς τὸν κόσμον σήμερον λίαν σπανίως.
Μ' ἐπαινοῦσι δημοσίᾳ μὲ δολοφονοῦν κρυφίως.

9.

Ἐπλάσθην ἄνευ συνοδείας.
Ἀκέφαλον ἂν ὅμως μείνω,
Τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν γῆν κλίνω,
Σύμβολον, οἶμοι! τῆς δουλείας.
Ἄν κεφαλὴν ὅμως ἀλλάξω,
Τὴν λαλιάν σου διευθύνω,
Θηρία μ' εἶδον νὰ μαλάξω,
Νέρωνας ἔτι νὰ ἡδύνω.
Ἄν ὅμως, φίλτατέ μοι, πάλιν
Συμβῇ τοιαύτη δυστυχία,
Κ' ἡ χάρα μου πάθῃ καὶ ἄλλην
Μεταβολήν, εἶμαι Κακία:
Ἐγκλημα—τὸ ὅποιον ὅμως
Τιμωρεῖ αὐστηρῶς ὁ νόμος.

10.

Προσέξατε.—Τὸ πρῶτόν μου ποσότητα ἐμφαίνει.
Ὅτι δὲν εἰμ' ἐγχώριος τὸ δεύτερον σημαίνει.

Ἐπῆρξαν τοῦ θανάτου μου οἱ γάμοι μου αἰτία,
Κ' ἔγεινα ἔς τὸν μνηστῆρά μου πολὺκλαυστος θυσία.

11.

Ἀκούσατε. Τὸ πρῶτόν μου ὑπόθεσιν σημαίνει.
Ὅνομα ἐθνικότητος τὸ δεύτερον ἐμφαίνει.
Τὸ ὄλον δὲ ἀσθένεια. Ἄ! ὄχι. Τὸν χειμῶνα
Μὲ φέρουσιν αἱ τρέμουσαι πρεσβύτιδες ἔς τὸ γόνα.
Πλὴν ποία τὰ ἀνθρώπινα διέπει ἀδικία!
Ἐνῶ εὐεργετήματα εἰς τοὺς θνητοὺς μυρία
Παρέχω, οἱ ἀγνώμονες ἐμὲ περιφρονοῦσι,
Καὶ κοῦφοι μὲ τὸ τέκνον μου τὰς φίλας των κο-
[σμοῦσι.

12.

Περίβλεπτον θρόνον ἔς τὸν κόσμον κατέχω.
Μετὰ τῶν κλυδῶνων ἔς τὴν θάλασσαν τρέχω.
Ἦ τίκτεσαι, εἴτε ἀκμάζεις, ἢ θνήσκες,
Ἀγέρωχον, γαῦρον παντοῦ μὲ εὐρίσκεις.
Εἰς πᾶσαν κακίαν ὑπάρχω πλησίον.
Ἔς τοὺς κάλυκας κείμει τῶν ρόδων, τῶν ἱων.
Δὲν κτίζειτ' οἰκία χωρὶς νᾶχω μέρος,
Ἀνάσσω ἔς τὸ κύμα χειμῶνα καὶ θέρος.
Εἰς τὴν κεφαλὴν σου μ' εὐρίσκεις, ἔς τὴν κνήμην...
Τί θᾶταν ὁ κύων ἐγὼ ἂν δὲν ἤμην;
Εἶμι τῶν κολάκων τὸ πρῶτον στοιχεῖον,
Κ' ἐν μέσῳ δακρύων διάγω τὸν βίον.
Ἄν λείψω, ἀμέσως ὁ κόραξ ἐχάθη,
καὶ ἐκλειψιν πλήρη ὁ σκώληξ θὰ πάθῃ...
Ἦ ὑπαρξίς εἶμαι ἐγὼ τῶν καμῆλων
Κ' ἐμοὶ τὴν ζωὴν του ὀφείλει ὁ Κύλων..

13.

Όσα ζούνε και δεν ζούνε σέρνω όπίσω 'ς τήν ού-
[ρά μου.

Θάνατοι και έρηνώσεις είν' τὰ κατορθώματά μου.
Τους νειούς κάμνω νά γηράζουν, τὰ καινύρια νά
[παληόνουν.

Κι' όσα έμπρός μου ξεραθούνε αποπίσω μου φυ-
[τρόνουν.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

(1866.)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

(1866.)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΤΗ ΦΙΛΗ ΣΚΙΑ

ΤΟΥ

ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΦΛΟΥΡΑΝΣ

ΑΝΑΤΙΘΗΜΙ

ΑΙΣΣΗΛΙΦΗΤ

ΥΟΤ

ΣΤΑΤΑΤΟΥΦΟΥΑΤΣΥΟΤ

ΙΜΗΘΙΤΑΝΑ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ῥηδὶ" υοφδρτοεθ ῥητ κωφουροκ κωτ ἰπὲ νέμ ἐτό

ἐδ ἐτό **Φλουράνε!**

ῥητ κωτῶτινι κωτ κέ ἰ κ ῥερεκωφ κῶδ

Ὅτε αἱ ἀπεμπολημένοι τῶν δημοσιο-
γράφων τῆς Εὐρώπης συνειδήσεις ἠγόρευον
ἐκθύμως ὑπὲρ τοῦ μουσουλμάνου δεσπότου,
τὸν λίθον τοῦ ἀναθέματος κατὰ τῶν ὑπὲρ τῆς
ἐλευθερίας ἐξεγερθέντων Κρητῶν ρίπτου-
σαι, — οἱ δὲ μεγάλοι τῶν λεγομένων χριστι-
ανικῶν δυνάμεων διπλωμάται καὶ οἱ ἰσχυροὶ
τῆς γῆς ἀναλγήτως ἔδλεπον, ὑπὸ τῶν βαρ-
βάρων τῆς Ἀσίας στιφῶν, σφαζομένους μυ-
ριάδας ἀσθενῶν ὄντων, καὶ ἐν ποταμοῖς αἵ-
μάτων πνιγομένους τοὺς εὐγενεστέρους τῆς
καρδίας τοῦ κρητικοῦ λαοῦ παλμούς, — σύ,
σφριγὼν τότε καὶ πλήρης νεότητος καὶ ζωῆς,

...! κωφουροκ

ὅτε μὲν ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῆς θεοτρόφου Ἰδης
κατὰ τοῦ ἀσιανοῦ δεσπότη ἐμάχεσο, ὅτε δὲ
διὰ φλογεράς κ' ἰ ἐκ τῶν μυχιαιτάτων τῆς
καρδίας σου ἐξερχομένης εὐγλωττίας, εἴτε ἐν
δημοσίαις συναθροίσεσιν, εἴτε ἐν ταῖς ἐφημε-
ρίσι, προσεπάθεις τὸ ὑπὸ τῶν ἀργυρωνήτων
τοῦ Ἀαλῆ ὀργάνων διαστραφέν δημόσιον
τῆς Εὐρώπης φρόνημα, ὑπὲρ τοῦ ἀγωνιζο-
μένου ἀσθενοῦς νὰ ἐξεγείρης.
Δεχθεὶς τὸν τίτλον τοῦ πολίτου τῆς
Κρήτης ἐτεκμηρίωσας ἄχρι τίνος ἡ εὐγε-
νῆς σου καρδιά ἠσθάνετο τὴν πρὸς τὸν ὑπὲρ
τῆς ἐλευθερίας ἀγωνιζόμενον ἐκείνον λαὸν
ἀγάπην...
Ἐπεσεν, ὡς μὴ ὠφελεν, ἡ Κρήτη· ἔπεσεν
υποκύψασα εἰς τὴν κλινὴν τῶν ἀσθενῶν
μοῖραν !...

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ἡ εἰμαρμένη δὲν ἠθέλησε νὰ πέσῃς καὶ
σὺ μετ' αὐτῆς...
Δὲν ἐπέζησας ὅμως πολὺ. Τὸ εὐγενὲς
αἷμά σου ἔχυσας ὑπὲρ ἀγῶνος ἐπίσης ἱεροῦ
ἐπίσης δικαίου.
Ὁ κοινωνικὸς δεσποτισμὸς εἶναι ἐπίσης καὶ
ὁ πολιτικὸς μισητὸς καὶ ἀποτρόπαιος...

Φλουράνης!

Δὲν ἦσθα ξένος δι' ἡμᾶς. Οἱ παλμοὶ τῆς καρ-
δίας ἡμῶν σὲ ἠκολούθουν ἀγωνιζόμενον, καὶ
τὰ δάκρυα ἡμῶν ἔρρευσαν ἀφθονὰ ἐπὶ τῇ ἀγ-
γελίᾳ τοῦ θανάτου σου. Κατηράσθημεν δὲ
τὴν βάρβαρον χεῖρα τὴν τοιαύτην εὐγενῆ
ὑπαρξίν δολοφονήσασαν.

Ἄν δὲ κυβέρνησις φέρουσα, ὡς μὴ ὠφеле,
τὸ ὄνομα Ἑλληνική, ἔσπευσε νὰ συγχαρῇ

τοῖς δολοφόνοις σου, μὴ κατὰ τῶν Ἑλλή-
νων καὶ τῆς Ἑλλάδος βαρυθυμῆσης.

Ἄφες τοὺς Ἀθηναίους Δημητρίου τοῦ
Φαληρέως καὶ τοῦ Ἀρίστωνος νὰ κυλίσκονται
ἐν τῷ βορβόρῳ τῆς διαφθορᾶς καὶ τοῦ ἐξευτε-
λισμοῦ..

Διὰ τοὺς Ἀθηναίους τοῦ Περικλέους ἡ
μνήμη σου ἔσεται πάντοτε ἱερά...

Τὸ ὄνομά σου, ὡς καὶ τὸ τοῦ φίλου σου
Δελεκλοῦς, θέλουσι γράψει αἱ ἐπερχόμεναι
γενεαὶ πλησίον εἰς τὰ ἱερά τοῦ Ἀγίδος, τοῦ
Κλεομένους καὶ τῶν Γράκχων ὀνό-
ματα.....

Ἡ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

ΣΚΗΝΗ ΚΡΗΤΙΚΗ

Maledetto per sempre il codardo,
Cui l'onor della Patria non caglia.
Guerra, guerra al Profeta buggiardo!
Muoià, muoià il tiranno stranier!

(ΝΥΞ).

(Διάφοροι Κρήτες κάθονται συνουμιλούντες)

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Ν' ἀφήσωμεν τὰ ὅπλα, καὶ τὸν αὐχένα
νὰ κύψωμεν ἔς τοὺς Τούρκους!... Ἰδοὺ πῶς θέλει
ὁ Ἰσμαήλ... Ἡ Κρήτη νὰ προσκυνήτῃ!...
Ποτέ! καὶ τάφος τῶν τέκνων τῆς νὰ γείνη
ἀνίσως μέλλῃ. Ποτέ!... Οἱ Κρήτες ὅλοι
θάνατον μᾶλλον προκρίνουν ἢ δουλείαν...
Θάνατος! Μόνον εἰς τὰς δειλὰς καρδίας
τρόμον ἐμπνέει. Τὸν τάφον τοῦ ἀνδρείου

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ἡ δόξα ραίνει μὲ δάφνας ἀμαράντους...
 Ἀλλά, βραδύνουν! Παρέρχεται ἡ ὥρα,
 καὶ τίς ἐξεύρει μήπως ἀνακαλύψῃ
 τὴν κρύπτην μας ὁ Τοῦρκος; Ὁμμα προδότου
 μήπως ἀκολουθήσῃ τὰ βήματά μας;...

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ἀκούω πέραν ᾽ς τὴν κοίτην τοῦ χειμάρρου
 ποδοβολῆν. Ἀφεύκτως ἐκείνοι εἶναι.

ΘΡΑΣΥΜΗΔΗΣ

Καὶ ποῖος ἄλλος, εἰς ζοφεράν τοιαύτην
 νύκτα, τὸ ὄρος νὰ ἀναβῇ τολμάει;...

Β'

(ἔρχεται εἰς Κρής.)

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Πέτρε, τί φέρεις; τοὺς εἶδες; τί σοὶ εἶπον;

ΠΕΤΡΟΣ

Ἔρχονται ὅλοι, μὲ τὸν Εὐμένιον μας.

(ὀλίγαι στιγμαὶ σιγῆς καὶ συγκεντρώσεως).

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Στιγμὴ ὑψίστη! τὸ μέλλον μας, τὸ μέλλον
 τῆς προσφιλοῦς πατρίδος θάποφασίσῃ.
 Ναί, ἀδελφοί! καθ' ὅσον ἐγγίξῃ ἡ ὥρα,
 σφοδρῶς νὰ πάλλῃ ἀκούω τὴν καρδίαν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ἀνυπομονησίας ἀνδρείου εἶναι
 παλμοί! ἄς τρέμῃ τὴν ἐκκρηξιν ὁ Τοῦρκος...

(Ἀκούοντα: βήματα πλησιάζοντα)

ΘΡΑΣΥΜΗΔΗΣ

Προσοχή! φθάνουν· τὰ βήματα ἀκούω...

ΣΚΟΠΟΣ

Τίς εἶ; ὀμίλει!

ΦΩΝΗ

Κρήτη κι' Ἐλευθερία.

ΣΚΟΠΟΣ

Ἐμπρός!

ΘΡΑΣΥΜΗΔΗΣ

Ἐκεῖνοι. Μᾶς ἤλθον, τέλος πάντων.

Γ'

(Φθάνει ὁ Εὐμένιος μετὰ διαφόρων).

ΝΙΚΟΜΗΔΗΣ

Ἀδελφοί ὅλοι;

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Εἰς θάνατον κ' εἰς φλόγας.

(Ἐναγκαλιζονται)

Λάβετε θέσεις, ὦ ἀδελφοί, ᾽ς τὰς πέτρας.

Ἐχει ὁ Τοῦρκος τὰς πόλεις, τὰ πεδία,—
 κ' ἡμεῖς; τοῦ ὄρους τὴν κορυφὴν. Ἐνταῦθα
 ὁμῶς ἡ αὔρα καθαρωτέρα πνέει.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΝΙΚΟΜΗΔΗΣ

Τὰ ὄρη εἶναι τῶν αἰετῶν ἢ χώρα.
Τὰς πόλεις μόνον αἱ ὄρνιθες οἰκοῦσι. . .
Ἀλλά, σπουδαῖα ἐμάθετε, μᾶς εἶπον. . .
Μήπως ὁ Τοῦρκος θρασὺς διὰ τῶν ὅπλων
νὰ καταβάλῃ τὴν Κρήτην ἐφαντάσθη; . .

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Ἐμάντευσας. Ἀπόψε γράμματα ἤλθον,
γράμματα τοῦ Σουλτάνου, λέγοντα οὕτως :
«Ἐὰν οἱ Κρήτες τὰ ὄρη δὲν ἀφήσουν,
ἐπίστιν καὶ σέβας ὁμνύοντες ἔς τὴν Πύλην,
«διὰ τῶν ὅπλων νάναγκασθοῦν εἰς τοῦτο.»

ΝΙΚΟΜΗΔΗΣ

Διὰ τῶν ὅπλων! Τὸ λέγει ὁ Σουλτάνος;
Καὶ ὁ πασᾶς του τί λέγει; . .

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Ὅτι εἶναι

φρονῶν ἀκόμῃ οἱ χρόνοι τοῦ Μωάμεθ,
τὰ δίκαιά μας περιφρονεῖ, κ' ὑβρίζει,
καὶ ἀπειλεῖ, ὁμνύων νὰ καταστρέψῃ
ὅλους, ἀνίσως δὲν κλίνωμεν αὐχένα.

ΝΙΚΟΜΗΔΗΣ

Ἐπίορκος θὰ γίνῃ.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

Ἀγνοεῖ τάχα
Κρητὸς βραχίων τί εἶναι;

ΝΙΚΟΜΗΔΗΣ

Θὰ τὸ μάθῃ.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Αὐτὰ μαθόντες, ἐκράξαμεν ἐνταῦθα
τὸ ἄνθος ὅλον τῆς Κρήτης. Εἰς τὸ ὄρος,
ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ οὐρανοῦ, τὸ δῖμα
τοῦ αἰωνίου Πατρὸς μᾶς βλέπει μόνον.
Μόνον τὰ νέφη τοῦ οὐρανοῦ θ' ἀκούσουν
τὰ σχέδιά μας, κ' οἱ κάμποι θὰ ἰδῶσιν
αἶφνης τὸ ἔργον. Εἴθε τῆς Κρήτης ὅλοι
γνήσια τέχνα;

ΠΑΝΤΕΣ

Καὶ τίς νὰ ἀμφιβάλῃ
τολμᾷ; Ὑπάρχει; . . Τὸ ξίφος μας ἀμέσως
θέλει τὸν κάμει νὰ μεταβάλῃ γνώμην.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Εὐγε, ἀνδρεῖοι! Τοὺς ἀδελφούς μου ὅλους
τοιούτους θέλω. Τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν σας,
ἀστράπτων εἰς τὰ σκότη, μοὶ λέγει: «Ἦλθεν
ἡ ὥρα πλέον ν' ἀνεγερθῇ ἡ Κρήτη!»

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

Τί! σέβας θέλει ὁ Τοῦρκος; ὦ! ἄς μάθῃ
ὅτι ἡ Κρήτη δὲν τρέμει, δὲν φοβεῖται
τὰ ἄγρια του στίφη.

ΝΙΚΟΜΗΔΗΣ

Οὐδ' ἐφοβήθη
ποτέ! καὶ μάρτυς εἶναι τὸ χῶμα τοῦτο.
Πότε μέ αἷμα δὲν ἐποτίσθη Τούρκων;
Πότε βαρβάρων δὲν ἔπεσαν ἔς τὰς μάχας
ἄπειρα πλήθη; ὦ! ἂν οἱ Τοῦρκοι σφάζουν,
σφάζουν γυναῖκας καὶ γέροντας καὶ βρέφη.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

*Αν λησμονῇ ὁ Τοῦρκος τὰ παρελθόντα,
ἔστω· ἄς ἔλθῃ, ἄς φέρῃ τοὺς ἀνδρείους
στρατοὺς τοῦ ὄλους, μὲ σίδηρα νὰ δέσῃ
ἡμᾶς· κανεῖς μας δὲν θέλει ἀποφύγει
νὰ ἀντικρύσῃ τοὺς νέους ἡρώας του.
*Αν ἀμφιβάλῃ, ἄς δοκιμάσῃ πάλιν
οἱ Κρήτες τί ἀξίζουν. Δὲν εἶναι πρώτη
φορὰ ὁ Τοῦρκος τὰ ξίφη μας νὰ φύγῃ.

ΝΙΚΙΑΣ

Εἰς τὸν ἀγῶνα θ' ἀποδυθῶμεν μόνοι,
ἢ βοηθός μας κανεῖς θέλει προβάλει;

ΠΟΛΛΟΙ

Τί! μὴ ἡ Κρήτη δι' ἑαυτὴν δὲν φθάνει;...

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

*Ἐπειτα, πέραν 'ς τῶν Ἀθηνῶν, 'ς τῆς Σπάρτης
τὰ ὄρη πνέει ἐλευθερίας αὔρα.
Καὶ τί! φρονεῖτε τὰ τέκνα τῶν ἡρώων
νὰ λησμονήσουν τοὺς ἑαυτῶν πατέρας;
Μή, πρὸς Θεοῦ! τοιούτους βλασφήμους λόγους
κανεῖς προφέρῃ! Εἴν' Ἑλληγες, καὶ φθάνει. . .

ΝΙΚΙΑΣ

Καὶ τῆς Ἡπείρου τί πράττουσι τὰ τέκνα;
Τῆς Θεσσαλίας οἱ λέοντες τί κάμνουν;
Οἱ Μακεδόνες τὴν Πέλλαν λησμονοῦσι;

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Νάρκη θανάτου τὰ μέλη των δεσμεύει.
Πλὴν, τί μᾶς μέλει; Ἐὰν ἐκεῖνοι θέλουν
νὰ ᾔναι δοῦλοι.

ΝΙΚΟΜΠΔΗΣ

*Ἀς ᾔναι. Ἐγεννήθη
πρῶτον ὁ δοῦλος, ἔπειτα ὁ δεσπότης,
καθὼς οἱ βόες πρὸ τοῦ ζυγοῦ. Ἡ Κρήτη
νὰ ᾔναι δούλη δὲν θέλει, καὶ τὸ ξίφος
ἔλκει γαλοῦσα τοὺς θέλοντας 'ς τὴν πάλιν.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Λοιπόν, ὦ ἄνδρες, αὔριον τὴν πρωίαν
ἐνοπλοὶ πάντες εἰς τὰ στενὰ τοῦ ὄρους
ἄς εὐρεθῶμεν. Ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην
ἄκραν τῆς Κρήτης ἄς ἀκουσθῇ συγχρόνως
τοῦ τουρκοφθόρου ὁ κρότος πυροβόλου.
Ἐλευθερία καὶ Ἑνωσις ἢ Τάφος
τὸ σύμβολόν μας, ὦ ἀδελφοί, ἄς ᾔναι.

ΝΙΚΙΑΣ

Ἐλευθερία καὶ Ἑνωσις ἢ Τάφος
τὸ σύμβολόν μας ἔστω. Τίς ἀντιτείνει; . . .
Ταύτην ὑψοῦντες τὴν ἱερὰν σημαίαν,
εἰς τὸν ἀγῶνα, ὦ ἄνδρες, ἄς ριφθῶμεν.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Εἶναι ὥρατος ὁ θάνατος, ἂν ἔλθῃ
εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης. Ὁ ἀνδρεῖος
φαιδρὸς τὸν βλέπει ἐρχόμενον καὶ χαίρει.
Ἀγγέλους βλέπει τὸν στέφανον τῆς δόξης
ἐπάνωθέν του κρατοῦντας νὰ προσμένουν.
Τρεῖς εὐτυχῆς ἐκεῖνος, ὅστις 'ς τὴν μάχην
ὑπὲρ πατρίδος πέσῃ. Ἡ ἱστορία
τὸ ὄνομά του εἰς ἱερὰς σελίδας

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

θὰ ἀναγράψῃ. Τὰ τέκνα του, ἐν μέσῳ
τοῦ πλήθους, θὰ βαδίζουν ὑπερηφάνως,
διότι φέρουν ἑς τὰς φλέβας των τὸ αἷμα
ἐκείνου, ὅστις ἔσωσε τὴν πατρίδα.

ΝΙΚΙΑΣ

Ἀλλὰ, καὶ ποῖα, ἂν ἐπιζήσῃ, δόξα!...
Ὅταν πρεσβύτης ἑς τοὺς δρόμους θὰ βαδίζῃ,
θέλει θαυμάζουν τὰ τρέμοντά του μέλη
λαοὶ καὶ ἡγεμόνες...

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Ναί, ἀδελφοί μου.

Τίνος καρδία δὲν φλέγεται εἰς ταύτην
καὶ μόνον τὴν ιδέαν; Ποῖος ἀνδρεῖος
ἀνυπομόνως τὴν ὥραν δὲν προσμένει
νὰ ἐφορμήσῃ ἑς τὰς φάλαγγας τῶν Τούρκων;
Εἶναι πολλοὶ οἱ Τούρκοι! Πολλοὶ ἄς ᾔναι!
Στήθῃ ἀνδρείων τὰ πλήθη δὲν τρομάζουν.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

Ναί, πιστευσέ το. Δὲν βλέπομεν τὴν ὥραν
μὲ τοὺς τυράνους ἡμῶν νὰ μετρηθῶμεν.
Ἄς φέρουν ὅπλα νέα καὶ ταχυβόλα.
Τὰ ὅπλα θέλουν καὶ στήθῃ καὶ καρδίαν.
Διὰ ἡμᾶς τὰ φέρουν. Ἄνανδρα στίφῃ
ἡχρειωμένων δούλων πῶς θὰ τολμήσουν
ὄσιν ἀνδρείων καὶ ν' ἀντικρύσουν μόνον;
Δουλεύουν ὅσοι θέλουν νὰ ᾔναι δούλοι.
Σπᾶ ὁ ἀνδρεῖος τὰ σιδήρεα καὶ ἔξω
ρίπτεται, φλόγας καὶ θάνατον σκορπίζων.

Ὁ δειλὸς τρέμει τὸν συριγμὸν τῆς σφαίρας
ἀκούων μόνον· ἀλλ' ὄχι ὁ ἀνδρεῖος.
Ρίπτεται οὗτος ὅπου φρικτὴ ἡ μάχη
ἀνάπτει, καὶ τὴν νίκην μετὰ τῆς δόξης
νὰ κηρυχθῶσιν ὑπὲρ αὐτοῦ βιάζει.

ΝΙΚΙΑΣ

Ἀρκοῦσι ταῦτα. Ν' ἀποσυρθῶμεν πρέπει,
ὅπως ἐτοιμοὺς μᾶς εὔρῃ ἡ πρωία.

ΕΥΜΕΝΙΟΣ

Ὅχι, ὦ γέρον· κανεῖς, κανεῖς μὴ φύγῃ,
πρὶν ἢ ἑστὸν Πλάστην ἐδῶ προσευχηθῶμεν.
Μὴ λησμονῶμεν τὸν ὕψιστον προστάτην,
Ἐκεῖνον ὅστις τοὺς ἀσθενεῖς ὑψώνει,
τοὺς ἀλαζόνας καὶ φαύλους καταβάλλων.
Ναί, ἀδελφοί· ἑς ἐκεῖνον ἄς ὀρκισθῶμεν
ἢ ἐλευθέραν νὰ κάμωμεν τὴν Κρήτην
ἢ νὰ σφαγῶμεν. Ἡ ὑπαρξίς τῶν δούλων
εἰς τὸν Θεόν μας εὐπρόσδεκτος δὲν εἶναι,
ὅθεν οἰκτίρμων τὸν ὄρκον μας θ' ἀκούσῃ.

ΑΠΑΝΤΕΣ

Νὰ ὀρκισθῶμεν, νὰ ὀρκισθῶμεν ὅλοι.

ΕΥΜΕΝΙΟΣ

Θεὲ τῶν ὄλων, τῶν ἀδυνάτων πάτερ,
ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπίβλεψον οἰκτίρμων.
Τὸ αἷμα τῶν ἀθῶων ἀχνίζει ἐτι
εἰς τὰς ὠραίας τῆς Κρήτης πεδιάδας.
Τετρακοσίων ἐτῶν ζοφῶδες σκότος,
ἀκολασίαι καὶ ἀρπαγαὶ καὶ φόνοι,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

καταπιέζουν τὸν ἐκλεκτὸν λαόν σου. Ὁ Αἱμάτων, ὅχι, δὲν μᾶς ὠθεῖ ἔς τὰς μάχας βδελυρὸς ἔρως· ἀλλὰ ἐλευθερίας. Αὕτη δὲ εἶναι πρωτότοκός σου κόρη. Ὑπὲρ πατρίδος νὰ φονευθῶμεν ὅλοι ὁμνύομεν ἐνταῦθα. Καὶ ἂν κανεῖς μας φύγη, ἢ ρίψη τὰ ὅπλα, ἢ μὲ Τούρκον κάμη συνθήκας φιλίας καὶ εἰρήνης, πρὶν ἐλευθέραν τὴν Κρήτην χαιρετίσῃ, κατηραμένος ἔστω. Νὰ κατακαύσουν τοῦ οὐρανοῦ αἱ φλόγες αὐτόν, τὰ τέκνα, τὴν γενεάν του ὅλην. Ἄτιμος μόνον ἡ μνήμη του νὰ μένῃ.

ΑΠΑΝΤΕΣ

Ἄτιμος ἔστω !

(Βροντᾶ)

ΕΥΜΕΝΙΟΣ

Βροντᾶ. Ὁ Πλάστης τὸν ὄρκον μας ἐδέχθη.

Δ'

(Φθάνει ἄγνωστος τις περιτετυλιγμένος ἐντὸς μανδύου)

ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Νέος τὴν ἡλικίαν, κ' ἐγὼ μαζί σας εἰς τὴν πατρίδα προσφέρω τὴν ζωὴν μου. Ἀληθές, ὅτι βραχίονας δὲν φέρω ἐξησκημένους, καρδίαν ὅμως πλήρη εὐγενοῦς τόλμης. Φαιδρὸν θὰ μὲ ἰδῇτε εἰς τὸ πλευρόν σας τὸ αἷμά μου νὰ χύνω.

Νὰ μὲ δεχθῇτε ἐλπίζω, καί τοι νέον, εἰς τοὺς κινδύνους, ἔς τὰς μάχας σύντροφόν σας.

ΝΙΚΙΑΣ.

Εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης τίς τοὺς νέους θὰ ἐμποδίσῃ νὰ δράμωσιν; Ἐκεῖνος εἶναι προδότης. Ἐκεῖνος εἶναι Τούρκος. Ἐμὲ αἱ χεῖρες τρέμουν. Ποτὲ ἡ σφαῖρα δὲν πίπτει ὅπου τὴν ἀποστέλλει τ' ὄμμα. Ἀλλὰ οἱ νέοι ! Ἐκείνους ἡ πατρίς μας Σήμερον ἔχει καὶ στήριγμα κ' ἐλπίδα.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ.

Οἱ πλεῖστοι ὅμως αὐτῶν, βεβυθισμένοι εἰς τὰς τρυφάς, τὴν μάχην φεύγουν, τρομάζουν.

ΝΙΚΙΑΣ.

Πταίουσιν οἱ πατέρες. Ἐκεῖνοι οὕτω τοὺς ἀνατρέφουν... Υἱός μου ν' ἀποφύγῃ τὴν μάχην ! Ὁχι... Ἐγώ, μ' αὐτὰς τὰς χεῖρας, τὴν κεφαλὴν του θὰ ἐλοπτον. Ἀτίμου πατὴρ νὰ ᾤμαι, ὅχι, ποτὲ δὲν θέλω. Υἱὸν ἂν εἶχον, θὰ ἐβλεπον...

ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Δὲν ἔχεις

υἱόν, ὦ γέρον; Λοιπόν, τίς εἰς τὰς μάχας θὰ μένῃ ἔς τὸ πλευρόν σου, νὰ σὲ στηρίξῃ;... Κ' ἐγὼ δὲν ἔχω πατέρα· εἶμαι μόνος. Υἱὸν μὲ θέλεις;

ΝΙΚΙΑΣ.

Υἱόν ! τί εἶπες, νέε;

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ἀποφασίζεις νὰ κόψῃς τὰ πτερὰ σου;
Ἐν πτώμα ἔς τὴν ζωὴν σου νὰ δέτῃς θέλεις;

ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Τὸ θέλω.

ΝΙΚΙΑΣ.

Ἔστω υἱὸν μου σ' ὀνομάζω.
Εἰς τοῦ πατρός σου λοιπὸν ἐλθέ τὰ στήθη,
ἵνα σέ σφίγῃ... Ἀλλὰ τί ἔχεις; τρέμεις;
Φύγε· υἱοί μου οἱ τρέμοντες δὲν εἶναι.
Βλέπεις νὰ τρέμω ἐγώ; Νὰ μὲ στηρίζῃς
ἤθελες εἰς τὰς μάχας;... Τέκνον δειλίας!
Ἀκόμῃ αἶμα ποταμηδὸν νὰ ρέῃ
δὲν εἶδες· ὅπλων δὲν ἤκουσες ἀκόμῃ
κλαγγὴν καὶ κρότους βροντῶντων τηλεβόλων,
καὶ τρέμεις; Φύγε· υἱὸν μου δὲν σέ θέλω...
Ἀλλὰ τί κρύπτεις τὸ πρόσωπον; Τὸ αἶσχος
θέλεις νὰ κρύψῃς; Φοβεῖσαι καὶ τὰ σκότη;
Μὴ σέ ἰδῶσιν; Ὅχι· ἐλθέ, ἀνίσως
ἐρυθρίᾳς νὰ ἰδῶ... Ἀλλὰ, τί βλέπω;
Ἐλένη!... εἰς τοιαύτην ὥραν σὺ τρέχεις
ἐδῶ ἔς τὸ ὄρος; Τί θέλεις; Λέγει.

ΕΛΕΝΗ.

Πάτερ,

ἤρχομην νὰ σέ εὕρω. Σ' εἶδον ν' ἀφίνης,
παρὰ τὰ εἰθισμένα, νύκτα τὸν οἶκον,
κ' ὑπώπτευσσα ἀμέσως. Ἀνησυχία
μὲ ἔτρωγε. Σ τὰ στήθη ἤκουον βράζον
Τὸ νεαρόν μου αἶμα. Ἀ! νὰ μὴ ἦμαι
Ἀνὴρ!... Σ τὸν νοῦν μου τόσαι καὶ τόσαι ἤλθον
ὑπὲρ πατρίδος τὴν μάχαιραν ζωσθεῖσαι.

Ἀνὴρ ἐνδύθην, κ' ἔτρεξα νὰ σᾶς εὕρω.
Σᾶς εὗρον τέλος, καὶ μεθ' ὑμῶν θὰ μείνω.
Ἐὰν νὰ τρέμω μὲ εἶδες, μὴ δειλίας
ἐκλάβῃς τρόμος ὅτι ἐκεῖνος ἦτο.
Ἐτρεμον μόνον μὴ μὲ γνωρίσῃς· μήπως
δὲν μὲ ἀφήσῃς εἰς τὸ πλευρόν σου, πάτερ,
νὰ ἀποθάνω. Τώρα ἰδέ, δὲν τρέμω.

ΝΙΚΙΑΣ.

Χαρὰ ὅποια! ὅποια εὐφροσύνη!
Προκαλῶ τώρα τὸν θάνατον ἄς ἔλθῃ.
Θύγατερ φίλῃ, νέαν ζωὴν μοὶ δίδεις.
Ν' ἀναγενᾶται ἔς τὰ στήθη μου ἡ τόλμη
τῶν πρώτων χρόνων αἰσθάνομαι. Τῶν Τούρκων
τὰς μυριάδας, τοὺς στόλους, τὴν μανίαν,
περιφρονῶ διότι, ἂν ἀποθάνω,
ἀσθενῇ ὄντα τὸ γῶμα νὰ βαρύνουν
δὲν καταλείπω, οὐδὲ υἱοὺς ἀνάνδρους.

ΕΥΜΕΝΙΟΣ.

Εὐγενὴς Κόρη! ταχύπτερος ἡ φήμη
ἀπὸ τὴν μίαν ἄχρι τῆς ἄλλης ἄκρας
τοῦ κόσμου θέλει τὸ ὄνομά σου φέρεται,
νὰ καταισχύνῃ τοὺς χαύνους, τοὺς ἀνάνδρους.
ὦ ἀδελφοί, θαρρεῖτε! Ἔθνος τοιαύτας
ἔχον γυναῖκας δὲν θ' ἀποθάνῃ δοῦλον.
Ἄς ἀρυσθῶμεν ἐκ ταύτης νέον θάρρος.
Ἦ νὰ ἰδῶμεν τὴν Κρήτην ἐλευθέραν,
ἢ ὅλους νὰ καλύψῃ ἐνδοξος τάφος.

ΑΠΑΝΤΕΣ.

Ἦ νὰ ἰδῶμεν τὴν Κρήτην ἐλευθέραν,
ἢ ὅλους νὰ καλύψῃ ἐνδοξος τάφος.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΠΑΡΑΚΙΝΗΣΙΣ ΜΑΝΑΣ

Παιδάκι μου, δὲν ἀγροικᾷς τί γίνεται ἐκεῖ πέρα ;
 Δὲν ἀγροικᾷς τῇ χλαλοῇ, τὸν κρότο, τὴν ἀντάρρα ;
 Σηκώθη ἡ Κρήτη 'ς τ' ἄρματα καὶ πελεναίει τοὺς
 [Γούρκους,
 Καὶ σειοῦνται γύρω τὰ βουνά, κ' ἡ θάλασσαις μουγ-
 [κρίζουν.
 Χύνει χιλιάδες ἡ Τουρκιά, κ' ἡ Ἀραπιά μυριάδες,
 Κ' οἱ Κρητικοὶ εἶναι μοναχοὶ καὶ σὰ θεριά παλεύουν.
 Εἶναι φαρμάκι ἡ σκλαβιά, τοὺς τόπους φαρμακώνει.
 Οὔτε χορτάρι γίνεται, οὔτε λουλούδι ἀνθίζει.
 Κλαίει ὁ σκλάβος τῇ λαμπρῇ, σὰν τοῦ θανάτου ἡμέρα,
 Γιατί χαρά ἐδῶ 'ς τὴ γῆ γιὰ ἐκείνονε δὲν εἶναι.
 Δὲν βγαίνει Ὁ ἥλιος γιὰ ἐκείνονε, φειγγάρι δὲν προβαίνει,
 Καὶ τὰ ἀστέρια τὰ χρυσὰ θαμπὰ-θαμπὰ τὰ βλέπει.
 Ποιὸς ἄνθρωπος ἔχει καρδιά καὶ σκλάβος θέλει νᾶναι;
 Ποιὸς ἄνθρωπος ἔχει καρδιά καὶ δε βοηθάει τὸ σκλάβο;
 Ὅταν ὁ σκλάβος τ' ἄρματα 'ς τὸν τύραννο ἀσχηκόνει;
 Ἄ ! πῶς φθονᾷ τὰ νειάτα σου, παιδί μου· τὸ τουφέκι
 Θάρπαζα καὶ θὰ πέτουνε 'ς τῆς κρήτης τὰ λημέρια·
 Κι' ὁ κόσμος θὰ ξανάβλεπε μίαν ἀδελφή τῆς Χαϊδώς.

Καὶ τί ! νὰ βράζη δὲν ἀκοῦς τὸ αἷμά σου, παιδί μου;
 Τί θὰ εἴπῃ ὁ πατέρας σου ; Ψηλάθε σὲ κυττάζει
 Καὶ ὑντρέπεται γιὰ σένα· Κ' ἡ ἄμοιρή σου μάνα
 Τὴν ὥρα ποῦ σ' ἐγέννησε θέλεις νὰ καταριέται,
 Καὶ νὰ ζηλεύῃ τς' ἄκληρες κ' ὅσες παιδιὰ δὲν ἔχουν;
 Ὅχι, παιδί μου· ἄφησε 'ς τῆς ἀτιμιᾶς τὴ λάσπη
 Νὰ σέρνωνται ὅσοι τὸν παρὰ 'ς τὸν κόσμον προσκυνᾶνε.
 Γιατί, γιατί τ' ἀδέρφια σου, παιδί μου, νὰ μὴ ζοῦνε ;
 Μὲ τί χαρὰ θὰν τᾶβλεπα 'ς τὸν πόλεμον νὰ πηαίνουν !
 Καὶ σκοτωμένα ἀντᾶφερναν, 'ς τὸν τάφο τους ἀπάνου
 Κάθε χρονιά, ὅσο ἔζουνα, θάκανα πανηγύρι.
 Ἐκεῖνα μοῦ πεθάνανε, κ' ἐσὺ ἔμεινες μονάχο.
 Καὶ δὲν ἔχω, ἀπὸ σένα, νὰ δώσω 'ς τὴν πατρίδα..
 Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ σπαθί ποῦ κρέμεται 'ς τὸν τοῖχο ;
 Παιδί μου, εἶν' τοῦ πατέρα σου· 'ς τὸν πόλεμον τὸ
 [φόρει·
 Κ' οἱ Τοῦρκοι ὅταν τὸ βλέπανε ν' ἀστράφτῃ γυμνω-
 [μένο,
 Ἐπερναν κάμπους καὶ βουνά, τρέμοντες ἀπ' τὸ φόβο.
 Ἦσουν μικρό· ὁ πατέρας σου 'ς τὴν ὑστερή του ὥρα
 Μ' ἐκάλεσε, μοῦ τῶδωσε, καὶ μοῦπε : « Φύλαγέ το,
 Καὶ τοῦ παιδιοῦ μας δόσε το, σὰ ἰδῆς καὶ μεγαλώσῃ.
 Καὶ πὲς του πῶς κληρονομιά μονάχη αὐτὸ τ' ἀφίνω,
 Κληρονομιά ποῦ μὲ τιμὴ στολίζεται καὶ δόξα. »
 Παιδάκι μου, ξεκρέμασ' το· ξεκρέμασ' το καὶ τρέξε
 Ἐκεῖ ὅπου ἡ δόξα κ' ἡ τιμὴ κράζουν τὰ παληκάρια.
 Κι' ἂν ἐπιστρέψῃς μὲ πληγαῖς τὰ στήθια σου γεμάτα,
 Ποιὰ δόξα γιὰ τὴ μάνα σου καὶ ποιὰ τιμὴ, παιδί μου;
 Καὶ ἂν σοῦ μέλῃ θάνατος, παρ' τὴν εὐχή μου τώρα,
 Κ' ἓνα φιλί... 'ς τὸν οὐρανὸ ψηλά σὲ ξαναβλέπω,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Καὶ μὲν ἔνα σκύλο σύντροφο πλαγιάσαμε 'ς τὸ δρόμο.
 Ἄοι! μικρὲ μου ἀδελφέ! ἄοι! φτωχὴ ἀδελφὴ μου!
 Πῶς θὰ σᾶς θρέψω; μ' ἔχετε μάνα σας καὶ πατέρα.
 ὦ! λυπηθῆτε, χριστιανοί, τὴν τύχη τὴν κακὴ μου!
 Γλυτῶστέ με· πεθαίνομε ὡς ἂν προβάλ' ἡ μέρα...

ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Ποίημα τῆς Κας Μαρίας Ρατάτση.

(Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

Ὁ οὐρανὸς κατάμαυρος, οἱ ἄνεμοι μου γκρίζουν
 Πεῖνα καὶ κρύο τὰ ἔρημα σκληρὰ μᾶς βασανίζουν.
 Λίγο ψωμί, λίγη φωτιὰ δόσετε, 'ς τὸ θεό σας,
 Εἰς τάρφανά ποῦ τρέμουνε ἔξω ἀπ' τὸ χωριό σας...
 Ἐσφαξε τὸν πατέρα μας τῶν Τούρκων τὸ μαχαίρι.
 Τὰ σπῆτια μας εἶναι σωρός, καὶ ἡ φωτιὰ σβυμένη.
 Μᾶς κυνηγοῦν. Ἡ μάνα μας 'ς ἀγνωστὰ ἄγρια μέρη
 Τρέχει, τραβῶντας τὰ μαλλιά, τρελλή, ξεφρενιά-
 [σμένη]...
 Ἄ! κάνει κρύο 'ς τὸ βουνό, καὶ ποῖος θὰ μᾶς ζεστάνῃ
 'Σ τὸ βράχο, ὅπου ἄτυλο τὴ νύχτα μᾶς προσφέρει;
 Μὴ ὁ χειμῶνας 'ς τάρφανά ἐλεημοσύνη κάνει;
 'Σ τοὺς κάμπους κι' ἂν πατήσουμε, χιόνι κ' ἐκεῖ μᾶς
 [δέρνει].

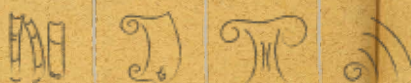
Ὁ οὐρανὸς κτλ.

Φεύγομε, φεύγομε ἀπὸ χθές, δὲν ξεύρουμε ποῦ πάμε,
 Καὶ ἡ μισή μας ἡ ζωὴ ἐχάθηκε ἀπ' τὸν τρόμο.

Κρασί, νερό δὲν ἔπιαμε, δὲν εἶχαμε νὰ φάμε,
 Καὶ μὲ ἓνα σκύλο σύντροφο πλαγιάσαμε 'ς τὸ δρόμο.
 Ἄοι! μικρὲ μου ἀδελφέ! ἄοι! φτωχὴ ἀδελφὴ μου!
 Πῶς θὰ σᾶς θρέψω; μ' ἔχετε μάνα σας καὶ πατέρα.
 ὦ! λυπηθῆτε, χριστιανοί, τὴν τύχη τὴν κακὴ μου!
 Γλυτῶστέ με· πεθαίνομε ὡς ἂν προβάλ' ἡ μέρα...

Ὁ οὐρανὸς κτλ.
 Κυ·τάξετε τὰ πόδι μας χώνουντα μεσ' τὸ χιόνι!
 Τὰ γόνι τὰ μας τρέμουνε· ὁ θάνατος μᾶς φθάνει.
 Δὲν ἔχουμε ἄλλη δύναμι· ὁ ἄκρ μας παγώνει...
 Νὰ πάμε ποῦ; δὲν ξεύρομε· κλοῦθε χρυσὸ κάνει.
 Ὁμιμένα! νὰ πεθάνουμε ἔτσι παιδιὰ εἶναι κρίμα!...
 Κ' ἔπειτα, ἄγρια πουλιὰ νὰ φάνε τὸ κορμὶ μας!...
 Ἐμᾶς, ὅπου ἐπιστεύαμε, ἂν μᾶς δεχτῇ τὸ μνημα,
 Μ' ἄνθη νὰ τὸ στολίσουνε θλιμμένοι οἱ ἐδικοί μας!
 Ὁ οὐρανὸς κτλ.

Ὁμιέ! καμμιὰν ἀπάντησι! κι' ὅλο λυσσάει τὸ χιόνι·
 Ἀδέλφια μου, τί ἔχετε; καὶ πῶς δὲν μοῦ μιλεῖτε;
 Μὴ κλαῖτε, μὴ σωπάσετε· αὐτὸ μὲ θανατόνει.
 Ἐλᾶτ' ἐδῶ 'ς τὰ στήθια μου· κοντά μου στρυμωχθῆτε.
 Κ' ἐμέ, κ' ἐμέ τὸ ἄμοιρο, μ' ἐπέθανεν ὁ κόπος.
 Σδύν' ἡ φωνή· τὰ μάτια μου, ὠοιμένα! κλειοῦν κ'
 [ἐκεῖνα].
 Τὸ σταῦλό σας ἀνοιξτέ μας, κι' ἂν ἦναι κι' ἄλλος
 [τόπος]
 Χειρότερος μᾶς ἔσθυσαν τὸ κρύο καὶ ἡ πεῖνα...
 Ὁ οὐρανὸς κτλ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Θυμοῦμαι· τὸ φθινόπωρο ἐπήαινε νὰ τελειώσῃ,
 Ποῦ ἀπ' τὸ χωριό μας νὰ διαβῇ εἶδα γέρο δερβίση.
 Τὴν εὐλογία τοῦ ἐτρέχανε οἱ Τοῦρκοι νὰν τοὺς δώσῃ.
 Καὶ ἄκουσα 'ς τὴ γλῶσσά μας αὐτὰ νὰ τραγουδήσῃ:
 «'Σ τὸν κόσμον μόνος βασιλειᾶς, ἀκούσετε ραγιαδες,
 »Εἶν' ὁ Σουλτάνος· οἱ πιστοὶ ὅλοι τὸν προσκυνᾶνε·
 »Μία ματιά του μοναχὰ τοὺς ἄλλους βασιλειάδες
 »Νὰ τρέμουν ἀπ' τὸ φόβο τους κάνει καὶ νὰ σωπᾶνε.
 »Μία φορὰ ἕνας ἄπιστος σκύλος εἶχε τολμήσει,
 »Τοῦ τόπου του αὐτοκράτορας, σείκης, ἡγεμόνας,
 »Ἐπαναστάτης νὰ γενῇ, τὴν πίστι νὰ πατήσῃ
 »Ποῦ νὰ φυλάῃ ὠρκίσθηκε ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνας.
 »Νὰ στείλω τὸν ἀνίκητον στρατό μου,—ὁ Σουλτάνος
 »Εἶπε—ὦ! εἶν' ἀχρείαστο, μὰ τὴν ἁγία Μέκκα.
 »Μὲ φθάνει νὰ τιμωρηθῇ ὡς πρέπει αὐτὸς ὁ νάνος,
 »Νὰ πάῃ τῆς Φράντσας ὁ πασσαῖς, τς' Ἀγγλίας ἢ
 [γυναῖκα.

»Σὰν τᾶχουσιν, ἐτρέξανε ὅλο χαρὰ γεμάτοι.
 »Μεγάλῃ ἦταν ἡ τιμὴ ποῦ ἐλάβαιναν οἱ σκύλοι.
 »Εἰς τοῦ Σουλτάνου ἀνέβηκαν κ' οἱ δύο τὸ παλάτι,
 »Καὶ ἀπίθωσαν 'ς τὸ χέρι του τὰ τρέμοντά τους χεῖλη.
 »Χρόνια πολλὰ ἐβάσταξεν ὁ πόλεμος μὲ λύσαν.
 »Κανεῖς, κανεῖς δὲν τὸν ξεχνᾷ, ὅσοι ἂν περάσουν χρόνοι.
 »Χρυσάφι ἐπῆε ἀμέτρητο, πολλὰς ζωαῖς ἐσβύσαν,
 »Κι' Ἀγγλοφραντσέζους ἄμετρος ἢ Μοσκοβιά πλα-
 [κόνει.
 »Εἰς τοῦ προφήτη τὸν υἱό, τὸν ἐνδοξο Σουλτάνο,
 »Τιμὴ καὶ δόξα· ἄπειρῃ εἶναι ἡ δύναμί του.
 »Τὸν ροῦσσον αὐτοκράτορα, ἐπαναστάτη νάνο,
 »Οἱ Φράγχοι ἐτιμωρήσανε εἰς μόνῃ τῇ φωνῇ του.

»Ἀλλὰ χ' ἐκμπερ.—'Ολούθενε τὴν εὐτυχία σκορ-
 [πίζει.

»Μὲ χέρι παντοδύναμο, μὲ πλούσια εὐσπλ. αγγνία
 »Χρυσάφι, θρόνους, δύναμι εἰς τοὺς πιστοὺς χαρίζει,
 »Κι' ὅλοι θωροῦν τὸ νεῦμά του μόνῃ τους εὐτυχία.
 »'Ω! εἶναι παντοδύναμος· ἕνα του βλέμμα φθάνει
 »Παλάτια κι' ἀχυρόσπητα νὰ κάψῃ, νὰ φλογίσῃ.
 »Οἱ Ἀγγλοι εἶναι περήφανοι· μία γυναῖκα βάνει
 »Βασίλισσα 'ς τὸ θρόνον τους γιὰ νὰ τοὺς τιμωρήσῃ.»
 'Ο οὐρανὸς κτλ.

Τώρα τὸ βλέπω ἔλεγεν ἐκεῖνος τὴν ἀλήθεια.
 Νά, ἡ Εὐρώπη ἀναίσθητη μένει 'ς τὰ βάσανά μας.
 Ἐχει, ὡς λένε, ἀμέτρητα πλούτη· μικρὴ βοήθεια
 Ὅμως δὲν στέλνει καὶ 'ς ἐμᾶς νὰ πάψῃ τὰ κακά μας.
 Ὁμιέ! ἡ νύχτα προχωρεῖ, κι' ἄνθρωπος δὲν διαβαίνει.
 Μέσα 'ς τὸ χιόνι καὶ οἱ τρεῖς πρέπει νὰ κοιμηθοῦμε.
 Τρέμετε, ἀδελφάκια μου; Κ' ἐμὲ ἡ καρδιὰ κρυαίνει!..
 Ἐλατ' ἐδῶ γιὰ ὕστερη φορὰ νὰγκαλιαστοῦμε.
 'Ο οὐρανὸς κτλ.
 Ἀγκαλιασθήκανε ἐκεῖ σφιχτὰ-σφιχτὰ τὰ τρία,
 Ὡσὰν πλεμμάτι ὁποῦ κανεῖς δὲν ἐμπορεῖ νὰ λύσῃ.
 'Σ τὸ χιόνι ἀπάνου ἐπλάγιασαν. Ὁμιέ! τί δυστυχία!
 Ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἐμελλε κανένα νὰ ζυπνήσῃ..
 Ἑλληνες! ἡ πατρίδα σας, διέτε, ψυχομαχάει
 Ὡσὰν αὐτὰ 'ς ὀλέθριον ὕπνο τὴν παραιτεῖτε;
 Γιὰ τὸ Θεό! προσέξτε ὡσὰν αὐτὰ μὴν πάῃ.
 Εἶναι ἐλπίδα, ἂν ἐσεῖς ἀδελφικὰ ἐνωθῆτε.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΡΗΤΗΝ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Paul Durand).

Ὁ μὴ φέρων τῆς δουλείας τὰ δεσμὰ αὔραν ἐκεῖνος
Ἐπνευσεν ἑλευθερίας εἰς καιροὺς παρῳχημένους.
Τῶν προγόνων του τὸ κλέος ἐνθυμεῖται. Καὶ ὁ θρῆνος
Τοῦ τυραννουμένου Γένους
Τῶν πατέρων του τὸ αἶμα εἰς τὰς φλέβας του θερ-

μαίνει,
Κ' εἶναι Κόλασις ἀγρία δι' αὐτὸν ἡ Οἰκουμένη.
Μία κίνησις, καὶ φθάνει. Τὰ δεσμὰ του τεθραυσμένα
Μετὰ θάρρους εἰς τὴν ὄψιν τῶν τυράννων του τινάσσει.
Καὶ ἐνῶ τὰ δοῦλα πλήθη μένουσιν ἐκπεπληγμένα,
Αὐλακας φωτὸς ἔς τὰ νέφη ὁ βραχίων του χαράσσει.
Κ' εἰς τοῦ ξίφους του τὴν λάμψιν νέον ἄστρον ἀνα-

τέλλον
Ἐστὺς τοὺς λαοὺς προαναγγέλλει εὐτυχέστερον τὸ μέλλον.
Τὰ δεινὰ καὶ τὰς κακώσεις τῶν ἡρώων ἐνθυμεῖται.
Δύναται, καθὼς ἐκεῖνοι. καὶ αὐτὸς νὰ ὑποφέρῃ.
Οὔτε πλῆθος μαρτυρίων, οὔτε θάνατον φοβεῖται.
Κ' εἰς τὰ πρῶην δοῦλα μέρη,

Ἀκροώμενος τοὺς ὕμνους τῆς Θεᾶς Ἑλευθερίας,
Τὸν βωμὸν μετ' εὐφροσύνης ἀναβαίνει τῆς θυσίας.
Τῆς Ἑλλάδος σεπτὴ κόρη, ὦ Θεὰ Ἑλευθερία!
Σὺ μ' ἐν φύσημα τοὺς θρόνους τῶν τυράννων ἀνατρέπεις.
Ὅπου οὔτοι, σκότος, φρίκη βασιλεύει κ' ἐρημία...
Φαίνεσαι, κ' εἰς παραδείσους τὰς ἐρήμους μετατρέπεις.
Εἶναι ἔργον τῶν χειρῶν σου αἱ τοῦ Παρθενῶνος στήλαι,
Καὶ βωμός σου ἀνυψοῦνται ἱερὸς αἱ Θερμοπύλαι.
Κρήτη, Ἀθηνῶν καὶ Σπάρτης ὦ ἐφάμιλλε ἀξία!
Σὲ ἐσπάραξαν αἱ τίγρεις, πλὴν σοὶ μένει ἡ καρδιά.
Ἔτι ζῇ, καὶ τὴν θερμαίνει ἡ πνοὴ τοῦ Μίνωος σου.
Στοὺς παλμούς της ἐκ τοῦ τρόμου ὠχρίᾳ ὁ τύραννός σου.
Οὔτε δόλοι σ' ἀπατῶσιν, οὔτε τοὺς στρατοὺς φοβεῖσαι..
Κρήτη, ἦ σο ἑλευθέρα, καὶ μετ' οὐ πολὺ θ' ἄῃσαι.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

8	9	ἀγάπης	τῆς	ἀγάπης του τῆς
9	15	ἐπὶ ἡν	ἐπὶ ἡν	ἐπὶ ἡν
16	6	φωτίζουν	ξεδίνουν	ξεδίνουν
18	2	γδιούνε	γδιούνε	γδιούνε
19	27	ποῦναι νὰ χάσῃ	ποῦναι νὰ χάσῃ	ποῦναι νὰ χάσῃ
23	8	τὴν πάλαι	τῆς πάλαι	τῆς πάλαι
26	3	δάκτυλά μου	δάκτυλά μου	δάκτυλά μου
28	2	Τί!	Τί!	Τί!
		αἰσίως	αἰσίως	αἰσίως
29	15	ἀγρίων	ἀγρίων	ἀγρίων
30	10	πλήρης	πλήρης	πλήρης
31	10	βουλὰς αὐτὰς	βουλὰς αὐτῆς	βουλὰς αὐτῆς
57	9	Δεσπότης	Δεσπότης	Δεσπότης
65	9	μεταβάλης	μεταβάλης	μεταβάλης
72	16	ἀναπνέειν	ἀναπνέειν	ἀναπνέειν
73	18	Ε!	Ε!	Ε!
82	7	τρισεμίστο	τρισεμίστο	τρισεμίστο

Τὰ λοιπὰ ἀφίνονται εἰς τὴν ἐπιείκειαν τοῦ ἀνγκνώστου.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΘΗΝΩΝ

Ὁ Κόρ. Βασίλειος Φατούρας	σώματα	25
» » Ν. Μανιτάκης		15
» » Γ. Λυκαρδόπουλος		15
» » Ν. Δαμασκηνός		5
» » Ν. Δ. Τρωγιάνος		5
» » Γ. Ν. Φωτεινός		5
» » Π. Ἰωαννίδης		5
» » Ν. Βιτάλης		5
» » Δ. Καλιαντζής		5
» » Ἀντώνιος Βιδάλης		3
» » Γ. Τριανταφύλλου		3
» » Α. Τριανταφύλλου		2
» » Ἀγγελος Δαργέντης		2
» » Λ. Ζωίλης		1
» » Ν. Γαβαλάς		1
» » Μ. Ἀζάπης		1
» » Μιλτιάδης Παξιμάδης		1
» » Στέλιος		1
» » Δ. Αὐγερινός		1
» » Κ. Σακελλαρίου		1
» » Τίμοθεος Νικολάου		1
» » Δ. Κοτοπούλης ἡθοποιός		1
» » Ἀλέξανδρος Πίστης		1
» » Παναγ. Τσούκας		1

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

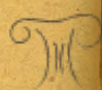
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ὁ Αἰδέσιμ. ἱερεὺς Ι. Μελιδόνης	1
» Κύρ. Μιχ. Ι. Ι. Μελιδόνης	4
» » Ἰωάν. Τ. Φορέστης	2
» » Ζήσιμος Μελιδόνης	4
» » Μιχ. Ρ. Γαβρίλης	4
» » Γεράσιμος Κουρούκλης	4
» » Φώτιος Γεωλυμάτος	4
» » Δημ. Σ. Γεννατάς	4
» » Δημοσθ. Μονοκροῦσος	4
» » Νέστωρ Δαμουλιάνος	4
» » Γεράσιμος Ρ. Λοβέρδος	4
» » Νικόλαος Δ. Λιθαδάς	4
» » Ἀριστείδης Λιθαδάς	4
» » Σπυρίδων Α. Κατσαίτης	4
» » Δημήτριος Α. Καρλάτος	4
» » Νικόλαος Κονταρίνης	4
» » Ἀγγελος Τ. Ἰακωβάτος	4
» » Ἀνδρέας Καλογεράς	4

Λυποῦμαι διότι, μὴ ἐπιστραφεισὼν μοι ἐγκλίρω τῶν Ἀγγε-
λιῶν, δὲν ἠδυνήθην νὰ δημοσιεύσω ὅλων τῶν συνδρομητῶν τὰ
ὀνόματα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Εύρίσκεται ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ τοῦ Κου Νικ. Νάκη.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΗΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ